

Ierusalimul, cu vechile lui ruine, care străjuesc și azi orașul și în care se descifrează urmele minunilor sfinte de odinioară

rele elegante ale demnitarilor de pe vremea Tetrarcatului lui Irod, nu tentau pe locuitorii Palestinei, după cum nici astăzi, palestinienii nu circulă pe modernele șosele construite de englezi.

Acum ca și odinioară, populația Palestinei preferă șoselele asfaltate, drumurile prescurtate, accidentate, potecile care se pierd prin munți și prin văi.

După afirmațiile savanților, se pare că Iisus folosea aceste drumuri accidentate și prescurtate atunci când pornea să răspândească luminoasele lui învățături. Profesorii dela Școala Biblică din Ierusalim, sunt de părere că împărțirea Palestinei în regiunile numite Galileea, Samaria și Iudeea nu corespundea conturului precis al anumitor regiuni.

Îndeosebi, Galileea este în această situație. Numele „Galil” înseamnă de fapt district, zonă. Cuvântul era întrebuințat pentru a desemna zona orașelor dăruite de Solomon lui Hiram, regele Tyrului, care a luat și el parte la furnizarea mijloacelor necesare construirii templului din Ierusalim.

Despre Galileea nu se vorbește decât foarte rar în vechiul Testament. Interesant de subliniat este pasajul din profețiile lui Isaia unde ni se vorbește despre această provincie în felul următor: „Galileea tuturor Neamuri-

În țara minunilor

LUMINA CARE SE APRINDE ÎN NOAPTEA INVIERII PRIN PUTEREA RUGACIUNII

TARA minunilor nu poate fi pentru noi, creștinii, decât țara unde a trăit Mântuitorul, unde s'a desfășurat viața Lui strălucitoare de dragoste și de lumină.

Un vechi proverb arab spune că ochii care văd sunt mai privilegiați decât ure chile care aud.

Pentru a ne face o idee exactă despre locurile unde a trăit și a predicat Iisus, ar trebui să străbatem regiunea care se întinde între Galileea și Iudeea, sau aceea cuprinsă între Nazareth și Ierusalim, trecând prin Samaria și prin pustietățile cuprinse între lacul Genezaret și străvechiul oraș Cafarnaum.

Intr'adevăr, în aceste regiuni de legendă dumnezească și-a destăinuit Iisus origina și firea discipolilor care au vrut să-l asculte. În aceste locuri minunate a răsunat cândva glasul lui cu inflexiuni de muzică îngerească, glas care a chemat la dreapta credință mii de suflete și a mântuit legiuni de păcătoși și de păcătoase.

În aceste locuri scumpe întregii suflări creștine și-a arătat Christos puterea lui de deschizător de suflete, de medic al inimilor și al bolilor sufletești.

Cel care a măsurat cu pasul, această geografie sacră, este uimit de distanțele pe care fiul Domnului le-a parcurs pentru a-și realiza destinul său de Miel nevinovat, jertfit pe Cruce pentru mântuirea omenirii.

Dacă ne gândim că Iisus, apostolii

și discipolii Săi credincioși au străbătut cupicioarele distanțele dintre orașele și satele Palestinei, pentru a răspândi lumina noiei credințe, recunoaștem în părinții Bisericii creștine, pe descendenții vechilor popoare nomade care s'au așezat pe pământul străvechiu al Făgăduinții.

Chiar în epoca noastră, majoritatea populației din Palestina nu este ispitită de comodele autostrade și nici de liniile ferate care leagă centrele mai importante ale țării, ci fac ca și acum două mii de ani călătoriile lor pe jos.

Șoselele construite de romani, pe unde treceau ca-

Dreapta: Orașul Tiberiada pe malul lacului cu același nume

Jos: În grădina Gethsemani

lor". Atea sub domnia lui Irod cel Mare, provincia palestiniană capătă numele „Galileea” bucurându-se de o administrație autonomă.

Nazaret, Cafarnaum și Tiberiada au fost localitățile cele mai însemnate din această provincie sfântă.

Nazaretul este pentru fiecare creștin orașul celor mai sfinte amintiri. Se știe că în acest târgușor a crescut și și-a trăit copilăria Mântuitorul, în casa dulgherului Iosif.

El a trăit în acest orașel până la împlinirea vârstei de 30 de ani când a plecat pentru a-și împlini destinul de o tragică și o dumnezească măreție. Nazaret! Nu se poate rosti acest cuvânt fără să revedem peisajul minunat care înconjoară această veche localitate. Nazaret, care în vechea limbă arameică înseamnă „floare” este într-adevăr o floare a peisajului palestinian.

Cei cari au văzut Nazaretul în timpul primăverii, nu l-au mai putut uita. Casele fac impresia că sunt pierdute într-o vegetație luxuriantă, iar florile și arbuștii acoperă complet zidurile.

Intr-o minunată și însoțită dimineață de primăvară, Iisus a părăsit Nazaretul îndreptându-se spre Cafarnaum. Urcând colinele Nebi-Sain, înalte de 500 de metri, a coborât apoi în câmpie, a străbătut Se-

Fațada principală a bisericii Sf. Mormânt, și curtea exterioară

foris, patria Sfintei Ana și a Sfântului Ioachim și s'a îndreptat spre Cana.

Astăzi Cana, orașul unde s'a petrecut minunea transformării apei în vin, este un sat celebru

în Palestina pentru calitatea pământului său producător al unui grâu de bună calitate. S'ar părea că binecuvântarea lui Christos stăruie, după două mii de ani, pe aceste meleaguri miraculoase.

Pornind din Cana pe drumuri întortochiate, Mântuitorul a ajuns pe malurile lacului Genesaret, cunoscut sub numele de Tiberiada sau Marea Galileei. În această regiune s'au înmulțit minunile și predicile Mântuitorului. Este interesant de notat că acei cari au studiat itinerariul lui Christos, pretind că pentru a ajunge pe malurile lacului, Nazarineanul n'a trecut prin orașul Tiberiada, care pe vremea aceea era considerat ca un oraș blestemat, populat cu idolatri și cu păcătoși.

Orașul fusese construit de Irod Antipa, care i-a dat numele de Tiberiada, în cinstea protectorului său Tiberiu. Motivul pentru care era ocolit se datorește faptului că majoritatea caselor lui erau construite pe un teren care fusese cu ani în urmă cimitir.

Iisus a evitat Tiberiada și s'a îndreptat spre Magdala, oraș fermecător, din care n'a mai rămas nicio urmă. Calea Mântuitorului s'a continuat apoi spre

Cafarnaum și Betsaida. La Cafarnaum și-a expus Christos amănunțit doctrina Sa dumnezească, iar cei cari n'au dat ascultare cuvintelor Sale au meritat blestemul din Evanghelie.

Muntele Golgotha, pe care o pătimit și a fost răstignit Mântuitorul

La capătul itinerariului parcurs de picioarele sfinte ale Mântuitorului se definește la orizont orașul Ierusalimului, orașul patimilor și al crucificării, orașul ultimelor predici, dar și al minunei învierii.

Ierusalimul este, mai ales, orașul Invierii. De două mii de ani, întreaga suflare creștină a planetei, adoră Ierusalimul unde s'a întâmplat minunea Invierii.

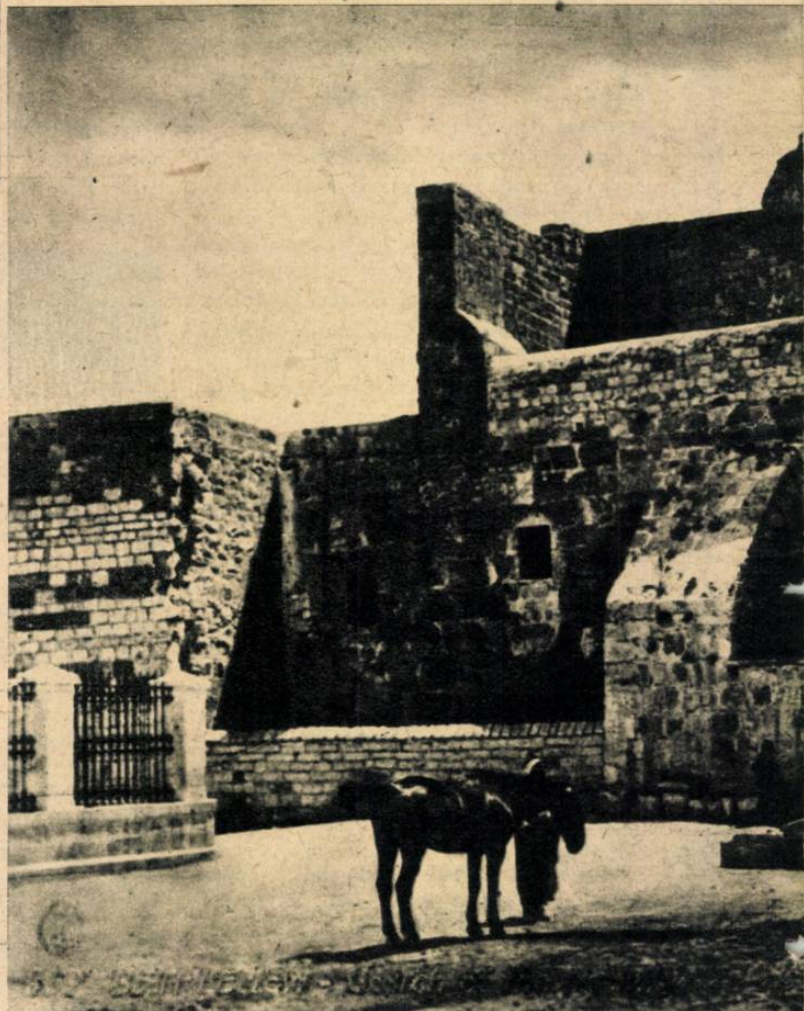
În biserica sfântului mormânt se oficiază în noaptea dinaintea Paștelui slujba înălțătoare a Invierii, la care asistă reprezentanți ai tuturor bisericilor creștine. Minunea luminei, pe care Patriarhul Ierusalimului o culege de pe piatra altarului, este așteptată cu emoție de credincioși și totuși an de an ea se repetă.

D. Dan Iliescu, care a avut prilejul într-una din călătoriile sale, de a asista la slujba Invierii în Biserica Sfântului Mormânt, descrie în rânduri emoționante minunea luminei care se ridică ca o flacără a Duhului etern al Mântuitorului.

Redăm în cele de mai jos relatarea d-sale extrasă dintr'un reportaj mai amplu pe care l-a publicat acum câțiva ani:

„Ești în marea biserică a Sfântului Mormânt. Biserica e imensă ca nici una alta pe care ai văzut-o. Intrarea în ea, e prin coasta dinspre miază-zi și nu pe la apus, ca de obicei. Înăuntru, e un bizar mozaic de chipuri și capete omenești. Nu s'aude decât un geamăt surd de mulțimi îngheșuite.

Fiecare pelerin, din orice colț de lume, și-a închipuit la plecare că va fi neapărat lângă piatra mormântului ca să vadă și să ia direct sfânta unctionă din mâna Pa-

Capela Sf. Mormânt, pe a cărei lespede sfântă se săvârșește în fiecare an, minunea aprinderii luminii din Noaptea Învierii

triahului. Dar acolo, o, Doamne, la ce depărtare s'a întâmplat să fie. Zeci de metri de capela sfântă. Iar între el și ea sunt poate mii de trupuri de alți pelerini. Totuși nu protestează, nici în gând ba-rem... E resemnat. Reșemnat și transfigurat, acolo în colțul lui stingher și umil.

Privirile se obosesc căutând marginile Bisericii. Altarul e pe un plan cu câteva scări ridicat deasupra nivelului comun. Și e neînchipuit de departe, privit dela ușă, deși ușa vine la mijlocul bisericii.

Ochii însă, îți sunt atrași de-o capelă, din partea dinapoi a bisericii. E o capelă mică în biserică. De jur împrejurul ei, deasupra ei, într'un splendid joc de miraje sclipinde în penumbra, stălucesc miile și miile de candelă de aur și argint, toate aprinse mereu, acum însă stinse.

E capela adăpostitoare a Sf. Mormânt.

Deodată s'aud niște pași în cadentă, pași militărești, apoi niște izbiri grele de bastoane de tier. Garda militară, îmbrăcată în infoiatele costume orientale ale vechilor dragoni turci își face apariția în biserică. Dela ușă, o parte deschide coridor prin mulțimi, până la altar, pe care Patriarhul trece cu suita.

O altă parte, trece spre Capela Mormântului. O înconjoară. Comisarul se postează în fața ușii sigilate.

Služba începe. Pelerinii sunt din nou transfigurați, de data asta, de așteptarea minunii. Prin balcoane, intermitent studenți arabi, aleargă scoțând niște articulații, ale unor chemări ciudate. Din când în când, asprii dragoni, trec în lungul celor două laturi ale coridorului liber, trântind de piatra mozaicului, capetele unor drugi grei și sclipitori de fier.

Pe partea din spre nord a bisericii, în celule nu prea mari, sunt altarele confesiunilor creștine, catolici, anglicani, copti, maroniți, etc. Ortodoxia a fost și este deapăruri îngăduitoare.

În așteptarea luminii, fiecare se roagă după legea lui, în propriul altar. Unii, par deadeptul caraghioși. Tipă, urlă, se vaită. E o babilonie întreagă.

Dar slujba s'a terminat în marele altar ortodox.

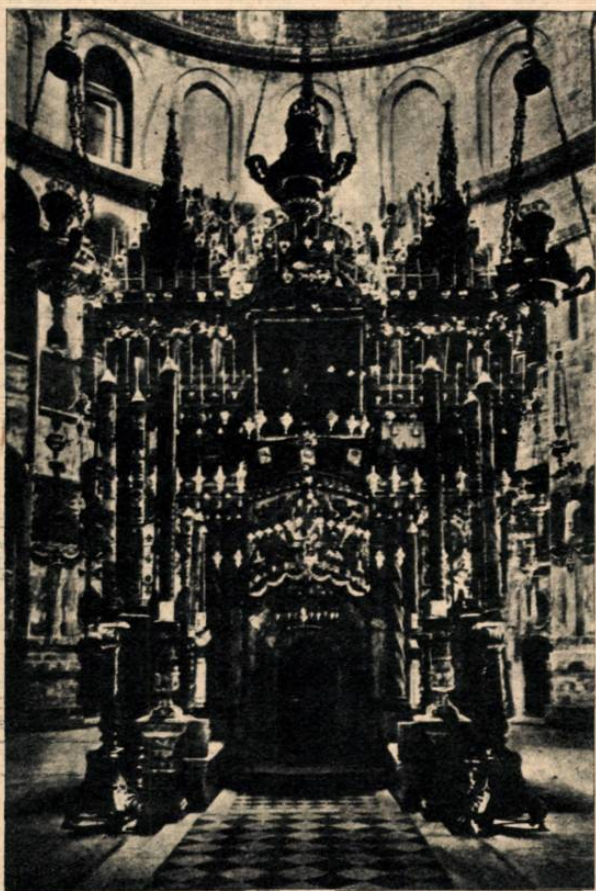
Ușile altarului se deschid. În biserică e seminoapte, deși sunt doar ceasurile după amiezii. Nici o lumină deloc, nicăieri.

Rângile de fier ale dragonilor, sfarmă, zornăind tăc-rile. Pelerinii oftează. Între altar și capela Mormântului Sfânt, printre mulțimi s'a deschis cărare. Dragonii o străpung.

Tăcere iar.

Ca o arătare de lumini ale dimineții, pe ușa altarului alunecă o pată albă. După ea, timid, a te umbre albe, plutesc, mergând spre Sf. Mormânt, pe drumul deschis.

În întunericul aproape deplin al Capelii,

Albu-i chip iluminat și transfigurat, apare în genunchiat pe ușa capelii, cu un pumn de lumină, un pumn de flăcări alb-violete. Un diacon, îl așteaptă cu un Potir de aur. Flăcările cad în Potir. Patriarhul e gata să cadă și el. E prins de subțiori și pe sus dus de cler în fața Altarului. E încă întuneric. Doar flăcările din Potir aruncă fâșii albe tăcute.

Lumea strigă iar de bucurie.

33¹/₂ lumânări de ceară curată — după anii vârstei Mântuitorului, — sunt aprinse deodată din Potir. Patriarhul cu glas stins strigă:

— Veniți de luați lumină!

Când pelerinii au plecat, zidurile negre ale bisericii, gem de ușurare. Răsufală scăpate de durerile împovărilor. Afară e noapte orientală, dureros de frumoasă.

La Ierusalim, clopotele Învierii răsună ca o chemare a pustiuilor. Glasul unei femei mironosite, s'a auzit cu mult mai departe decât ele.

Învieria în Ierusalim, orașul împrejmuț de nisipuri, arșite și deșerturi, este desigur veșnicul simbol al ei, pentru sufletele noastre.

Învieria e pretutindeni o chemare a pustiuilor.

Învieria e o chemare a sufletelor noastre.

Și nicăieri nu-ți vei cunoaște mai bine pustietatea din suflet, decât în fața miracolelor din nopțile acestea ale Învierii, în cetatea Sfințelor Patimi.

După Înverie, în Ierusalim, sus tremură stelele, iar jos luminile din Lumină. Apoi fecioarele creștine, în îndimnețări, vin cu coșurile cu ouă roșii. Ca orișicând în legendă, însăși Alba și Marea Fecioară Mariam.

Iată atunci, dinspre nord-vest, dinspre dumbravele îndepărtate ale munților dintre Daraa și Aman și din cele ale Azrakului sosesc adieri îmbalsămate cu florile de munte.

O, Ierusalime în minune!

O, Ierusalime în Înverie!

Cine văzându-te așa, te va uita vreodată?

Căci tu ești taină pentru dus în mormânturi“..

Arbore din grădina Gethsemani, care există încă de pe vremea lui Iisus

Dreapta: Râul Jordan
Stânga: Biserica din Bethleem, ridicată pe locul staulului în care s'a născut Iisus

s' vede doar pata albă, ce-o alcătuiesc hainele Patriarhului în genunchiat în rugăciune pe piatra roasă de sărutările și lacrimile miliardelor de oameni, din toate veacurile.

Dar Patriarhul nu iese și lumina nu apare. Inimile gem de tăcere, de nerăbdare. Deodată la balcoane, studenții arabi, prinși de un acces de mistică rugare, aleargă și tipă:

— Oiala! Oiala! Oiala!

Bastoanele dragonilor zăngăne. Arabii tac. Tăcerile inundă și domnesc iar.

Sufletele înnebunite de spaime, au va veni lumina așteaptă neclintite.

Pe piatra Mormântului, ales, s'a fost ivit un fel de niște scipiri diamantice, brumă vaporosă.

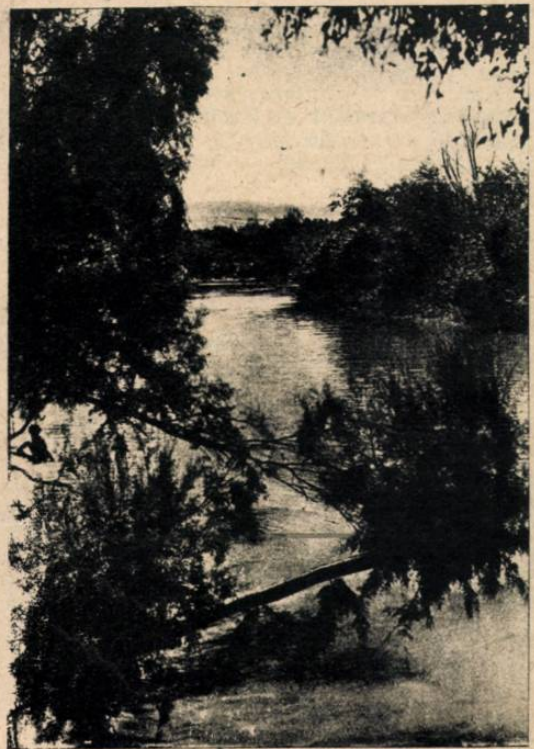
Patriarhul geme zdrobit.

În capela Mormântului, mini. Apoi o iluminare.

scoate un tipăt. Deodată toată lumea tună ca o furtună de entuziasm. S'ar pări:

dări: capelă, oameni, turle, biserici.

Patriarhul cu tampoane de v. De toată e numai un pumn. O ia în

Originea Oualelor Rosii

La Egipteni, la Persi, la Greci și la Gali, oul simboliza însuși Creatorul, divinitatea, — și de bună seamă că versetul din Geneză în care se spune : „La început, Dumnezeu fecundă apele, planând asupra lor, precum găina clocește: oul său” — are o luminoasă însemnătate în ceea ce privește forța simbolică a oului.

La Romani, oul figura în celebrul cult al expiațiunilor. Să vedem ce crede poporul român despre ouăle roșii. Reproducem textual o legendă din Bucovina :

au trecut în religia creștină, acomodându-se cu dogmele ei.

„Oul de Paști fiind un simbol al creștinismului, este întrebuințat la toate popoarele creștine”.

Datina ouălor roșii — ne spune, la rândul său, d. Ilariu Mureșan într'un studiu similar — are o origine străveche :

Cu zeci de secole în urmă, când popoarele prăznuiau anul nou la echinoxul primăverii, cu alte cuvinte chiar când cade Paștele creștin acum, se atestă obiceiul ouălor colorate. Oamenii își trimeteau atunci în semn de dragoste și de bună înțelegere simbolul rodniciei care nu putea fi altul decât oul.

Mutându-se sărbătoarea anului nou în toiu iernei, deci când ouăle sunt prea puține, desigur că acest obicei nu mai era posibil de practicat. El a rămas pentru Paște, adică pentru începutul de primăvară.

Coperta acestui număr al revistei noastre reprezintă cea mai popularizată imagine a sărbătorilor pascale : un coș cu ouă colorate.

S'a scris mult despre originea ouălor colorate, fără ca totuș cercetătorii și enunțatorii de păreri să fi căzut de acord. Păreri e sunt împărțite, — la noi cași în străinătate — și cert e că, încă până azi, nimeni nu știe cu precizie de unde se trage acest obicei răspândit la toate popoarele de religie creștină.

„Oul a sintetizat misterul creațiunii” ne spune d. Artur Gorovei vorbind despre „Originea ouălor înroșite” din prea interesantul său studiu asupra ouălor de Paști.

Dintr'un ou trebuie să se fi născut Universul, Lumea — deci și omul.

Oul cosmic trebuie presupus la baza credinței tuturor popoarelor din lume.

Egiptenii adora pe zeul Knef, a cărui statuie purta un ou în gură.

Persi credeau că, în vâltoarea haosului, apărut un ou pe care Noaptea îl acoperi cu aripile ei, îl clocește și din ou ieși lumea : Soarele și Luna se ridicară în sus, Pământul se lăsă în jos.

Indienii, Fenicienii ca și Israelii, considerau oul ca „principiu al creațiunii”.

Și astfel d-se, notează pe rând toate neamurile cu credința lor în legătură cu această chestiune, ajungând la Români. Și de aici trecă d mai departe, ne arată cum „Religiile tu uror popoarelor au introdus oul roșu în ceremoniile cultului lor.

„Credințele și obiceiurile păgâne

„Zice că după ce a născut Maica Domnului pe Iisus Cristos, jidovii voră să pună numai decât mâna pe dânsa și pe fiul său, anume ca să le curme firul vieții.

Maica Domnului, auzind despre aceasta luă pre fiul ei Iisus în brațe și prinse a fugi cu dânsul încotro o duceau ochii și picioarele,

Jidovii, după dânsa și cât pe ce s'o ajungă și s'o prindă.

Maica Domnului însă ca să n'o poată prinde, face ouă roșii și le aruncă în urma sa.

Jidovii ajungând la ouă și văzând că sunt roșii, se opriau, le ridicau de jos, se uitau la dânsa și nu se puteau destul mira de frumusețea lor.

Și așa le tăie Maica Domnului calea și în timpul acesta atât ea cât și fiul său Iisus scăpară cu viață de dânsii.

Și de atunci obișnuiesc oamenii noștri a face ouă roșii”.

Iată o altă legendă, pe care o găsim tot în studiul d-lui Mureșan :

„Trecând odată în ziua de Paște pe strada cea mare, o evreică cu o coșarcă plină de ouă pe cap și întâlnindu-se cu o româncă aceasta îi zise :

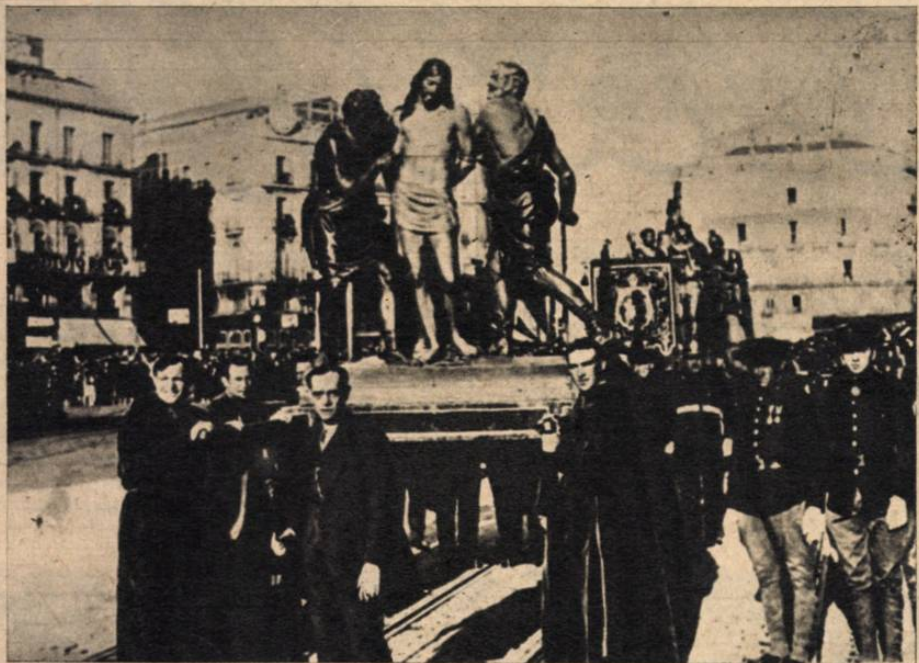
— „Cristos a înviat”!

Evreica în loc să-i mulțumească și să zică : „adevărat a înviat”, îi răspunse în batjocură că „atunci va învia Cristos, când se vor face ouăle ei din coșarcă roșii”.

N'a apucat însă a rosti cuvintele acestea și căutând în coșarcă vede spre cea mai mare mirare a ei, că ouăle sunt roșii.

De atunci și până în ziua de azi, se fac ouă roșii.

Pri urmare e limpede : minunea înroșirii ouălor apare numai cu prilejul Invierii Domnului. Din această cauză ele nici nu se fac decât la Paște.

Stânga: Procesiunea așo numită „Trădarea lui Iuda”, care are loc în săptămâna paștilor, pe străzile spaniole.

Jos: Mulțimea sărută picioarele statuei lui Iisus răstignit, într-o piață publică din Barcelona.

PAȘTELE IN SPANIA

Fiecare sărbătoare este închinată datinilor și fiecărui popor simte nevoia de a-și manifesta fâșii, cu strălucire, mândria originilor și descendenței sale, întrucât o datină trezește din trecut, toate îndemnurile invizibile, toate tainicile comori de energie prin care se înalță și se oțelește un popor. Nu există țară din lume, care să nu-și serbeze, într-un fel sau altul, sărbătorile, fie ele religioase sau naționale; prin aceasta se reînvie trecutul apus și se încadrează datinile în clipa prezentului.

Spania era odinioară patria marilor ceremonii religioase. Cea mai catolică dintre țările globului, — lucrul acesta se știe, — nu se bucura cu adevărat de o sărbătoare, fie chiar laică, dacă biserica nu era și ea invitată la ceremonie și cinste.

Iată deci, în nici o țară din lume, poate, afluența în biserică cu prilejul săptămânei Paștilor Mântuitorului nu era atât de mare ca în Spania. Desigur, că în Spania liberată, poporul

Jos: Procesiunea costumată, numită „Andalucia”, care are loc în săptămâna Sfântă.

Spania a fost și a rămas patria marilor ceremonii religioase. Nicăiri pe lume, săptămâna paștilor nu oferă spectacole mai interesante ca în orașele Spaniei. Găsim interesant să reproducem un reportaj publicat acum câțiva ani, de cunoscutul scriitor Mihai Tican, asupra felului în care sărbătorește spaniolii Paștele.

profund catolic se înghesue și azi în temple încă de vreme, de dimineață și colindă dela o biserică la alta, până seara târziu, — cum e obiceiul în Joia Sfântă. Ingenunchiază, ascultă o parte din predică, face o mică rugăciune, apoi defilează prin fața lui Crist acoperit cu maldăre de flori și uneori cu drapele.

În Joia Sfântă, mai ales, frumoasele femei din Valencia, împodobite cu „mantilla”, umpleau străzile, îndreptându-se spre biserică.

Fiindcă această zi, în Spania, e și sărbătoarea mantillei, — acel voal sau dantelă, mai prețioasă sau mai puțin prețioasă, cu care femeia spaniolă își acoperă capul când intră în biserică sau pentru a asista la o coridă. Femeile spaniole nu pot intra în casa Domnului cu capul descoperit; ele își manifestă umilința și respectul față de divinitate, tocmai prin acoperirea părului, principala podoabă a capului lor. Fixată într-un pieptene superb, infipt în părul negru „mantilla” fluturândă încadrează minuzat trăsăturile fine ale spaniole.

Datina spaniolă, însă, în special în orașe mari ca Sevilla și Barcelona, mai cere ca, în Joia Paștilor, credincioșii să viziteze un număr cât mai mare de biserici, cel puțin șapte. Cum spaniola are multă predilecție pentru obiceiul de a merge pe stradă cu capul neacoperit, cum deci ar trebui să-și pună în ziua aceasta de zeci de ori vălul pe cap și să-l scoată la ieșire, ea a născocit pentru Joia Paștilor portul „mantillei”, care-i permite să intre în biserică fără nici o altă formalitate.

Și astfel, Joia paștilor a devenit și sărbătoarea mantillei. Firește, podoaba aceasta nu este purtată numai în Joia Sfântă, dar cum în acea zi o poartă absolut toate femeile din Spania, fără excepție, spectacolul este minunat tocmai prin uniformitatea costumului. Iar ca amănunt de atrăgătoare grație, — în vreme ce toate femeile arborează mantilele negre, în semn de doliu pentru patimile Mântuitorului, — aproape de umăr ele poartă de obicei și câte un mic buchet de garoafe roșii, cari contrastează în chip fermecător cu podoaba cernită.

Și dacă mai adaug că, de ziua Sfintei Joi a Patimilor, o datină ceva mai recentă îngăduie trecătorilor să fotografieze pe stradă toate fetele și femeile tinere, fără a risca nimic din partea logodnicilor și a soților, se vede că Săptămâna Sfântă nu este în Spania, — și mai ales la Sevilla, — o epocă de desăvârșită întristare.

A doua zi după aceasta, însă adică Vineri, este întotdeauna o zi tristă, căci atunci se desfășoară procesiunile impunătoare și grave ale prohodului și înmormântării.

Învierea se serbează la ei, Sâmbăta de dimineață, nu ca la noi, la miezul nopții spre Duminică.

Zilele întâi și a doua de Paști se sărbătorește ca și la noi cu ouă roșii, dar lumea, în timpurile de pace, se duce,

Iată altă procesiune caracteristică Sevillei, numită „Buena Muerte” și organizată întotdeauna de studenți.

cea mai multă, la țară, la iarbă verde.

Sunt foarte bogate, pitorești și impresionante obiceiurile spaniole, prilejuite de această zi sfântă.

Minunate procesiuni religioase au loc în toate cetățile spaniole, procesiuni cari nu au asemănare cu niciuna din restul lumii creștine.

Mai adaug că Paștile se numesc în limba spaniolă „Pascuas de resurreccion”, supranumite Paștile florilor. Este într'adevăr timpul când natura exuberantă produce cele mai multe flori.

Această perioadă florală durează de altfel până la Rusalii, pe cari spaniolii le numesc „Pascuas de Pentacostes” și care are o puternică legătură dogmatică și tradițională cu Învierea Domnului.

Prințesa 1942

INCETUL cu încetul, Parisul și parizienii s'au acomodat cu ideea că trupele germane de ocupație n'au altă misiune decât aceea de a garanta ordinea și disciplina marelui oraș până la sfârșitul conflictului.

După ce au învins acest obstacol de ordin psihologic, față de prezența trupelor de ocupație — care au avut într'adevăr, față de ei o atitudine dintre cele mai corecte, — parizienii au căutat să se reîntoarcă la viața lor de altă dată.

Lucrul n'a fost chiar așa de ușor. Prea multe deziluzii politice, prea multe nenorociri militare, prea multe lovituri aplicate de prietenii de ieri, au săpat o prăpastie între viața trecută și cea de astăzi.

CE SE JOACĂ LA PARIS

Multe dintre deprinderile de odinioară au fost uitate poate pentru totdeauna. Parizienii care erau mari amatori de piese ușoare, de teatru boulevardier, lipsit de probleme și făcut numai din calambururi și situații încurcate survenite între soț, soție și amant, sunt acum — spre exemplu — pasionați de piese istorice.

Datorită acestei preferințe marcate pentru piesele cu subiect istoric majoritatea teatrelor pariziene, care mai funcționează reprezintă asemenea opere.

Recent, doamna Simon Jollivet a înscenat, la Teatrul „Cité”, piesa istorică intitulată „La Princesse des Ursins”, în care apar Ludovic al XIV-lea și curtea lui.

De obicei, când autorii nu mai au subiecte, recurg la regi și la personajii istorice. Dar teatrele pariziene, după cum am spus, reprezintă numai piese istorice pentru motivul că le cere publicul. Astfel la teatrul „Hébertot” se reprezintă piesa „Filip cel Frumos”; la „Gaston Baty” se joacă piesa „Maria Stuart” iar la Teatrul Francez și la Odéon, diferite producții dramatice, în care eroii fac parte din istoria antică.

Un fapt care merită să fie subliniat în legătură cu aceasta, este următorul: niciun spectator parizian nu cunoaște finalul pieselor istorice la care asistă. Veți întreba: de ce? Foarte simplu. Pentru motivul că piesele fiind mai lungi, finalul lor coincide cu ultima cursă a metropolitanului, singurul mijloc de vehiculare de care se pot servi parizienii.

INOVAȚII DE CIRCUMSTANȚA ÎN MODĂ

Criza industriei franceze s'a resimțit de către întreaga populație pariziană. Datorită epuizării stocurilor de stoffe și de țesături, faimoșii croitori și cele-

Un croitor parizian a lansat moda „pantaloniului pantof” cu tălpi de lemn...

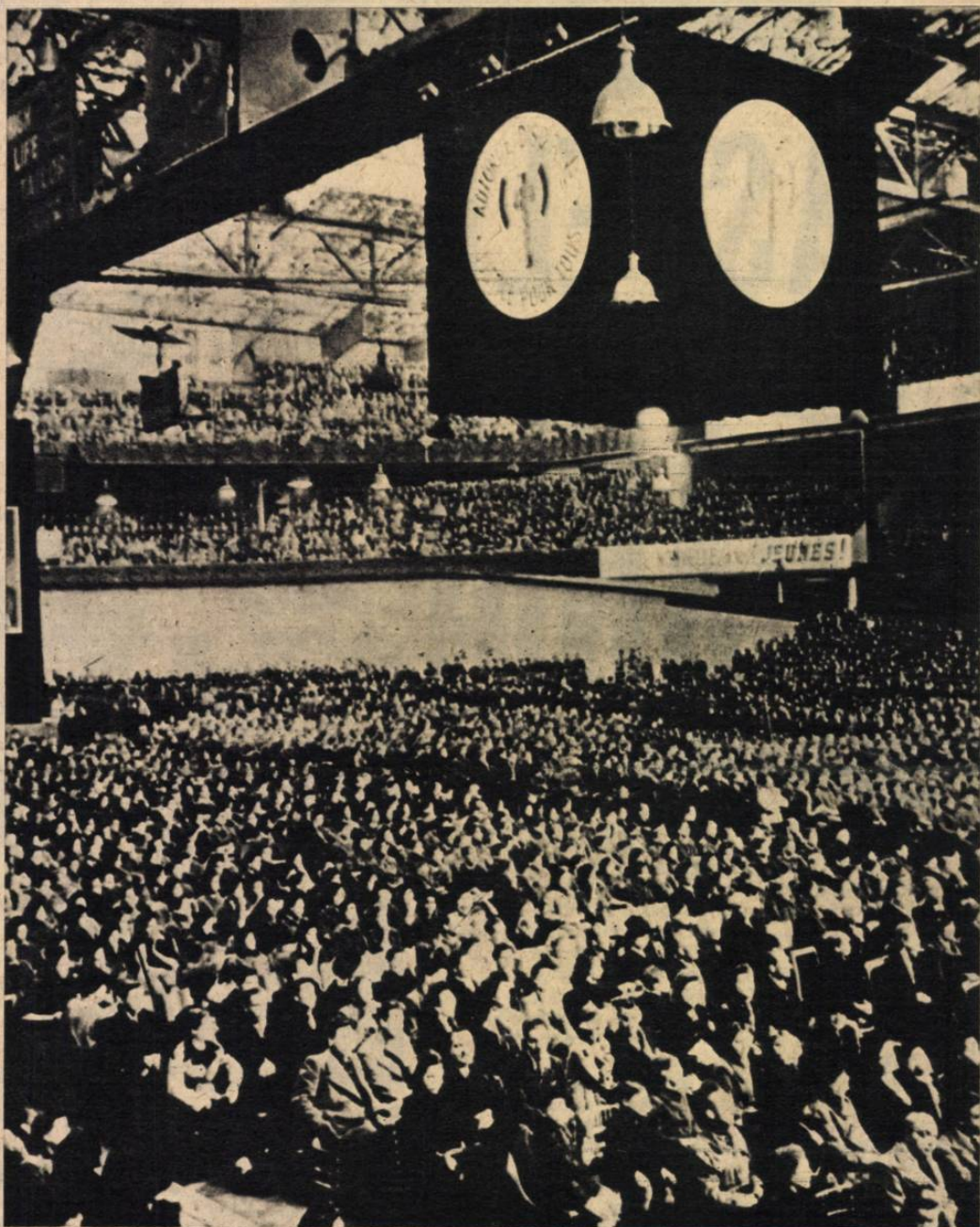
brele case de mode au fost nevoiți să-și reducă simțitor activitatea.

Totuși inventivitatea arhicunoscută a croitorilor parizieni se manifestă, cu toată lipsa de materiale. Astfel o casă de mode a lansat moda feminină a pantalonului care se prelungește printr-o pereche de pantofi cu talpă de lemn.

Dacă cetitorii m'ar întreba, n'aș putea să le spun cum se îmbracă acest soi de pantaloni, dar cu siguranță că elegantele pariziene care au avut curajul să apară îmbrăcate cu ei pe faimoasa

pieță a Odeonului, cunosc tehnica folosirii interesantului vestmânt.

Putem spune numai, că tot așa cum există cămăși cu gulerul atașat, pot să existe, firește, și pantaloni cu pantofi atașați. Pantaloni au fost făcuți din blănuri, imitând de cele mai multe ori, leopardul. O jachetă tot de blană, sau îmblănită, dă parizienilor înfățișarea unor femei din regiunea nordului polar. S'ar spune că moda pariziană a venit de astă dată de la... Pol.

Parizienii asistând în număr impresionant la o conferință asupra noii orientări a politicii franceze.

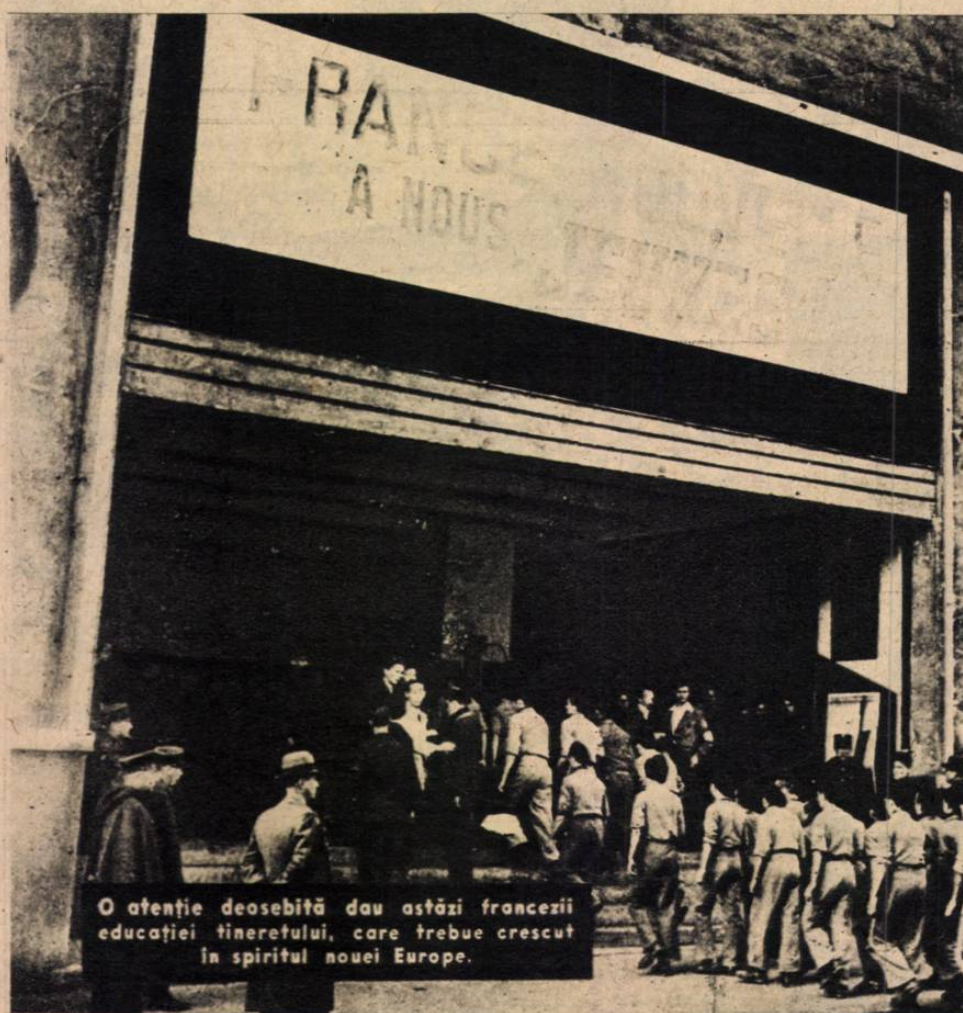
CUM SE FACE CARIERA...

Galanteria străveche a francezului și, în deosebi a parizianului, n'a dispărut. Tot se mai vorbește în metropolă despre cele mai frumoase picioare și despre cei mai frumoși ochi.

Chiar și astăzi o femeie poate face carieră la Paris, dacă se dovedește fie frumoasă, fie inteligentă. Când are ambele calități și când, pe de-asupra, mai are și talent, atunci face în mod sigur carieră.

Acesta este cazul tinerei artiste de cinema, Suzy Delair, fata cu cei mai frumoși ochi din Paris. Viața acestei femei a fost foarte furtunoasă și schimbătoare. Înainte de a deveni artistă a fost figurantă. Înainte de a fi figurantă, a fost modistă. Grație unui fotograf, Taponnier, care a fost pe vremuri fotograf al suveranilor cari vizitau Parisul, Suze a putut să-și facă o scurtă apariție într'un film. Regisorii i-au descoperit frumusețea ochilor și, mai târziu, marele talent comic. Azi e vedeta marilor promisiuni...

O frumoasă carieră a făcut deasemenea femeia cunoscută și admirată de parizieni sub numele Lud. Când a venit, în 1933, la Paris, avea 27 de ani și era sveltă și frumoasă. O fotografie făcută de un mare fotograf a decis cariera acestei femei. A devenit model pentru casele de publicitate

O atenție deosebită dau astăzi francezii educației tinereții, care trebuie crescut în spiritul noii Europe.

LA Paris

TEATRUL, MODA, CURIOSITĂȚILE ȘI MONDENITĂȚILE PARISULUI DE AZI

și, din 1933, Lud a fost fotografiată de 50.000 de ori.

Bărbații o admiră pe afișe iar femeile o adoră, pentru că pe fiecare sticlă de parfum găsește silueta ei. Coaforii din Paris încearcă pe capul Ludei noile lor descoperiri și pieptănături. Lud a pătruns până în America, unde și-a vândut fotografia pe preț foarte mare.

Casele de mode care reușesc să-și asigure colaborarea Ludei pentru o singură expoziție, sunt sigure de succes. De aceea

rizienii au știut cum să facă față acestei atitudini și au lansat noi modele de coafură feminină, care comportă tăerea și aranjarea părului.

Femeile au dat buzna și industriașul nostru a căpătat materia primă necesară. Ce se face din părul oamenilor? Se fac stoffe și țesături, care pot fi comparate calitativ și ca aspect cu stoffele numite homespun.

Din aceste stoffe se pot face haine, dar întrebarea lor cea mai frecventă este la fabricarea ghetelor și a pantofilor de casă. Criza de piele este extrem de gravă pe piața Franței. Pielea este înlocuită cu stoffe foarte solide și călduroase confecționate din păr de om.

Interesant. Nu?

CÂND „BOUL DE PE ACOPERIȘ ÎMPI-NEȘTE 20 DE ANI

NEȘTE 20 DE ANI

În ziarele pariziene au apărut, recent, câteva anunțuri redactate astfel: „Boul de pe acoperiș împlinește 20 de ani“. Parizienii au înțeles despre ce e vorba, oricât de absurd ni s'ar părea nouă anunțul. Absurd, din mai multe motive:

În primul rând, pentru că nu prea există boi cari să ajungă la vârsta de 20 de ani și apoi, pentru că un asemenea animal, chiar dacă ar exista, n'ar fi putut trăi două decenii pe un acoperiș, fie el chiar bou parizian.

Pentru a explica lucrurile trebuie să spunem că „Boul de pe acoperiș“ este pur și simplu firma unui bar artistic creat de scriitorul francez Jean Cocteau.

Prin asocierea pianistului Wiener, a muzicienilor Darius Milhaud, Francis Poulenc și a scriitorilor și poezilor Jean Cocteau, Lucien Daudet și Francois Hugo, s'a născut acest

Danielle Darrieux continuă să locuiască la Paris și să ia lecții de canto dela „Maman Mouche“, care nu e alta decât... mamă-sa.

Sus: Jean Chevrier, ultima descoperire masculină a Comediei Franceze. Dedesubt: Suzy Delair, devenită vedetă a Parisului grație frumuseții ochilor ei.

Lud este solicitată, primește zilnic mii de scrisori și este adorată și căutată.

Pentru a se păstra intactă în asaltul nemilos al anilor, Lud face gimnastică ritmică și ia lecții de dans.

Programul acestei femei este teribil de încărcat: De dimineața și până seara are toate minutele zilei ocupate.

GOANA DUPĂ PĂR...

S'ar putea, firește, ca ideea să nu fie nouă. Totuși un industriaș parizian a anunțat pe toți coaforii din oraș că le cumpără părul tuns de pe capetele clienților lor.

Din ziua aceea frizerii au devenit foarte atenți la strângerea părului, iar clienții au devenit foarte sgârșiți cu podoaba cranului lor.

Oamenii și-au spus: dacă părul are preț, mai bine să-l purtăm pe cap. Totuși coaforii pa-

ciadat local, unde parizienii veneau altădată, în mare număr, să se distreze

Numele barului este de fapt titlul unui balet scris de compozitorul Milhaud pe un text de Cocteau. Cei doi pianști, interpreți ai muzicii ritmice, Wiener și Doucet, au creat succesul balului.

De atunci „Boul“ s'a mutat de patru ori pe patru acoperișuri diferite, iar acum a împlinit douăzeci de ani. Se spune că la aniversare nu prea a fost lume, fapt care i-a dat de înțeles „Boului“ că într'adevăr a... îmbătrânit și că nu mai e pentru timpurile de azi...

A MURIT UN MARE... CRIMINAL

De curând a murit la Paris, Paul Lardin. Moartea acestui

(Continuare în pag. 23)

„Mademoiselle Lud“, ultima revelație a Parisului în materie de modele pentru reclamele caselor de confecțiuni.

CHÎNELE

în ajutorul

ORBILOR

Cu o răbdare uimitoare, câinele-călăuză așteaptă ca strada să se elibereze de vehicule și numai după aceea traversează.

O MUL s'a deprins să găsească tuturor animalelor pe care natura i le-a pus la dispoziție, ca auxiliari ai muncii și strădaniilor sale, caracteristici calități și defecte.

Din cunoașterea acestor calități, omul a căpătat experiența utilizării animalelor. Câteva din animalele domestice îndeplinesc pe lângă casă diferite misiuni de indiscutabilă utilitate: astfel pisica distruge șoarecii, câinele păzește casa, animalele de tracțiune ajută la muncile agricole. Chiar animalele lenese, ca porcul de pildă, reprezintă o însemnată resursă alimentară.

Dintre toate animalele domestice, câinele se știe că este cel mai apropiat de inima și sufletul omului. El este prietenul lui credincios, și-l însoțește pretutindeni în orele de delectare ale vânătoarei sau în momentele de primejdie ale războiului.

Am arătat, cu alt prilej cum sunt utilizați câinii pe front și cum aceste animale fidele se achită cu conștiințiozitate de

misiunile cele mai grele ce li se încredințează.

S'a putut constata că toate animalele, chiar și cele mai sălbatece pot fi dresate. Experiențe primejdioase făcute cu lei, tigri și alte animale de pradă, au dat rezultate pozitive în privința inteligenței acestora.

Dar a dresa un animal, nu este același lucru cu a face din el un camarad, un prieten al omului. Numai câinele, are datorită caracterului său, aptitudinea sufletească pentru a deveni un excelent prieten și camarad al omului, gata să se sacrifice pentru el.

Un exemplu în această privință ni-l oferă câinii care călăuzesc pașii orbilor, pe străzile labirintice ale marilor orașe din Germania.

Câinii orbilor primesc, este adevărat, o educație specială dar din momentul când sunt însărcinați cu călăuzirea unui nefericit lipsit de lumina vederii, ei îndeplinesc această treabă cu o sinceritate, cu un devotament rar.

Câinele-călăuză cunoaște toate tainele orașului, a înțeles modalitatea evitării tuturor accidentelor. El este inzestrat cu o răbdare

Înainte de a cobori o scară câinele-călăuză se oprește, cași la trotuar, și mărae. Asta înseamnă: „stăpâne, atenție!”

Când a rătăcit drumul, el pare foarte îngrijat și se grăbește să iasă din încurcătură.

La marginea trotuarului, el se oprește și, printr'un mârâit convențional își avizează stăpânul să nu calce în gol.

El nu-și conduce niciodată omul prin fața unui vehicul, chiar dacă, acesta staționează, ci îl ocolește prin spate.

Nu știe să citească, firește, dar își dă seama că un asemenea placard se pune pe porțiunile unde nu trebuie să se circule.

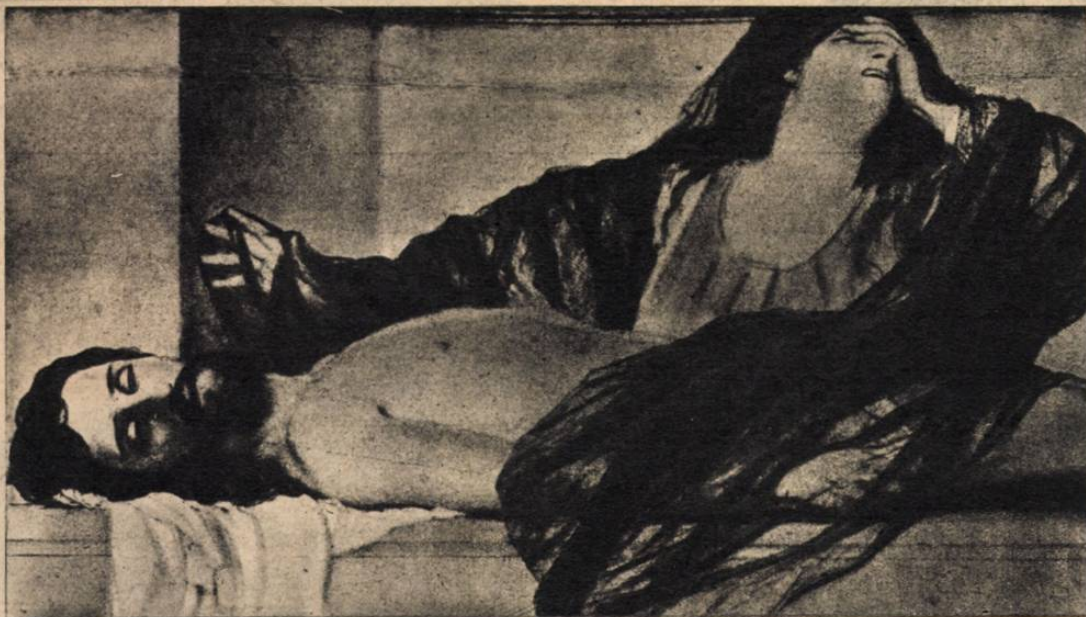
deosebită și-și potrivește pasul cu ritmul lent al stăpânului său. În punctele de aglomerație el știe să privească cu atenție spre bagheta agentului care conduce circulația și nu traversează strada decât în clipa când lucrul acesta este îngăduit.

El știe să discearnă curențele circulației citadine, evită aglomerațiile, recunoaște locurile unde se află schele sau unde strada este desfundată, și le evită cu dibăcie.

Stăpânul are o încredere absolută în prietenul lui patruped, și astfel se creează o mare prietenie între om și animal.

Orbul este recunoscător câinelui pentru că acesta îl conduce printre toate primejdiile circulației intense a marilor orașe, în timp ce câinele se simte indestructibil legat de orbul care nu se poate dispensa de el.

Inteligența și spiritul practic al germanilor, au găsit astfel o nouă utilizare a câinilor, cărora încredințându-li-se misiunea de călăuze, eliberează o energie umană de sarcina de a purta de grija celui lipsit de vedere.

Stânga: Maria Magdalena la coborârea lui Christos de pe Cruce (Tablou de Arnold Böcklin)

Dreapta: Iisus apărând Sfintei Tereza. (Pictură de Ph. de Champaigne păstrată în Muzeul din Aix)

Femei

martiriizate prin dragostea și credința lor.

frumuseții Sale spirituale, ne dau măsura puterii extraordinare a femeii de a trăi cu intensitatea marilor adevăruri ale duhului.

Mărețe ne apar viețile unor femei ca aceia a micii și inculte cetățene din Siena, pe nume Caterina, consumată de pocăință de boală, dar care, urmată de un cortegiu de discipoli, străbate Italia, în pofida războiului civil, a foametei și a ciumei, se duce până în palatul Papei Gregorie al XI-lea la Avignon și-l convinge să se reîntoarcă la Roma, împotriva voinței șefului Bisericii Catolice, împotriva păreri cardinalilor. Revenind la Siena, Caterina își trece nopțile dictând scrisori adresate întregii creștinătăți, cu ale cărei drame și suferințe se simte solidară în fața lui Dumnezeu. Simpla prezență a acestei femei din popor în Florența aflată în plină revoltă a avut un efect pacificator.

Caterina simte pe umerii ei fragili, apăsând întreaga greutate a Bisericii universale. Când un papă nelegitim susținut de Franța se ridică împotriva lui Urban al VI-lea, această femeie muribundă se ridică cu puterea unei întregi armate, întru apărarea Pontifului legitim.

„In natura ta, eterne Dumnezeule — a scris ea — recunosc propria mea fire. Și ce este natura mea? Natura mea este focul”.

Trebuie să ne lăsăm convinși de ideea că nu există femei în sufletul căreia să nu strălucească scânteii din acest foc.

Caterina și-a însușit păcatele lumii și ale obștei credincioase acceptând cu o totală dăruire cele mai mari suferințe.

Biserica orientală ne oferă la rândul ei pilda atâtor femei pline de dragoste și de credință care au pățit și au murit cu cununa martiriului pentru a participa la purificarea omenirii. Numele lor ni-l oferă martirologul și calendarul. Ele se numesc Tatiana și Agata, Matrona și Filoftea, Paraschiva și Ana, Elena împărăteasa, Agapia și Irina, Elisabeta și Pelaghia, Teodosia, Surorile Martire Minodora, Mitrodora și Nimfodora și atâtea alte

SA spus și se mai crede și astăzi că femeia este slabă, deși puterea ei este măreață și impunătoare. O anumită slăbiciune nu i se poate însă contesta, căci vocația femeii este de a căuta și de a găsi pe acela pe care-l va numi stăpânul ei. În clipa însă, când va găsi pe bărbatul dorit, ea își va impune voința și în acest scop dominator, va utiliza o putere pe care Scripturile o compară cu aceea a unei armate gata de luptă.

Menirea femeii este de a iubi, de a se dăruie. În faza când caută obiectul jertfei sale, ea este slabă, dar în clipa când la găsit devine măreață, capabilă de sacrificii și de dăruire pătimașă.

Din nefericire pentru femeie, există o mare disproporție între dragostea pe care ea o arată bărbatului și atitudinea acestuia. Natura a găsit soluția potrivită a acestei nepotriviri temperamentale: copiii.

Dacă n'ar fi copiii, în multe căsnicii ar izbucni drame. Din fericire însă, femeia își revărsă asupra copilului surplusul puterilor ei sufletești, excedentul dragostei sale.

Din această cauză se poate spune: că perechile omenesti nu pot rezista în afară de familie. Singurele îndrăgostite cu adevărat credincioase, căci sunt singurele care n'au fost dezamăgite, le găsim printre sfintele Bisericii creștine.

Pentru cel care a măsurat puterile sufletești ale femeii nimic mai puțin surprinzător, nimic mai puțin miraculos, decât istoria Jeannei D'Arc.

Când ființa pe care femeia o caută și o atinge este însăși Ființa Supremă, când dragostea pe care o posedă este însăși Dragostea, dumnezeiască puterea femeii nu mai cunoaște nicio piedică.

Din acest punct de vedere, viețile sfințelor devin accesibile înțelegerii și episoadele cele mai minunate sunt acțiuni dintre cele mai simple.

Să ne amintim de cutremurătoarea pocăință a Mariei Magdalena, curtezana ispititoare și generoasă, care devine cea mai pătimașă discipolă a Mântuitorului. Schimbarea ei la față ar părea de neînțeles dacă n'ar fi la mijloc imensele resurse sufletești ascunse în sufletul oricărei femei. Marta și Maria, cele două surori care se hrăneau cu învățăturile lui Cristos, care-l adorați intuind misiunea lui mântuitoare, care se consumau în contemporarea

Sfânta Caterina de Siena (Pictură de Tiepolo)

Ruinele casei în care a locuit odinioară Maria Magdalena

femei și fecioare, care au iubit cu patimă, care s'au jertfit cu bucurie în care au desfășurat pentru triumful credinței lor mântuitoare puterea unor legiuni de îngeri.

Am putea să ne întoarcem cu mintea la pilda supremă, în loc să ne oprim la replici, oricât de subline ar fi ele. Pentru oamenii fără credință cutlul Fecioarei Maria, a apărut târziu în Biserica primitivă și s'ar fi format și dezvoltat în jurul unui mit grațios.

Pentru credinciosul care pune temelie pe Scripturi și care meditează istoria întrupării Domnului, astfel cum este relatată în Evangheliile lui Matei și Luca, istoria acestei fecioare galileene, ne dămărtuiea unei puteri inegalabile în istoria omenirii.

Răspunsul Mariei la Buna Vestire a îngerului „Iată servitoarea Domnului. Să mi se facă mie după cuvântul tău...” exprimă această putere. Fecioara care a păstrat taina ei în tăcere, aceia care a purtat în brațe Pruncul Nevinovat, știind că într-o zi va fi jertfit pe Cruce, aceia care la văzut crescând, devenind bărbat la fel cu ceilalți, Fecioara asta a fost cea mai mare putere omenească, cea mai puternică făptură a lui Dumnezeu.

Puterea la femei este un alt nume al dragostei: ea este numai putere pentru că este dragoste. Femeile care și-au îndreptat puterile, lor sufletești spre Dumnezeu, au iubit cu o intensitate, fără margini.

Ele au crezut cu tărie în realitățile de dincolo, a căror perspectivă ne-o oferă Scripturile, și se poate spune că regatul lor nu aparține acestei lumi.

Intocmai Martei din Evanghelie, care stătea la picioarele Mântuitorului în adâncă meditație și contemplație pătimașă, femeile sfinte, fecioarele martire, anonimele sfinte ale Bisericii, s'au desprins din zădărniciia lumii noastre și au pătruns pe „poarta cea strâmtă” în regatul lui Cristos, în împărăția celor drepți și sfinți.

INTERESANTELE EXPERIENȚE ALE UNUI SAVANT FRANCEZ IN DOME- NIUL VISELOR

Ilustrații sintetizând o parte din experiențele făcute de savantul Maury pentru provocarea viselor pe cale artificială.

VISE prin EFRACTIE

TOTĂ lumea cunoaște dicționarele acelea care sub titlul „Cheea Visurilor” ocupă un loc deosebit în superstițiile populare.

Bine'nțeles că bunul simț din tendința de a reacționa în fața superstițiilor a răspândit dictonul: Visurile conțin minciuni.

Totuși cine n'a fost uimit de anumite visuri, emoționat de anumite coșmaruri, într-o asemenea măsură încât la trezire să nu caute o prevestire în aceste mesagii survenite în timpul somnului?

Somnul este în sine un act destul de misterios și deci ocupă o treime din existența noastră, nu cunoaștem în întregime adevărata lui natură.

Când însă în timpul odihnei nocturne sau diurne visăm, suntem oarecum turburați indiferent de gradul nostru de cultură.

Din când în când, mai auzim în jurul nostru relatarea mai mult sau mai puțin deformată a anumitor visuri care s'au realizat: boala cuiva, reușita unui cunoscut, moartea cutăruia...

Ce putem crede despre aceste fenomene? Știința care nu-și dă osteneala de a se adresa poporului ne poate servi drept călăuză.

Visurile mai pot fi provocate de excitațiuni exterioare: zgomote, lumină, mirosuri, atingeri. Toate acestea vor forma obiectul rândurilor noastre.

Visurile mai pot fi provocate de excitațiuni interioare: iritații organice sau maladii. În sfârșit, visurile mai pot deschide poarta spre inconștient. În acest din urmă caz ele îngăduiesc destăinuirea sau descifrarea celor mai ascunse dorințe ale

Visul bogatului care se ruinează.

noastre, necunoscute chiar aceluia care le poartă în mod inconștient în sufletul său. Există și visuri care iau forma unor adevărate avertismente, anunțând un act care se produce în realitate mai târziu.

Cercetătorii serioși ai problemei somnului și visurilor au putut scrie următoarele, ca profesorul Henri Roger: „Lipsa de coerență a visurilor a fost pricina neglijării studiului lor științific. Din clipa când această chestiune a intrat în domeniul cercetărilor științifice, „Cheea visurilor” nu mai este un manual redactat de șarlatani pentru uzul naivilor și ignoranților, ci ea deschide poarta interpretărilor științifice.

EXPERIENȚELE PROFESORULUI MAURY

Când suntem în starea de veghe, orice senzație are tendința de a provoca un sentiment. În timpul somnului se întâmplă același lucru. De foarte multe ori, visurile sunt provocate pe excitațiuni exterioare. Visurile artificiale pot fi provocate cu ușurință. Faptul poate fi constatat în urma relatărilor savantului A. Maury care a făcut numeroase experiențe.

Maury cerea colaboratorilor săi de a-i influența, în clipa când adormea, unul dintre simțurile sale. Savantul era apoi trezit astfel, încât putea povesti cu exactitate visul provocat prin efracție.

Iată rezultatele la care a ajuns Maury după numeroase experiențe:

Când era gădilat pe buze sau pe vârful nasului cu o pană de gâscă, Maury visa că era supus unui chin îngrozitor, că o imensă greutate îi apăsa pieptul, că o mască de fier îi sta pe față. În clipa când pana de gâscă își înceta acțiunea excitantă, savantul visa că pielea nasului și a buzelor i-a fost smulsă.

Când, la o oarecare distanță de locul unde dormea, colaboratorii lui provocau vibrația unui diapazon lovit insistent de o pereche de foarfeci omul visa că aude clopotele sunând, apoi zgomotul toacei și în cele din urmă asista la o răscoală populară.

Când în timpul somnului i se dădea să respire un parfum oarecare, Maury visa că se află într-o prăvălie de parfumerii la Cairo, unde asista la aventuri orientale extraordinare.

Mirosul unui chibrit aprins lângă nas, îl făcea să viseze că se află pe un vas în largul mării și că depozitul cu munițiuni a făcut explozie.

Ciupitura ușoară a cefei avea drept replică un vis care-l transporta în epoca tinereții când, cu prilejul unei boli, un medic i-a pus o lipitoare pe ceafă.

Apropierea de figură a unui obiect încălzit, să spunem a unui fier de călcat, avea drept efect

un vis în care savantul se vede în fața unor bandiți care i-au pătruns în casă și sub amenințarea că-l frige de viu, îi cereau să-i arate locul unde-și ține banii și obiectele de valoare.

Căderea unei picături pe fruntea celui care doarme are ca replică, în timpul somnului, un vis care-l transportă în Italia unde este nevoit să bea vin pentru a se răcori.

Când discipolii savantului au plimbat prin fața ochilor săi închiși o lampă aprinsă, cu abajur multicolor, visul provocat a fost acesta: o furtună cu trăsnete și fulgere.

CE SPUNE „CHEIA VISURILOR”

Din curiozitate am vrea să știm cum ar interpreta „Cheia Visurilor” elementele visurilor relatate. Masca de pe față ar însemna: viclenia. Chinuri: veselie. Toaca; neliniște și îndoeli. Răscoala poporului: plăceri primejdioase. Parfum: reușită și câștig. Un vapor: călătorie. Explozie: moarte în familie. Lipitoare: boală molipsitoare. Bandiți: o afacere strălucită. Când visezi că bei ceva: boală de nervi. Furtună: ceartă și turburare.

Intervențiile voluntare ale colaboratorilor lui Maury ar fi putut să fie simple influențe naturale: o muscă așezată pe nas, un orologiu care bate, un parfum venit din odaia vecină sau din stradă, etc... În aceste cazuri visurile ar fi fost analoage. Și cum dimineața musca ar fi zburat, zgomotul orologiului nu s'ar mai fi repetat, parfumul s'ar fi volatilizat, visătorul ar fi putut crede că a avut visuri spontane și ar fi simțit poate dorința de a căuta interpretarea lor în „Cheia Visurilor”. În acest caz s'ar fi înșelat într'un mod grosolan.

Un călător care străbate apele agitate ale mării poate să viseze că se află în situația lui Don Quichotte, care după cum se știe, a fost aruncat ca o minge în aer de câțiva țărânoi, care-l prindeau într-o pătură. Călătorul va striga după ajutor: efortul pe care-l va face pentru a articula un sunet îl va trezi și la deșteptare își va da seama că patul se zgudue din cauza mișcărilor dezordonate ale vasului...

UN VIS PE CALDURĂ

O excitație a a simțurilor, chiar când este foarte puternică poate fi complet uitată la deșteptarea din somn și atunci când a provocat un vis extrem de intens. „Imi amintesc — scrie A. Maury — că adormind într-o zi de călduri caniculare, am visat că cineva mi-a pus capul pe o nicovală isbindu-l cu putere. Auzeam în vis foarte distinct zgomotul grelelor ciocane, dar în loc să se sfărâme, capul meu se transforma în apă. S'ar fi spus că era de făcut din ceară moale. La deșteptare mi-am dat seama de faptul că aveam fața inundată de transpirație. Ceeace nu-mi explicam însă erau ciocanele pe care le auzisem în timpul visului. Ei, bine, după câteva secunde, continuam să aud loviturile răsunătoare, care porneau din atelierul unui fierar așezat la o mică distanță de locul unde adormisem.

Trebuie să subliniem că după „Cheia Visurilor” a visa nicovală este un semn de succes, în timp ce a visa ciocane înseamnă mizerie.

Dacă fierarul ar fi încetat să lucreze, înainte ca Maury să se fi deșteptat din somn, savantul ar fi căutat zadarnic o cauză aparentă, naturală a visului său auditiv.

ALTE CAUZE DES INTĂLNITE...

Altădată Maury are următorul vis: Se afla la tribună în fața unui public numeros. Un mur-

mur confuz se ridica din fundul sălii; se accentua, devenea muget, urlet, vacarm înspăimântător. În cele din urmă se auzi scândat pe un ritm regulat, strigătul: „Afară! afară!” Savantul se deșteptă brusc în momentul acela. Un câine lătra în grădina vecină și fiecare lătrătură coincidea cu un strigăt: „afară!”

Dacă suntem înțepați în timpul somnului de o muscă, visăm că am primit o lovitură cu o armă ascuțită. De asemenea, persoanele care visează că stau cu picioarele pe un ghețar, descoperă la deșteptare că au dormit cu picioarele descoperite.

Aprinderea bruscă a unei lumini în apropierea unui om adormit, îl va face pe acesta să viseze că asistă la un mare incendiu.

Lumina lunii pe de altă parte revărsată pe fața unui bărbat adormit, va determina în cele mai numeroase cazuri, visuri cu fecioare dansând în peisaje fermecătoare. Se pare că luna are pentru cei adormiți,

această virtute a provocării aparițiilor virginale...

Dacă îi legi unui om, strâns, trei degete dela o mână, îl vei face să viseze că numără diferite obiecte, din trei în trei.

Visuri analoage pot fi provocate prin diferite mici accidente ale mișcării corpului în pat; fie că îți presezi mâna între pernă și obraz, fie că îți răsucești un tendon, fie că te lovești de tăblia patului și așa mai departe.

Maury a visat odată, că se afla în fața a două monezi de aur de mărimi diferite pe care cineva i le dăduse să le ega- leze. Cu toate eforturile depuse, el nu reușea și aceasta îi dădea o senzație de teamă. Deșteptat, în cele din urmă, își dădu seama că unul dintre picioare îi fusese prins în pliurile cuverturii și că în van să-l aducă lângă celălalt. În vis, totul se tradusesse prin cele două monezi de aur... inegale. Din toate aceste visuri rezultă că suntem influențați în timpul somnului de diferite excitațiuni ale pielei și mușchilor.

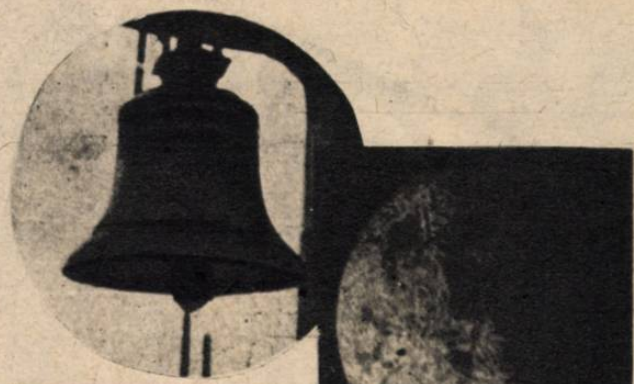
CE VISEAZĂ OAMENII SUFERINZI

Pentru medicul francez Simon, visurile în care mirosul și simțul gustului intră în acțiune sunt caracteristice bolnavilor atinși de dezordini ale stomacului:

Interesant este cazul medicului Teste, doctorul lui Ludovic-Filip al Franței, care a visat că a avut un atac de apoplexie. Trei zile mai târziu a murit în urma unei crize apoplectice.

Se știe că leziunea anumitor regiuni ale creierului, mai ales acelea unde se localizează aparatul nervos al somnului, provoacă visuri urâte, coșmaruri, în cursul cărora visătorul are viziunea unor animale îngrozitoare.

Pentru a încheia aceste rânduri, trebuie să spunem că de foarte multe ori visurile au cauze reale, cauze fizice din lumea sensibilă care ne înconjoară și că o mare parte din interpretările care pun accentul pe rolul subconștientului sunt inexacte. Visurile prin efracție sau visurile provocate, sunt cele mai frecvente.

Un clopot bătând, un câine lătrând, un vas legănat de valuri, rozele soarelui pe față sau picioarele descoperite — pot da, când pe rând, sau toate deodată, adevărate coșmaruri omului adormit.

Visul femeii frigide.

Visul celui ce răvnește la avutul altuia.

Pentru această tânără femeie adormită, fetița înseamnă trecutul, bătrâna, viitorul iar porumbelul, instinctele predominante ale vârstei.

Maurice Chevalier continuă a se bucura de aceeași popularitate la Paris. Il vedem salutând mulțimea admiratorilor veniți să-l întâmpine la gară, la sosirea dintr'un turneu făcut în nordul Franței.

Un general italian în vizită la o unitate aviatică germană stabilită în Sicilia, unde se interesează îndeaproape de noile perfecțiuni ale motoarelor venite din uzinele Reich-ului.

O avalanșă de zăpadă Savoie, făcând aici, una

Dreapta: Curajul și eroismul cu care luptă soldații japonezi au uluit, pur și simplu, pe adversarii lor. Vedem în acest instantaneu infanteriști niponi luând cu asalt un sat birman, sub ploaia de obuze a inamicului, care a vrut să apere cu orice preț acest punct, — probabil de mare însemnătate strategică.

Car greu de asalt german încărcând muniție și pregătindu-se să plece la atac spre liniile britanice din Africa.

Stânga: Echipe ale organizației tineretului france, pe străzile Parisului.

...a distrus trei sate din provincia fran-
...meroase victime printre locuitori. Vedem
...din casele distruse de avalanșă.

Odată cu venirea primăverii, avioanele-torpiloare ale Reich-u-
lui și-au intensificat acțiunea în Atlantic. Iată unul din aceste
temute avioane în momentul când torpilează un cargobot britanic.

Dreapta: Lucrările de reparație și amenajare a piețelor
și arterelor pariziene continuă în mod normal, germanii
însiși fiind aceia cari țin ca viața și aspectul acestui
oraș să nu lase cu nimic de dorit, în timpul ocupației.

din TOATA LUMEA

Stânga: Vitea-
zul general
Rommel, coman-
dantul forțelor
germane din A-
frica, vizitând
tabăra unei di-
vizii italiene,
unde a decorat
în numele Fue-
hrerului ofiterii
cari s'au distins
în ultimele lupte
Dreapta: A face
liniile ferate so-
vietice — care
se știe că sunt
mai largi — ac-
cesibile trenuri-
lor germane, nu
e problemă prea
greă pentru pio-
nieri aermani.

Vedem o aseme-
nea operație în
nordul frontului,
unde zăpada se
menține încă.

Oameni cari se vând DIABOLULUI

Totuși, numeroși călători care au vizitat țările exotice, unde s'au păstrat forme milenare de viață primitivă, au relatat impresionanți, minunile făcute de deținătorii științelor oculte.

India este cu deosebire țara miracolelor făcute de fahiri: regiunea unde imposibilul devine posibil și unde fantezia se transformă în realitate.

Datorită pătrunderii europenilor

Indigeni din Noul Mexic executând un dans mistic, cu șerpi veninoși în mână.

Statui în lemn — totem-uri — moștenite din totă în fiu și căroro pieile roșii le atribue o putere magică.

Dreapta: Discipoli ai diavolului în timpul unei ceremonii nocturne, în Australia.

Jos: Dansatori ai diavolului, din Africa, în costumele și cu măștile lor rituale.

ESTE recomandabil ca scriitorul și cetitorul să se înțeleagă de la început asupra noțiunii cuvintelor. De aceea socotim interesant să dăm în cele ce urmează, definiția pe care o găsim în dicționare, a cuvântului Magie:

Magia este arta prin care se pretinde reală posibilitatea de a produce prin practici de cele mai multe ori ciudate, efecte contrare legilor naturale".

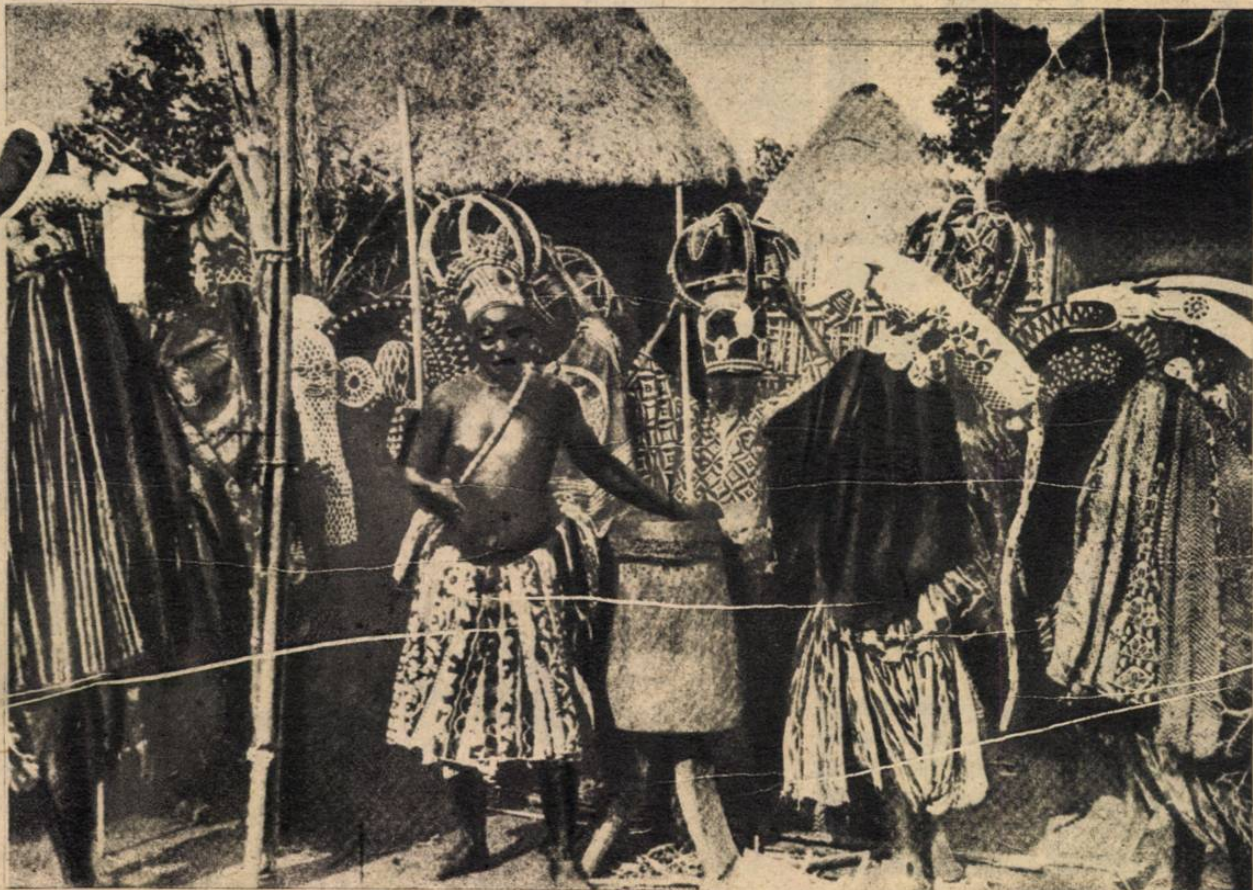
Din cele mai vechi timpuri, omul a dovedit o înclinație deosebită pentru faptele misterioase, pentru fenomenele tainice care ies din comun, căutând să ajungă la puterea de a determina cursul evenimentelor.

Minunea sau miracolul nu este altceva decât un fenomen ale cărui cauze sunt invizibile. Depășirea legilor naturale sau chiar negarea lor nu pot fi, pe cale de consecință logică, decât una din prerogativele Creatorului care a zămislit legile firei, putând oricând să le depășească.

În civilizațiile primitive, și mai târziu, pe vremea celor mai înfloritoare epoci din istoria Egiptului și Greciei, numeroși indivizi se ocupau cu științele oculte, cercetând tainele viitorului și având pretenția de a putea influența destinele oamenilor.

Inițierea în practicele oculte dura ani de zile și autoritatea magicianului se afirma în mod pozitiv asupra multimilor naive.

Pentru numeroși istorici, misterele dela Eleusis, unde nu erau admiși decât mistagogii care au depășit un anumit grad de inițiere, par, în lumina nouilor cercetări, simple fenomene colective de sugestie.

și practicele sumare ale magiei au corespuns goliciunii sufletești a unei omeniri care și-a pierdut credința și idealurile în asalturile ispitelor.

La Londra a existat chiar o societate cu numeroase ramificații pe continent denumită „Devil-worshippers” Sau „Aderatorii Diavolului” care organiza săptămânal în cele mai fastuoase saloane, liturghii negre, desgustătoare batjocoriri ale serviciului credincios din bisericile creștine. Din nefericire pentru societatea engleză, în aceste asociații cu scopuri magice, figurau ca membri reprezentanți ai nobilei britanice.

Preoții care oficiau acele așa numite „liturghii negre”, erau în majoritatea cazurilor indivizi fără scrupule, de obicei indieni și egipteni, care în dorința de a realiza câștiguri imense exploatarea naivității imbuiaților, se pretau la fel de fel de comedii.

În ziarul Daily Telegraph, cunoscutul savant englez, cercetător al ocultismului Harry Price, directorul unei serioase publicații pentru studiul problemelor psihologice, făcea următoarele declarații cu referire la regretabila rătăcire a aristocrației engleze: „Magia neagră”, vrăjitoria și ghicirea viitorului sunt practicate în Londra de astăzi cu un elan care ar uimi pe strămoșii noștri din Evul Mediu. Profesorii și organizatorii acestui cult al Diavolului, în majoritatea cazurilor egipteni și indieni, întrebunțează formule și vrăji asemănătoare acelor de care se serveau ghicitorii și magii veacurilor trecute.

„Aceste credințe drăcești se bucură de asemenea succes în cea mai bună societate londoneză, încât se poate conta că în curând moralitatea întregului popor va fi grav primejduită. „Alchimia, astrologia și celelalte forme secundare ale magiei procură venituri considerabile unor oameni care exploatează credulitatea clienților lor. „Asistarea la liturghiile negre și adorarea Diavolului a devenit un lucru curent. Adoratorii sau credincioșii, nici nu se ascund de ochii lumii, căci ei știu că nu există până acum nici un text de lege, în baza căruia să poată fi pedepsiți.

Această statuă, cu incrustări de simboluri misterioase, străjuiește mormântul unui mare vrăjitor din Sudul peninsulei Alaska.

Un vrăjitor australian rugându-se în fața unui obiect magic.

Jos: O vrăjitoare anumită în momentul transei.

Savantul încheia cu aceste rânduri:

„Am motive să afirm că Londra numără astăzi mai mulți adoratori ai forțelor infernale decât în Evul Mediu. Oamenii aceștia sunt convingeți că pot determina dinainte anumite evenimente, că pot să-și impună voința, că pot să-și distrugă vrăjmașii; păpușile de ceară și alte instrumente ale vrăjitorilor din veacurile trecute fac parte din arsenalul lor...”

Putem adăuga că acum câțiva ani, spiritismul tindea să atragă în mrejele lui numeroși bărbați și mai ales legiuni întregi de femei lipsite de orientare și de echilibru moral.

Savanții care au studiat cu mijloace științifice fenomenele oculte au ajuns la concluzia că acei

Într-o grotă de Ceremonii infernale de pe insula Sumatra: craniile victimelor care au fost sacrificate spiritelor rele.

Călugărul — vrăjitor Rasputin, în mijlocul femeilor de la curtea imperială, asupra cărora exercita influența lui diabolică.

care simt în timpul unei ședințe de spiritism cum spiritul suflă asupra lor, nu sunt decât indivizi predispuși prin firea lor, emoțiilor și sugestiei. În majoritatea cazurilor este vorba de isterici adică de oameni predispuși fenomenelor isterice: râd fără motiv, plâng neprovocați, sunt pradă unor excese sexuale continue etc.

Cum se pot explica totuși anumite fenomene relatate de călătorii care au fost de pildă în India. Să dăm un exemplu: un fakir apare într-o piață însoțit de un copil. Fachirul rostește anumite descântece și când lumea s'a adunat el svârle spre cer o frânghie pe care începe să se urce copilul până în momentul când dispare complet în nori. După câteva clipe, copilul adună gologanii celor care au fost martori la scena miraculoasă. Care este explicația științifică a acestei întâmplări extraordinare? Fachirul a reușit să sugestioneze, să hipnotizeze întreaga asistență.

În Australia și în Anam, în India și în Noul Mexic, în Africa Occidentală și în insulele Oceanului Pacific, populațiile băștinașe practică magia și cred cu tărie în existența forțelor demoniace.

În interiorul Costei-Rica, băștinașii care suferă de anumite boli sunt vindecați de vrăjitori în felul următor: Vrăjitorul sau magul îi sugestionează și bolnavul vede la un moment dat înaintea ochilor săi o monstruoasă apariție drăcească. Cel care asistă la o asemenea scenă de vindecare nu vede nimic. În cele din urmă omul se poate însănătoși convins fiindcă monstruoasa vedenie era boala care l-a părăsit.

Eschimoșii dela Polul Nord se dedau și ei practicilor demonice adorând idoli și chemând în ședințe de spiritism, întocmai anumitor descreerați civilizați, duhul urșilor albi uciși de ei în vânători.

Intorcându-ne la slova dumnezească a Evangheliilor să ne amintim de Simon Magul pe care

(Continuare în pag. 23)

Dreapta: Lingură pentru fard obicinuță în articolele de toaletă ale unei vechi egiptene.

Jos: Tabloul de Boucher reprezentând o vânzătoare de articole de toaletă de odinioară.

Pieptenele cu care se coafa o femeie cochetă din vechiul Egipt. Originalul se află în muzeul de Artă și Istorie din Franta.

PRINTRE marile probleme pe care omenirea a încercat să le rezolve după mai bine de șapte mii de ani, a fost și aceea a conservării frumuseții feminine.

Frumusețea este singura armă cu care o femeie poate să lupte pentru fericirea ei și — paradoxal, nu? — pentru fericirea propriului ei „inamic”: bărbatul. Trăsăturile feței, farmecul privirilor, linia armonioasă a buzelor și, uneori chiar o simplă caracteristică ispititoare a obrazului, sunt armele naturale cu care femeia se apără și se impune, mai viguros decât cu orice calități oratorice sau intelectuale.

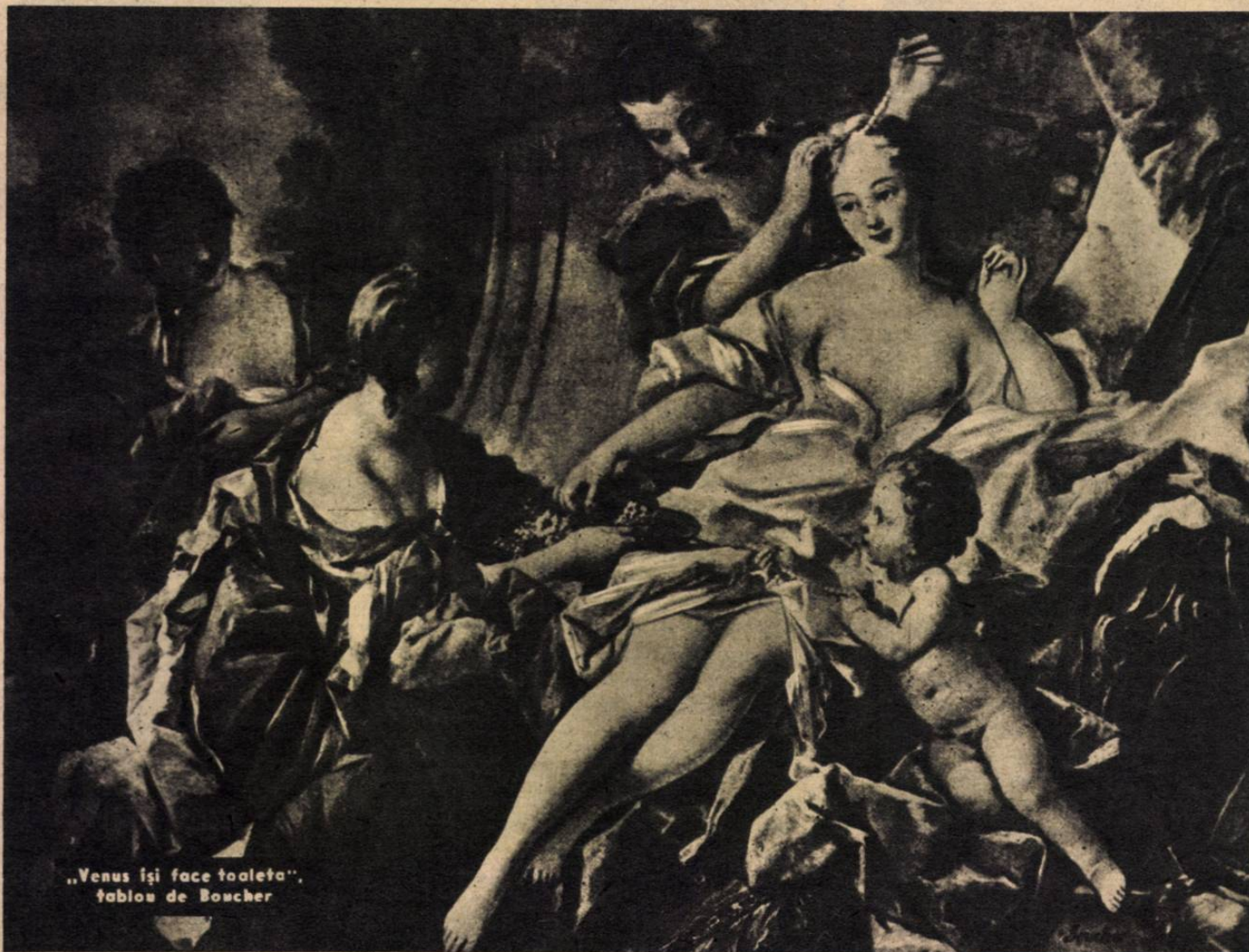
Tot farmecul Giocondei constă în surâsul acela unic pe care i-l-a imortalizat Leonardo da Vinci. Dacă Monna Lisa n'ar fi avut darul de a zâmbi atât de sublim, ar fi rămas desigur soția anonimă a florentinului Francesco del Gioconde.

Dar, pe lângă aceste calități fizice moștenite prin naștere și pe lângă auxiliarele lor prețioase — fardurile, vestimentele, bijuteriile și parfumurile — femeile au urmărit întotdeauna, cu o răbdare și o perseverență crescândă, mijloacele de a-i păstra cât mai mult tinerețea, — fie chiar numai în aparență — aceasta

fiind adevărata artilerie grea din toate armele lor. Ca să ne dăm seama de rolul important pe care l-a avut această problemă în viața femeilor din trecut, e suficient să citim o poezie, o piesă de teatru sau un roman din orice epocă. În

special secolele optsprezece și nouăsprezece aduseseră, se pare, la maximum de dezesperare femeile, prin lipsa totală de inovații în acest domeniu. Literatura acestor secole e plină de comentarii, de suspine și de revolte, la adresa anilor care lasă urme și a specialiștilor în articole cosmetice, cari nu

Eternele arme au

„Venus își face toaleta”, tabloul de Boucher

descopereau nimic nou și cari se limitau la aceleași ingrediente cunoscute de când lumea, doar altfel prezentate.

Și, femeile acestor secole de civilizație avansată, aveau dreptate. În toate domeniile se progresase cu pași gigantici, numai în acela care le interesa pe ele în cel mai înalt grad, nu se făcuse nimic.

Aceleași borcane cu creme sudimentare și aceleași farduri primitive descoperite în mormintele faraonilor, se găseau și pe mășutele lor de toaletă. Aceleași sfaturi de care ascu-

tau femeile asirienilor și vechile hinduse pentru păstrarea frumuseții dăinuiau și atunci cu înfime modificări. Aceleași obiecte de toaletă și, aproape aceleași coafuri. O tânără cretană sculptată în piatră, cu două mii de ani înainte de Christos, în fresca unui palat din Canossa, avea exact coafura și decolteul purtate pe vremea celui de al doilea Imperiu Francez, iar o femeie sculptată în templul Olimpului, cu 500 ani înainte de Christos, arăta exact ca o burgheză din romanele lui Emile Zola.

Această revoltă generală a femeilor din secolele optsprezece și nouăsprezece, dacă n'a dus însă la nici un rezultat practic pentru ele, a folosit în schimb semenilor lor din veacul următor.

Sesizați, probabil, de această „suferință” feminină, conducătorii institutelor de înfrumusețare, ca și fabricanții de cosmetice, au început, încă din primii ani ai secolului douăzeci,

cercetări și experiențe vaste pentru descoperirea unor noi ingrediente și a unor noi metode de înfrumusețare.

Pentru prima oară, s'a lansat ideea de a „înlocui” culoarea alb-trandafirie a feții — ce se

„Concurs de frumusețe odinioară. Pictură de Chasserian.

Dreapta: Și iată, înfășit, femeia modernă, care poate profita de progresele secolului XX...

e femeii

menținea „la modă” de mii de ani — cu alte culori plăcute ochiului ca: ocru, café au lait, bronz etc. iar în loc de negru pentru gene, albastru. În același timp, pentru corp se preconiza culoarea „bois de rose” ca cea mai ispititoare.

Medicii deasemenea începură să se intereseze de capitolul înfrumusețării și întineririi, experimentând tratamente cu substanțe chimice, cu extracte glandulare, cu masaje sistematice și cu raze.

Unirea celor două eforturi — al medicilor și al chimiștilor producători de ingrediente — și completarea lor prin coafuri potrivite fiecărei figuri — evolute și acestea la rândul lor — au oferit femeii moderne mijloace, dacă nu perfecte, în orice caz satisfăcătoare, în bună măsură, pentru prelungirea tinereții și întreținerea frumuseții.

Uzând meticulos de aceste elemente, pe care știința i le pune la dispoziție, o femeie modernă nu va ajunge niciodată la accese de disperare pe tema anilor care lasă urme,

Stânga: Coafurii s'a dat întotdeauna o mare atenție, totuși timp de patru mii de ani, toaleta părului a rămas neschimbată. (tablou de Hillestrom). Dreapta: Blond, șaten, brun, roșcat, platinat etc. — iată culorile ale părului care se pot obține azi, după voie, prin tratamentul electro-activ...

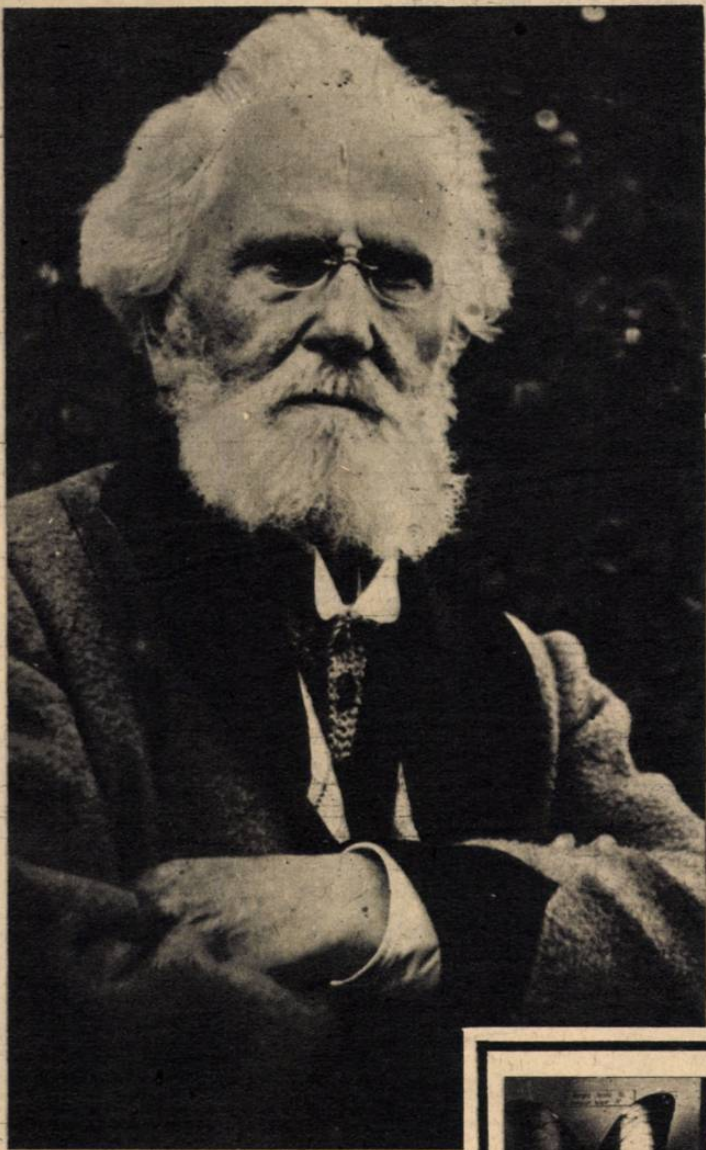
cum făceau semenele ei din veacurile trecute. Armele ei atât de necesare au progresat. Nu mai sunt aceleași cu ale femeii de acum șapte mii de ani.

Băile radio-active, fardurile helio-active, tratamentul de culoare electro-activ al părului, operațiile de chirurgie estetică, cura de vitamine și, înfășit, tratamentul cu hormoni, sunt descoperiri de mare preț pentru femeia secolului nostru — descoperiri pentru care cochetele și marile curtizane ale trecutului ar fi dat averi imperiale.

Și încă nu suntem decât la început.

Cine știe dacă într'un viitor nu prea îndepăstat, nu vom asista la spectacolul generalizat al femeii care nu va depăși niciodată aparența vârstei de 20 de ani.

O epocă în care silueta soacrei de azi va rămâne o legendă a trecutului și în care toate femeile vor muri... tinere, chiar la optzeci de ani.

testament SENZATIONAL

găsim alt mijloc ca să-și manifeste supărarea, decât rupând și călcând în picioare fluturii căpătați.

Trei luni mai târziu chestia cu moștenirea lui a întorsătură senzatională. Al doilea dintre „moștenitori”, Jone Hawler, descoperi, spre uimirea lui, că pe una din aripile

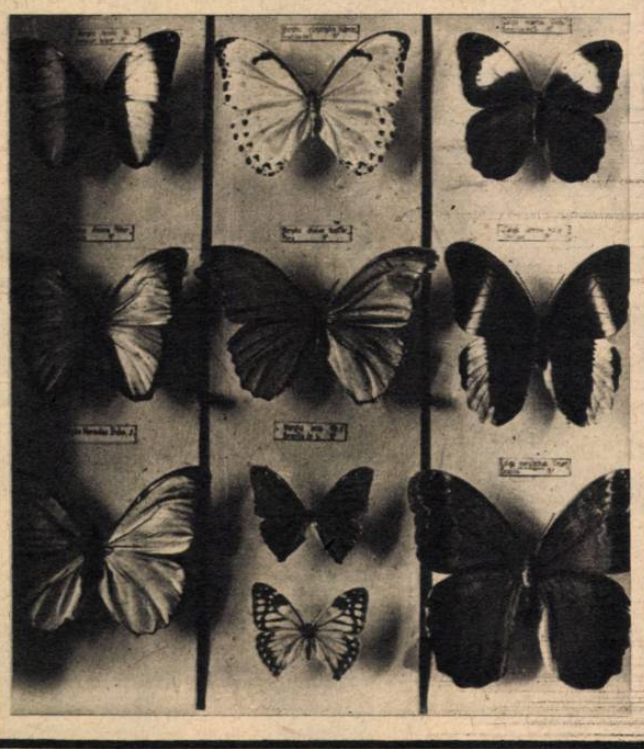
albe ale fluturului moștenit se aflau scrise niște minuscule litere. Cu ajutorul unei lupe putu descifra — vă imaginați surpriza lui din ce în ce mai mare — un testament în toată regula. Bătrânul cu o răbdare unică și cu o artă egală, îl scrisese pe acest ciudat „papyrus”.

Astfel află Hawler că banii unchiului său se aflau depuși la o bancă din Chicago, care îi va elibera contra unui cuvânt convențional. Intr’adevăr, Hawler prezentându-se la bancă, suma depusă de unchiul său fu imediat plătită. Era vorba de câteva sute de mii de dolari.

Ceilalți nepoți, aflând de descoperirea făcută de Hawler l-au dat în judecată, cerând partea lor.

Procesul, care a stârnit o justificată senzație, continuă însă, deoarece Hawler pretinde că pe aripile fiecărui fluture s’ar fi aflat câte un testament pentru nepoții respectivi și că nu el e vinovat dacă aceștia și-au distrus ...documentele.

Stânga: Bătrânul bogătos Jacques Simons, care a lăsat moștenitorilor săi cel mai original testament din lume.

Stânga: Astfel își aranja Simons fluturii din colecția lui.

Jos: Fiindcă iubea fluturii, acest tânăr s’a trezit cu moștenirea întregii colecții a lui Simons.

Un interesant proces de moștenire continuă să se judece de câțiva ani, în fața tribunalului din Chicago. Cazul însăși este atât de ciudat că pare mai de grabă un capitol din vre-un roman de aventuri. Și cu toate acestea este vorba de un adevărat proces de moștenire, care, până acum, a produs multă bătaie de cap judecătorilor și căruia nu i s’a găsit încă soluția.

Testatorul este un fost mare comerciant, Jacques Simons, care prin speculații diferite de terenuri, a reușit să strângă o avere enormă, pe care, ulterior, a pierdut-o de altfel, tot atât de ușor și repede pe cât a câștigat-o. Dar Simons, ca orice american adevărat, nu și-a pierdut odată cu averea și curajul; s’a apucat de alie afaceri, cari i-au mers atât de bine, că ajuns la vârsta de 60 ani, își putu permite libertatea de a se retrage din orice activitate comercială, și să se dedice cu totul, într-o mică vilă pe care o posedă lângă Chicago, pasiunii lui. Căci bătrânul domn Simons avea o pasiune: era zoolog și se ocupa în special cu colecționarea de fluturi.

Trei camere din vila lui erau ocupate de o interesantă colecție de fluturi. Se vedeau aci, expuse în vitrine exemplare din cele mai rare specii de fluturi cumpărate pe bani mulți, fluturi de toate mărimile și de toate culorile, exemplare din țările tropice, din America și Europa. Bătrânul Simons era mândru să poată spune că posedă câte un exemplar din cele mai rare și mai interesante specii de fluturi. Era într-o continuă legătură cu alți colecționari, ca și cu negustori, astfel că veșnic era la curent cu orice nouă achiziție în domeniul acesta. Pasiunea aceasta, sfârși din a face din bietul om un maniac. Nu se mai interesa de nimic alta decât de celebrii săi fluturi; nu primea decât foarte rar vizite și-i păsa foarte puțin dacă cei trei nepoți ai lui — Simons rămăsese toată viața flăcău — veneau sau nu să-l vadă. Dealtfel, era incredințat că aceștia nu așteaptă decât moartea lui, ca să pue mâna pe moștenire.

Intr’adevăr, într-o bună zi, Simons închise ochii întru Domnul.

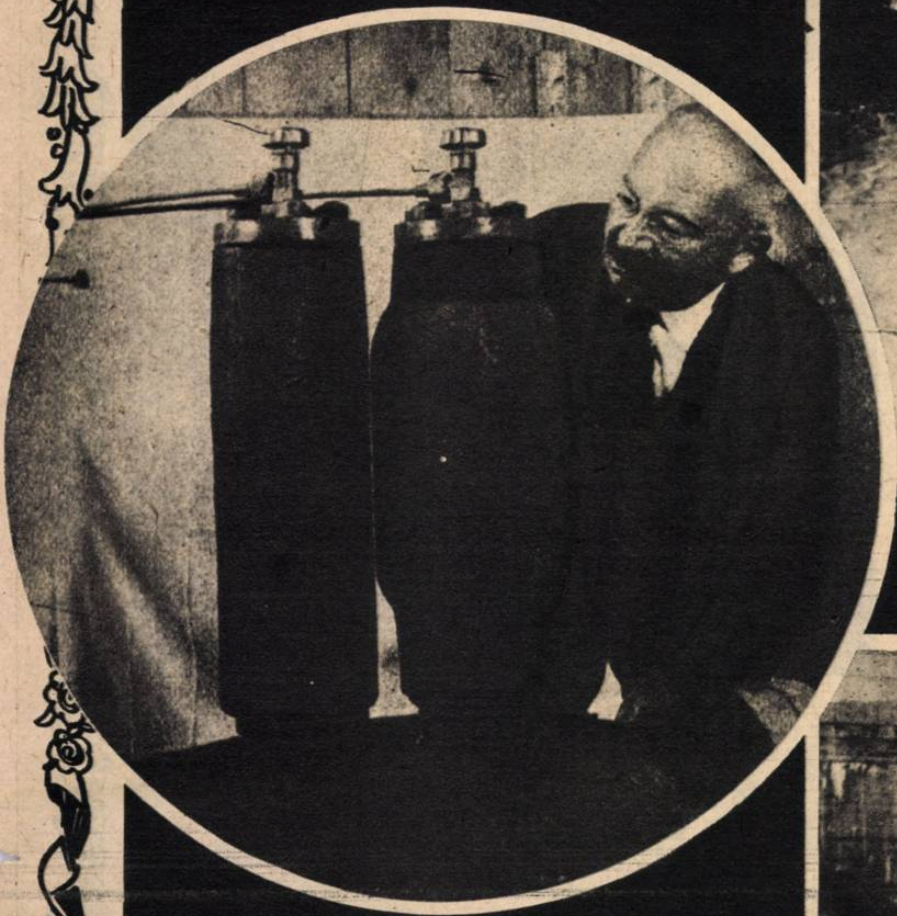
Bătrânul care nu fusese niciodată bolnav și care povestea cu mândrie că toată viața sa nu recursese la ajutorul medicilor, sucombise într’un acces de inimă. S’a găsit în urma lui un testament, care însă — lucru ciudat — se ocupa numai de soarta colecției și a vilei sale. Despre altceva nu vorbea nimic testamentului. Colecția sa de fluturi o lăsa unui prieten, care se dovedise pasionat, la rândul său, după ...fluturi. Excepție făcu numai cu trei exemplare splendide, trei fluturi rari, din trope, și din care lăsa fiecărui nepot câte unul. Ca moștenitoare a vilei fu instituită conducerea unui orfelinat pe care bătrânul îl subvenționa din când în când și pe vremea când trăia. Despre altă avere nici un cuvânt.

Că nepoții și-au manifestat nemulțumirea asupra ultimelor dorinți ale bătrânului, credem că nu mai e nevoie să mai scoatem în evidență. Ei căutară totuși bani, incredințați că bătrânul maniac trebuie neapărat să mai fi lăsat. Căutări zadarnice. Nicăieri n’au dat nici peste vre-un carnet de depuneri.

Doi dintre cei trei nepoți erau atât de supărați pe unchiul mort, că nu

APA

Stânga: Savantul Paul Hausmeister experimentând separarea oxigenului și hidrogenului din apă prin presiuni enorme

Cataractele Niagarei a căror cădere de apă ar putea furniza energia necesară întregii industrii americane.

SALVATOAREA DE MÂINE A ...CIRCULAȚIEI

FAPTUL că izvoarele de căldură și de forță motrică — în deosebi cărbunele și petrolul — sunt condamnate să se epuizeze într'un viitor care poate fi de pe acum calculat, nu mai poate fi contestat de niciun cercetător al problemelor termice și energetice.

Zăcămintele de petrol ale lumii oricât de uriașe sunt, se vor seca odată, datorită utilizării produselor petrolifere pe o scară din ce în ce mai întinsă în industrie și în domeniul mijloacelor de transport.

Pentru a putea face față unei crize viitoare de combustibil solid și lichid, tehnicienii sunt în căutarea unor noi izvoare de energie și a unor noi posibilități de a capta forțele motrice ale naturii.

În toate aceste cercetări s'a neglijat multă vreme, lucru uimitor, existența unui izvor inepuizabil de energie: apa. Lichidul acesta natural poate să furnizeze, prin descompunerea sa electrică, cantități imense de forțe motrice la un preț excesiv de mic.

Cercetările făcute acum câțiva ani la Goeppingen-Wuerttemberg, de savantul Paul Hausmeister, au răsturnat eroarea curentă în electro-chimie și anume că energia electrică necesară descompunerii apei ar crește considerabil pe măsură ce presiunea gazelor rezultate se ridică.

Această energie se menține nu numai în limite extrem de modeste dar descrește într'un ritm vertiginos.

Deoarece gazele furnizate prin electroliza sau descompunerea electrică a apei — oxigenul și hidrogenul — lăsate libere ar ocupa un spațiu de 1865 de ori mai mare decât apa supusă acestei operații, aceleași gaze închise într'un vas care s'ar opune expansiunii lor, ar putea exercita o presiune de 1865 mai mare decât apa, adică de 1865 de atmosfere.

Aceasta înseamnă că folosind o energie minimă se pot obține gazele componente ale apei și pe de-asupra o presiune enormă, care se pretează la tot felul de aplicațiuni în domeniul folosirii energiilor motrice.

După aceste experiențe de laborator, inventatorul prin numeroase încercări făcute cu concursul Administrației Căilor Ferate din Germania, este pe punctul de a pune în valoare descoperirea sa.

Se poate afirma că lumea științelor mecanice se află în

Marea uzină electrică din Passan este pusă în mișcare de un braț al Dunării, căruia i s'a amenajat o cataractă.

ajunul unei revoluții extraordinare căci gazele și presiunea lor vor fi folosite în domeniul automobilismului și în general în toate domeniile unde până acum petrolul constituie principala sursă de energie.

Gazele furnizate la presiuni practice scăzute, vor putea fi folosite ca o sursă suplimentară de energie la punerea în mișcare a vehiculelor acționate de combustibili lichizi și solizi. În felul acesta vor apărea vehicule care vor fi acționate prin acțiunea combinată a combustibilului gazos, lichid sau solid.

Folosirea gazelor a îngăduit unui automobil să funcționeze cu un randament cu 60% superior randamentului obișnuit, într'o cursă de rezistență de 10.000 de kilometri.

Se înțelege că utilizarea hidrogenului pur, sau chiar a unui ames-

tec de oxigen și de hidrogen, va putea conduce la rezultate mai bune.

O aplicare deosebit de interesantă ar fi locomotiva cu hidrogen care ar permite de pildă exploatarea în condițiuni extrem de economice a liniilor de cale ferată deficitare.

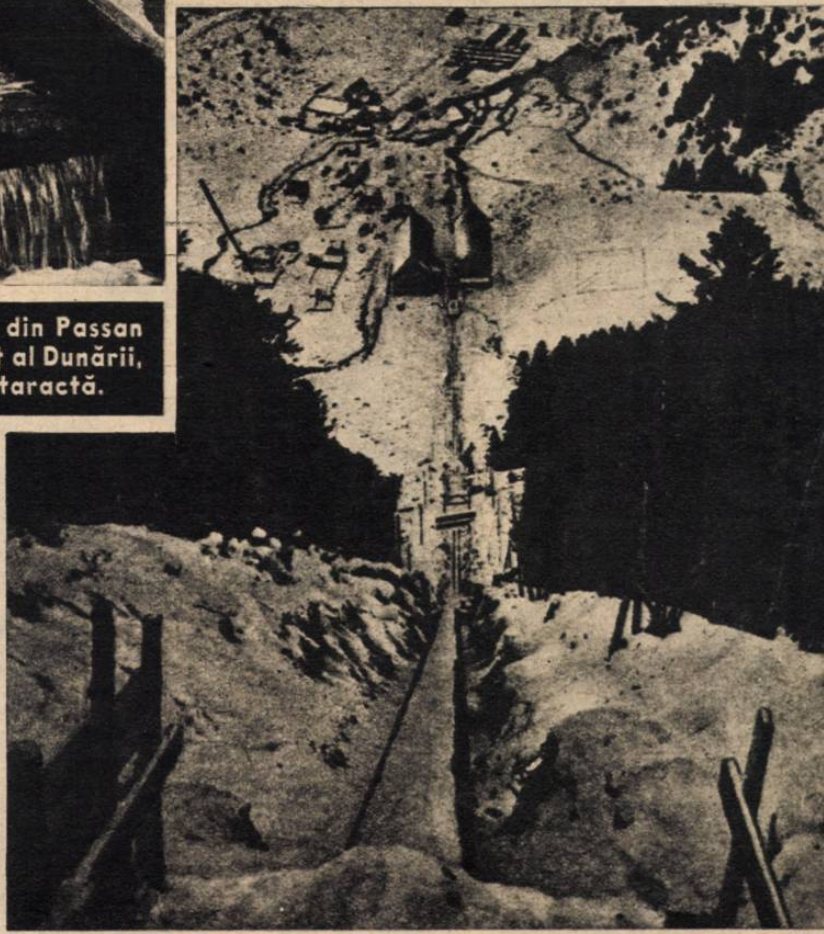
Descompunerea electrică a apei ar putea deci să alimenteze într'un viitor apropiat motoarele noastre cu explozie, îngăduind o mare economie a petrolului și a cărbunelui.

Așa dar, acest element natural care este apa, conține cantități incalculabile de energie și dacă ne gândim la faptul că apa și umiditatea care-i dă naștere nu vor dispărea niciodată de pe planetă și din atmosferă, putem conta pe izvoare nesecate de energie motrică.

Chiar înainte de utilizarea gazelor rezultate din descompunerea apei, acest element natural a fost folosit ca o importantă sursă de energie. Să ne gândim la căderile de apă, la cascadele naturale sau artificiale care pun în mișcare uriașe turbine ce furnizează energia a mii de uzine.

(Continuare în pag. 23)

Jos: Cădere de apă, construită recent, în Pirinei, pentru alimentarea unei importante uzini franceze

Pregătiri de Paști într'un Studio german

MĂ găsesc într'unul din marile studiouri ale Societății Ufa din Neubabelsberg. Am fost invitați, câțiva ziariști, spre a asista la pregătirile pe care le face serviciul de presă al studiourilor în vederea Paștilor.

Se știe că în ajunul Crăciunului și al Paștelui, aceste servicii de presă ale studiourilor cinematografice sunt asaltate, de toate redacțiile ziarelor și revistelor, cu cereri de fotografii special executate pentru Sărbători. Căci, în definitiv, la cine vreți să apeleze gazetarii, pentru acest

material fotografic, decât la sursa cea mai indicată: cinematograful?

Pentru a executa astfel de fotografii, au fost convocate toate vedetele studiourilor, au fost construite decoruri speciale și au fost aduse recuzite...tradiționale, adică: ouă, pui, iepuri etc.

Au fost chemați chiar câțiva regisori, spre a inscena, cât mai artistic, pozele simbolice ale sărbătorii pascale.

Ziua e rezervată exclusiv acestor fotografii. Nimeni nu lucrează altceva, dar fiecare și e permis să dea idei de tablouri.

Iată, într'un colț s'au și așezat — într'un minunat decor de primăvară — vreo cincisprezece actrițe, cu iepuri, cu coșuri cu ouă, etc. Vor să insceneze momentul patetic al unei excursii în grup de Paști.

În altă parte, alte actrițe în costume imitând puful puișorilor de găină, fac cerc în jurul a două siluete nădrăvane. Nu știu ce vor să pară acestea: iepuri sau câini. Cred că seamănă mai mult cu niște câini. Cert e că „pe dinăuntru” sunt... doi copii precoci ai studioului.

Un grup de actrițe ale studiourilor Ufa inscenând o excursie de Paști

În maillot-uri de puf galben, baletistele se amuză așteptându-și rândul la „poză”.

Jos: Și iată-le, apoi, pozând cu doi „buldogi” simpatici

Între timp, actrițele neutilizate își revizuiesc costumele, iar câteva baletiste încearcă „grand-ecart”-uri în maillot-uri de puf galben. Unele se fotografiază, în plan prim, cu iepuri de casă, care se dovedesc foarte „fotogenici”.

Activitatea aceasta, atât de puțin obicinuită, durează până noaptea târziu, iar a doua zi dimineața, probele sunt prezentate șefului de presă, care le alege pe cele reușite, comandându-le în sute de exemplare și distribuindu-le apoi redacțiilor solicitante.

După c m vedeți, mi-am procurat și eu câteva din cele făcute anul acesta și la a căror inscenare am avut prilejul să asist.

CORESP.

„Un plan prim” executat de Dagmar Altrichter cu... iepurele ei favorit

Foto UFA

ANTONESCU

D. Maresal Ion Antonescu inspectând căminele pentru săraci din Suburbana Colentina.

PRIMĂVARA 1942, LA PARIS

(Urmare din pag. 9)

om a provocat interesul parizienilor de obicei blazați la lectura paginei cu anunțuri mortuare. Cine a fost acest Paul Lardin? Deși n'a făcut nicio crimă, a fost autorul material a numeroase asasinat. Paul Lardin a fost inventatorul a numeroase arme de foc de toate calibrele și sistemele. Cea mai mare parte din arsenalul din care se serveau gangsterii americani erau furnizate de numitul decedat. Spectaliștii pretind că a fost un armurier genial. Trebuie să se știe că el este inventatorul pistoalelor automate cu 12 cartușe, autorul carabinei Flobert și a altor numeroase arme.

Datorită vârstei sale înaintate, Paul Lardin a avut o viață dintre cele mai interesante. A murit în vârstă de 99 de ani. În tinerețe a fost profesorul de tir al împăratului Napoleon al III-lea și tot el a fost acela care a construit cea mai elegantă și cea mai ușoară armă de vânătoare pentru uzul împăratului Eugenia.

Acest negustor al morții era de fapt un sentimental și un om bun. Astfel, se spune despre el că, ori de câte ori asista la vânătorile organizate de Napoleon al III-lea, nu trăgea nicio dată în păsări sau în animale. Se mulțumea să țintească în cozile fazanilor pentru a smulge câteva pene din care-și făcea un buchet.

Lardin a murit convins totuși că prin geniul său inventiv, a făcut mult rău omenirii și în fața preotului care i-a ascultat spovedania, el e rostit aceste cuvinte:

— „Cer iertare lui Dumnezeu pentru răul pe care l-am făcut semenilor mei!“.

OAMENI CARE SE VÂND DIAVOLULUI

(Urmare din pag. 17-a).

Iisus l-a condamnat pentru magie și pentru simonie căci a ispitit pe Domnul.

Dacă în antichitate și în Evul Mediu, practica magiei negre erau admisibile datorită nivelului scăzut al populației lipsite de directive morale astăzi ea ne apare ca o adevărată monstruozitate intelectuală și morală întrucât atât știința cât și religia condamnă aceste naive visuri ale omului de a se ridica deasupra forțelor naturale și de a nega opera Creatorului.

APA SALVATOAREA DE MÂINE A ...CIRCULAȚIEI

(Urmare din pag. 21)

Germanii și elvețienii au știut să folosească energia cascadeelor naturale și artificiale astfel încât regiuni întregi din aceste două țări, n'au alte izvoare de energie decât aceia furnizată de uzinele hidraulice.

Dincolo de ingenioasele aplicări ale forței hidraulice se definește la orizontul progresului tehnic, o largă utilizare a gazelor rezultate prin electroliză sau prin descompunerea electrică a apei.

Locomotiva și automobilul mișcate prin forța aerului sau a gazelor care intră în compoziția aerului vor deveni în curând o realitate.

Când? Nu putem spune. Poate la sfârșitul acestui război, când omenirea va trebui să acopere prin importante economii risipa de combustibil dictată de legile aspre ale războiului.

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

Prevăd reumaticii schimbarea vremii?

Este bine cunoscut că reumaticii cât și suferinzii de gută au dureri mai mari la schimbarea vremii. Această înrăutățire se manifestă înaintea schimbării vremii.

Cercetările noi au găsit că aceste fenomene sunt provocate de așa zisa trecere a frontului atmosferic.

Dacă factorul producător al durerilor e schimbarea presiunii, umiditatea sau curentul, încă nu se știe precis.

Ca remediu excelent la aceste boli s'a confirmat tabletele Total. Prin TOTAL durerile dispar redând bolnavului vitalitatea. TOTAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

O RECEPȚIE LA „OFICIUL CINEMATOGRAFIC ROMÂNESC“

În saloanele „Oficiului Cinematografic Românesc“ a avut loc o recepție în onoarea d-lui dr. Ernst Müller, delegatul propagandei cinematografice germane pentru Sud-Estul Europei.

Vedem în fotografiile noastre (sus) pe d. dr. Müller (x), alături de d. Siegfried Kyser (xx), directorul general al O. C. R.-ului și de d. Beer (xxx), director al O. C. R.-ului, iar (jos) pe d. Beer și d-na Silvia Grecu-Dobrescu, directoarea serviciului de presă al O. C. R.-ului, în mijlocul gazetarilor.

Iată-i! Aceștia sunt oameni angajați de bună voe să realizeze uriașa operă a Transsaharianului și datorită cărora vom putea străbate, mâine, deșertul african în aceleași condiții de confort ca orice regiune a continentului european.

PE ACTIVA TRECE TRANSSAHARIANUL

INVINGAND realitatea războiului, în care țara lor a fost târâtă fără a fi pregătită și împotriva voinței poporului, adevărații patrioți francezi muncesc cu râvnă pentru viitorul țării lor, pentru acela al imperiului colonial african și pentru interesul întregii lumi civilizate de mâine.

De multă vreme, tehnicienii francezi erau preocupați de ideea de a crea o linie ferată care să străbată deșertul Saharei și să lege coloniile așezate pe coastele africane. Proiectul s'a transformat în realitate și într-o tăcere demnă de adevărați pionieri și deschizători de drumuri, oamenii care muncesc la construirea „Transsaharianului” în deșert, fără a se sinchisi de greutățile războiului și de evoluția politică și militară a lumii.

Constructorii „Transsaharianului” sunt convinși împreună cu guvernul francez,

tualele împrejurări. Plecată din Marsilia, la 30 Decembrie 1940, a ajuns la Alger cu avionul. De acolo s'a îndreptat cu un camion spre Gao, străbătând Sahara prin punctele Beni-Abes, Bidon V și Teneruf.

Dela Gao, cu un automobil, exploratoarea a ajuns la N'Guigim la 3 Februarie. Pentru a putea trece în zona ocupată de triburile războinice și în zona dizidentă raliată acțiunii fostului general de Gaulle, această femeie a declarat că a venit să facă un reportaj în regiunea Bilma, și astfel i s'a dat autorizația de a pătrunde în păduri, cu o expediție de 8 cămile, opt indigeni și o călăuză. La 13 Februarie

Calea ferată a deșertului african a ajuns până la kilometrul 197. ➔

Trenul aerodinamic destinat deșertului trece peste un viaduct recent terminat. Dreapta: Un atelier mecanic improvizat în plin deșert.

că o linie de legătură între coastele Africei, nu pot decât să servească interesele lumii oricare ar fi forma de organizare socială și politică ce va sta la organizarea păcii viitoare.

Pentru a cunoaște spiritul imperialist al francezilor și marele lor atașament pentru coloniile africane, trebuie să relatăm faptul că, recent, guvernul din Vichy a decorat cu legiunea de onoare pe doamna Chaumel-Gentil, fiica exploratorului francez care a dăruit Franței Chadul.

Această femeie a fost numită cavaler al Legiunii de Onoare pentru meritul de a fi străbătut Africa în cele mai grele condițiuni, în ac-

Stânga: Cei doi specialiști topografi de care depinde, în cea mai mare măsură, reușita liniei ferate.

MÉDITERRANÉE - NISSE
UN PIONNIER DU DÉSERT

Se lucrează la linia „Transsaharianului” mai mult în timpul nopții când clima e mai suportabilă.

a intrat în legătură cu un grup din armata dizidentă. A rămas în regiunea Tchadului, până la 17 Aprilie anul trecut, făcând tot posibilul pentru a servi cauza Franței. A străbătut apoi Congo belgian, Rodézia britanică, Transvaalul, Mozambicul portughez și în cele din urmă s'a imbarcat la Laurenço-Marquez pentru Franța, ajungând la Vichy la 7 Octombrie 1941.

Prin decorarea acestei femei, guvernul francez a vrut să sublinieze încă odată atașamentul său pentru Africa franceză.

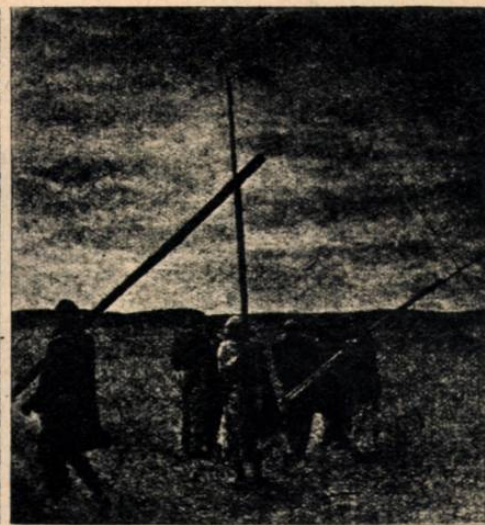
La 8 Decembrie anul trecut, d. Berthelot secretarul de Stat, al Ministerului Comunicațiilor, a inaugurat în prezența guvernatorului

În această magazie improvizată și bine păzită se păstrează alimentele și, în special, apa care e cea mai prețioasă.

Inginerii și lucrătorii umblă cu corturile după ei...

Consiliul topografilor pe teren în vederea stabilirii traseului.

general Y. C. Chatel și a generalului Nogués, prima etapă din linia transsahariană care leagă coasta Mediteranei de Niger, Aproape 195 de kilometri de linia ferată au fost construiți în decurs de câteva luni în plin deșert. Ca urmare a acestei realizări, punctele Bu-Arufa și în consecință Ujda, sunt legate cu Colomb-Bekar, în timp ce minele dela Kemadza sunt deservite și ele de o linie ferată.

Echipele de pionieri care construiesc „Transsaharianul” sunt formate în majoritatea lor din bărbați tineri care nu trec de 30 de ani și care se consideră în serviciul comandat al Franței. Idealul lor este de a termina cât mai repede 2000 de kilometri de linie ferată, pentru ca Transsaharianul să devină o realitate.

Cântecul lor preferat cu care-și însoțesc munca de toate zilele începe cu cuvintele: „Vom merge până la Gao”. Și până la Gao mai sunt 1800 de kilometri de linie.

De fapt linia a pornit din Colomb-Bekar spre sud. Depășind cu 80 de kilometri echipele de constructori, topografii studiază terenul, trăind în majoritatea anului în corturi. Se știe că în timpul iernii clima sahariană

este foarte aspră. Vara este caniculară. Din această cauză apa este raționată. Un indigen face paza continuă a rezervoarelor de apă, nepermițând ni-

Sus: Harta, arătând drumul străbătut de d-na Chaumel-Gentil.

Dreapta: Pe cât de calduroase sunt zilele pe atât de reci sunt nopțile în deșert.

Jos: D-na Chaumel și echipa ei de negri cu care a străbătut continentul African.

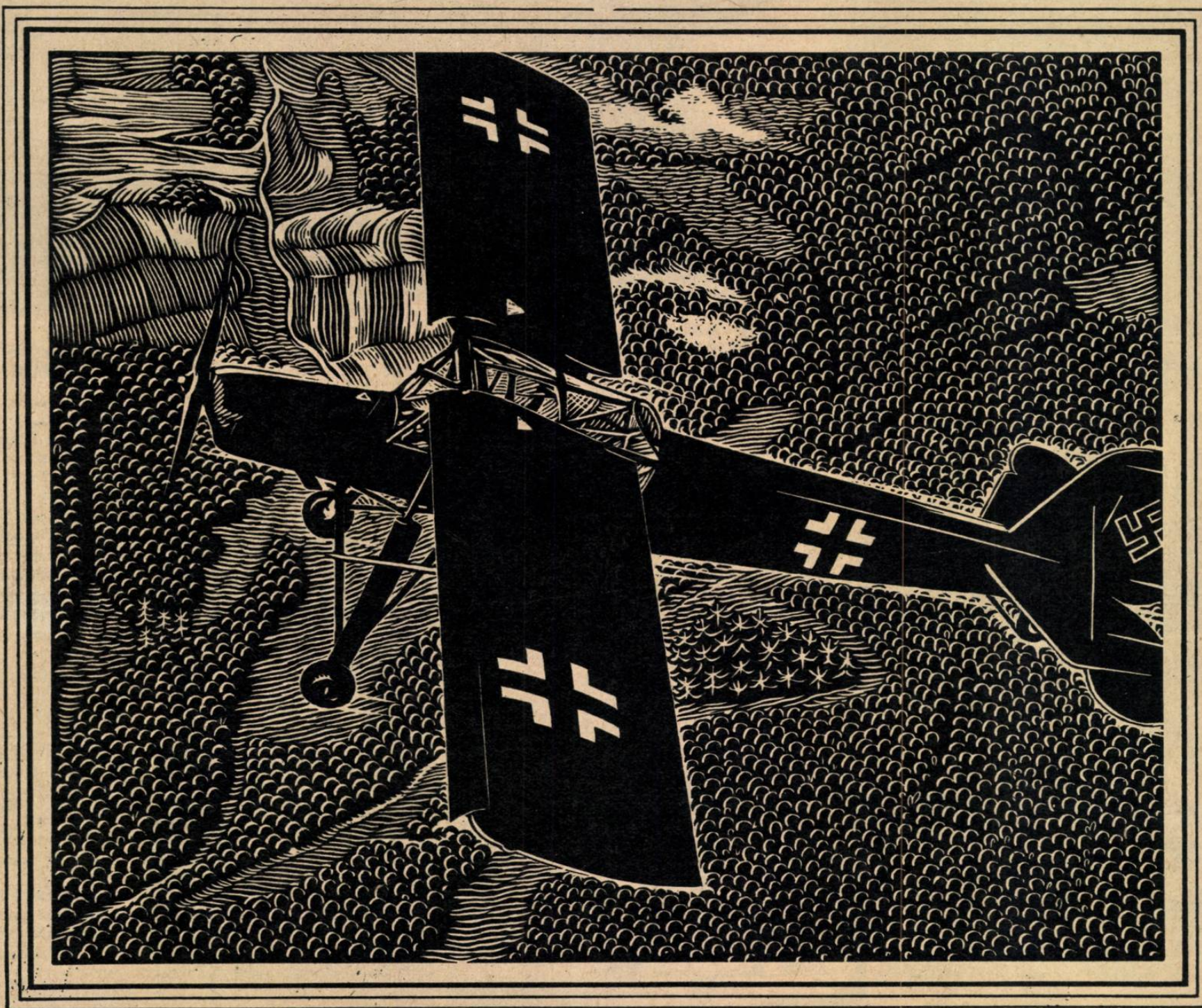
mănuși apropierea de aceste comori. Paturile sunt aspre și de multe ori pionierii dorm pe pământ, dar din fericire pentru ei toți sunt tineri și numai vreo câțiva au depășit vârsta de 30 de ani. În urma planurilor făcute inginerii lucrează de zor la nivelarea terenului. Elevatoare și instrumente dintre cele mai ingenioase au intrat în acțiune. Echipele care așează liniile sunt

formate din adevărați atleți deprinși și cu ostenele muncilor dar și cu caracterul inamical al climei.

Este interesant de știut că majoritatea muncitorilor și a specialiștilor care lucrează la construirea liniei transsahariene, sunt originari din Alpii francezii și că, înainte de a se angaja la această lucrare, nu au părăsit niciodată patria. Și totuși acești tineri oameni dela Munte, suportă admirabil oboselile muncilor în deșert.

D-na Chaumel-Gentil cu un pui de panteră prinsă în pădurile sălbatice ale Africei.

COMANDAMENTUL ZBURĂTOR AL ARMATEI GERMANE

Comandamentul zburător

Comandamentul în alte vremuri

Războiul de mișcare în stil mare ce caracterizează strategia germană modernă, reclamă utilizarea unor mijloace speciale în scop de a permite generalului comandant să-și formeze o impresie personală asupra mersului bătăliei și a câștiga în acelaș timp un aspect de ansamblu asupra situațiunii generale. Armata germană posedă un asemenea mijloc: avionul Fieseler „Storch” o creațiune

GERHARD FIESELER WERKE G.M.B.H.
KASSEL

O FEMEE GRASĂ NU SE SIMTE BINE!

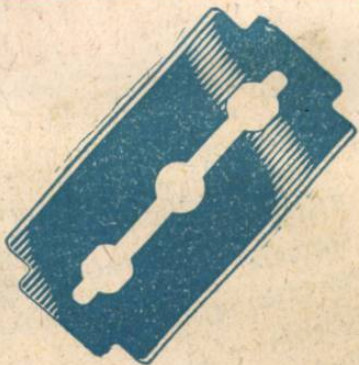
Desavantagiile fizice și starea sufletească a femeii grase sunt prea cunoscute. Oricâte restricțiuni la mâncare, oricâtă gimnastică și folosirea altor mijloace nu sunt de ajuns.

La modelarea siluetei se ajunge printr-o cură de slăbire mai scurtă sau mai lungă — după nevoie — cu tabletele de slăbire Kissingen.

Cura de slăbire cu tabletele Kissingen nu produce nici-o neplăcere.

Tabletele de slăbire Kissingen: un produs natural al băilor Kissingen.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

CURIOZITĂȚI DIN LUMEA

Balonul captiv implinește 150 de ani

La succesele aviației de vânătoare și de bombardament germane au contribuit într-un mod hotărâtor eroicele acțiuni ale recunoașterii aeriene. În războiul noilor tipuri, o bătălie fie pe uscat fie în largul mării este de neconceput fără recunoașterea aeriană. Chiar în timpul lui Napoleon existau generali, cari recunoșteau valoarea observațiilor și recunoașterii aeriene. În anul 1793 armata franceză de pe Mosela, de sub comanda generalului Jourdan, a apreciat considerabil balonul captiv, pentru recunoașterea aeriană, care i-a adus servicii atât de excelente în cât convenția franceză a dispus înființarea unui centru de instrucție la Medom. Doi ani mai târziu, generalul armatei asediatoare a Mainz-ului a comunicat că, sădătoarează pur și simplu recunoașterii aeriene faptul că au putut fi împiedicate eșirile inamicului din oraș. În 1796 generalul Jourdan a dat ordin ca prețutindeni în zona armatei sale, să fie înțrebuțate recunoașterii aeriene. Arhiducele Carol — învingătoul lui Napoleon de la Aspern — a organizat un corp de sburători pñtru a pune mâna pe balonul de observație al inamicului.

Recunoașterea aeriană a jucat un rol important în războiul american pentru succesiune. Pe atunci americanii au înțrebuțat aparate de telegraf pentru prima oară. Cu ajutoul lor, recunoașterile aeriene ale armatei terestre se găseau în legătură directă cu Washington. În timpul asediului orașului Yorktown, generalul Heinzelmann a fost atât de entuziasmat de recunoașterea aeriană cu ajutoul balonului captiv încât s'a decis să se urce în balon, dirijând de acolo tirul artileriei americane. În toate războaiele următoare:

În războiul Triplei alianțe împotriva Paraguay-ului — în 1866/77, în războiul dela 1870/71, în 1882 în războiul împotriva Arabi-Pascha, în războiul din China 1884, războiul Italo-abisinian d'în 1895/96 au fost înțrebuțate întotdeauna recunoașterile aeriene. Importanța lor decisivă s'a vădit în războiul Burilor cari n'ar fi fost învinși, dacă Englezii n'ar fi avut baloane pentru recunoașterea aeriană.

Lulele fără tutun

La Londra nu se mai găsește tutun de pipă, pentru că 40 la sută din vechea producție este prefăcută în țigări de îndajă ce frunzele prețioase ajung pe pământul Regatului (vechile

depozite nu mai există). Țigări de foi se mai găsesc însă, dar nu atât de multe. Din această pricină furnizorul lui Churchill s'a gândit să trimeată vechiului său client un număr mai mare de cutii pñtru ca el să-și alcătuiască rezerva de care are nevoie. Ziarele anunță că Churchill a refuzat să le primească nvrând să se bucure de un tratament special. Tutungiul s'a gândit atunci să facă el acest depozit ca să poată să-i spună apoi în fiecare zi, și nu fără să-și atragă recunoștința

pasionatului fumător: „Unul din ultimele trabuce, Excelență...”.

Lipsa de tutun i-a îndemnat pe englezi să caute tot felul de succedane. Un fabricant ing-nios a descoperit că prin tratarea pădăiei pe cale chimică se poate obține un tutun care în lipsa celui a veritabil să poată sluji la stimularea răbdării acestui popor care se pare că a început să o piardă. Se spune că acest fabricant a și primit o recompensă oficială pentru descoperirea sa.

Reumatismul și Guta boli ale bogaților?

Se spune, că așa ar fi. Astăzi se știe însă, că acest fapt se poate susține numai cu mari rezerve. Predispoziția pentru reumatism și gută există în orice strat social. Se întâmplă, că viața abundentă predispune la îmbolnăvire și chiar o agravează, dar și la cei ce duc o viață mai simplă, se pot ivi manifestările acestor boli.

Un remediu contra reumatismului și gutei, sunt tabletele Togal. Prin Togal durerile dispar și se asigură vindecarea.

Togal-ul nu e dăunător nici unui organ.

„4711” veritabila Apă de Colonia aduce prin puterea ei înviorătoare, plăcere și fericirea vieți

„TOSCA” Apa de Colonia reunește calitățile delicioase ale veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul încântător TOSCA „4711”

L
A
R
G
Ă

CITIȚI!

MEDICUL NOSTRU

REVISTĂ CE S'A IMPUS CA
UN ADEVĂRAT PRIETEN
DEVOTAT AL FAMILIEI, PRIN
PROBLEMELE MEDICALE
PE CARE LE PUNE ȘI PRIN
INDRUMĂRILE PRACTICE
DATE DE CEI MAI REPUTAȚI
*** M E D I C I ***

MARIANA

- SINGURA REVISTĂ FEMININĂ
DIN ȚARĂ.
- APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI
LUNI, ÎN CONDIȚII TECHNICE CU
TOTUL OCCIDENTALE ȘI CU UN
MATERIAL BOGAT, INTERESANT ȘI
PRACTIC PENTRU ORICE FEMEIE.
- CUPRINDE RUBRICI DE: MODĂ,
FRUMUSEȚE, GOSPODĂRIE,
SFATURI ȘI LITERATURĂ.

Magazinul

UN ADEVĂRAT VOLUM DE LUX
CUPRINZÂND CEL MAI VAST
ȘI MAI VARIAT MATERIAL
BELETRISTIC
ILUSTRAT
APARE ODATA PE LUNĂ
ÎN CONDIȚIUNI
GRAFICE
EXCEPȚIONALE

Cinema

REVISTA CARE, ÎN NOUL EI FOR-
MAT MĂRIT ȘI CU MATERIALUL PE
CARE-L CUPRINDE, RIVALIZEAZĂ
CU CELE MAI PERFECTE
PUBLICAȚII STRĂINE SIMILARE

- REPORTAJE DIN CULISELE STUDIO.
- ROMANȚATE ALE
URILOR, VIEȚILE ROMANȚATE ALE
VEDETELOR, PRECUM ȘI 2 PAGINI
DE CÂNCANURI
TEATRALE
- APARE ÎN FIECARE
SĂPTĂMÂNĂ

REALITATEA ILUSTRATA

SINGURA REVISTA
ROMÂNEASCĂ DE MARE
TIRAJ, CUPRINZÂND,
ALĂTURI DE ACTUALI-
TĂȚILE SĂPTĂMÂNII,
REPORTAJE ȘI NUVELE
SENZAȚIONALE, PRECUM
ȘI UN BOGAT MATERIAL
BELETRISTIC

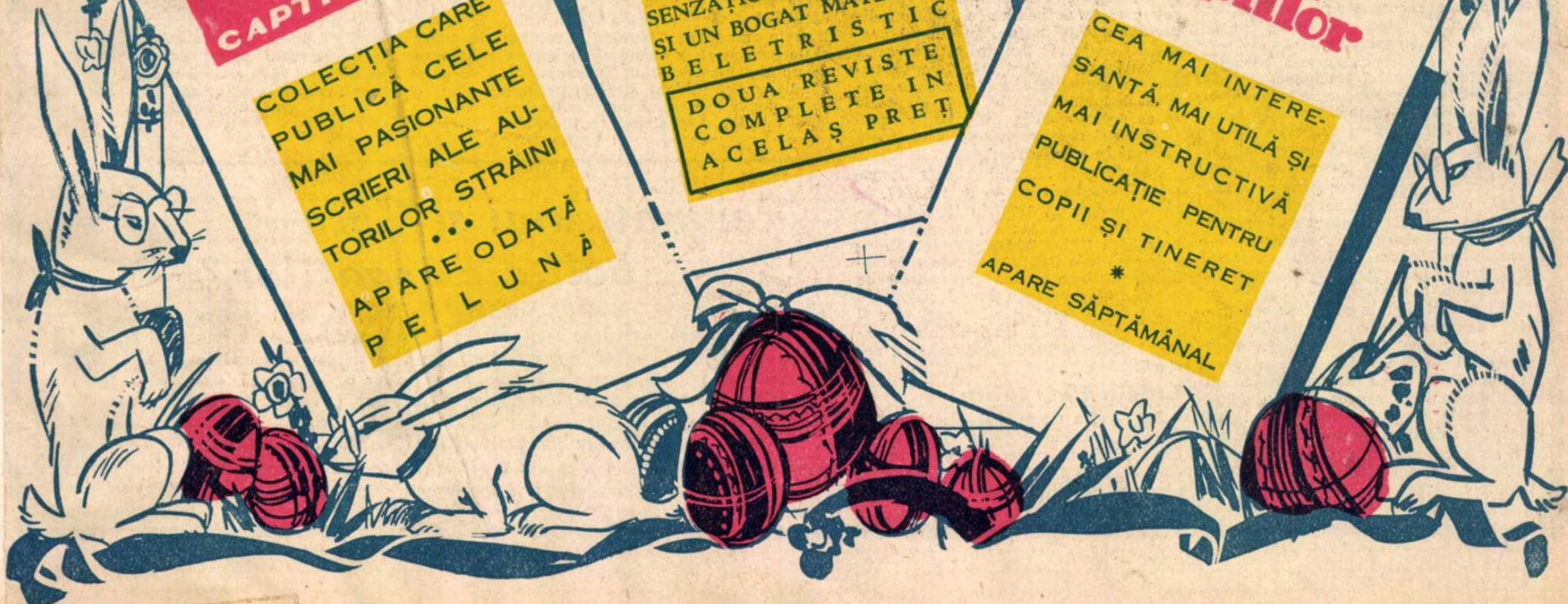
DOUA REVISTE
COMPLETE ÎN
ACELAȘ PREȚ

ROMANELE CAPTIVANTE

COLECȚIA CARE
PUBLICĂ CELE
MAI PASIONANTE
SCRIERI ALE AU-
TORILOR STRĂINI
...
APARE ODATA
PE LUNĂ

Ziarul copiilor

CEA MAI INTERE-
SANTĂ, MAI UTILĂ ȘI
MAI INSTRUCTIVĂ
PUBLICAȚIE PENTRU
COPII ȘI TINERET
*
APARE SĂPTĂMÂNAL

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 792

9 APRILIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

26 MAI 1942

Bravii noștri ostași au uimit cu vitejia lor chiar trupele germane. În fotografia aceasta, un ofiter superior german remite Crucea de Fier eroilor români.

Un popas după o luptă, într-o pădure din regiunea Donețului, unde zăpada nu s'a topit încă.

Când zăpada se topește, apare noroiul. Soldații noștri știu însă să treacă ușor peste acest obstacol, chiar dacă trebuie să-și tragă singuri tunurile după ei.

Sus : Soldați români și germani odihnindu-se câteva clipe, după o luptă înverșunată care a avut loc în peninsula Kerchi.

Dreapta : Ofițeri români și germani, urmărind de la un observator înaintat de pe frontul Crimeei, efectul tragerilor de artilerie.

PE FRONT

Detășament de cavalerie română în regiunea Donețului.

Sus: Un aruncător Brandt în plină acțiune, pe frontul Sebastopolului.

Jos: Tun de câmp românesc așezat în poziție de tragere contra carelor blindate inamice.

Sus: O pregătire de atac în zorii zilei.
Jos: Fugiți de teama bolșevicilor, o femeie cu copilul ei au fost găsiți morți de frig, într-o pădure.

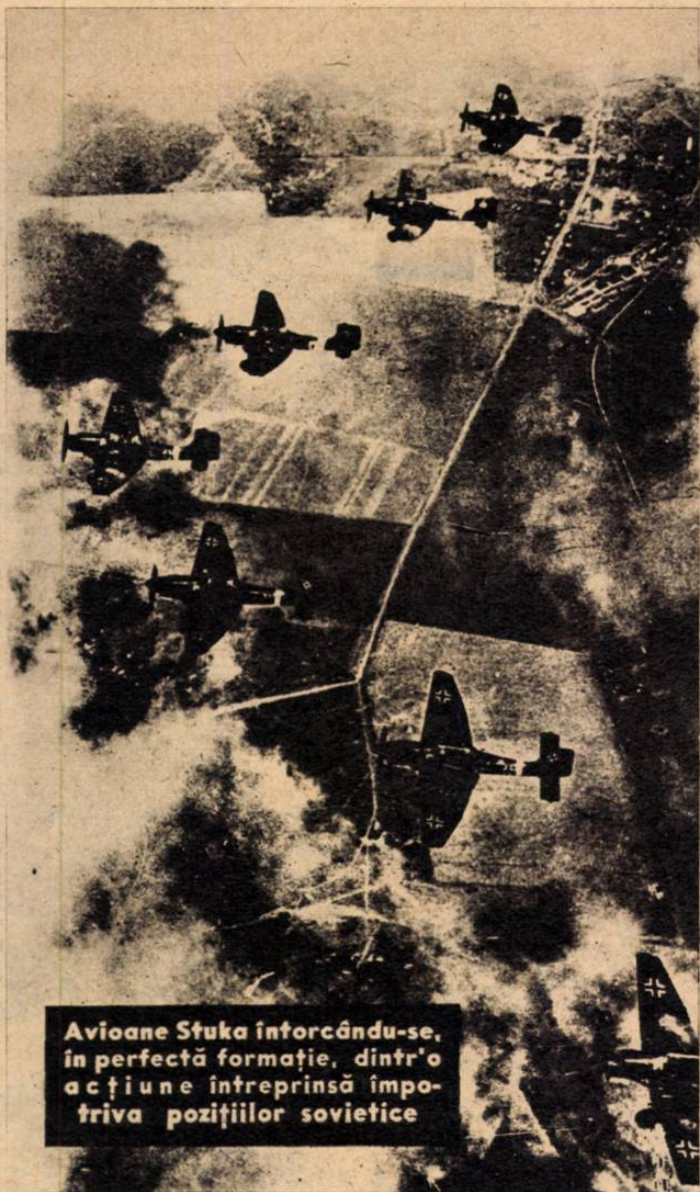

Când se topește Zăpada

Ultima zăpadă
căzută în nordul
Crimeei
n'a împiedecat
cavaleria
românească să-și
continue
acțiunea.

FOTO
P. P.

Avioane Stuka înforcându-se, în perfectă formație, dintr'o acțiune întreprinsă împotriva pozițiilor sovietice

Avioanele STUKA

SE PREGĂTESC PENTRU CEL MAI MARE ATAC...

SBOR în picaj! Câtă vâlvă n'a făcut această noțiune și câte nu s'au scris despre primele avioane de sbor în picaj, faimoasele „Stuka” germane! De câte ori nu le-am văzut la cinema, în ziare și de câte ori n'am citit și n'am auzit de ele, de raidurile lor, de așii care le pilo-tează, de realizările lor!

Contribuția acestei arme în actualul căzboiu este decisivă atât în luptele terestre cât și în cele navale. Măreț, avioanele Stuka decolează pe toate fronturile de pe aerodromurile militare, în formațiuni mai mari sau mai mici, își urmează nestânjenite pretutindeni sborul până la țintă, lansează cu o exactitate unică bombe și se reîntorc, o dată misiunea împlinită, la baze. Unde au „lucrat” Stuka nu mai rămâne „piatră peste piatră”. Dușmanii se tem și fug de

frontul de Est, că au lansat bombe asupra pozițiilor britanice din Africa, asupra bastioanelor engleze din Mediterana, asupra vaselor din Atlantic, asupra Angliei însăși. Și deși au continuat toată iarna activitatea, totuși odată cu venirea primăverii, odată cu reînceperea ofensivei în Răsărit, Stuka vor ataca iarăși în masă, așa cum au făcut-o și în celelalte campanii, dovedind încă odată că specialitatea lor sunt acțiunile de mare anvergură, cu efecte fulgerătoare și definitive. Va fi, poate, cel mai mare atac, ce se poate concepe cu aceste temute aparate germane.

Stuka !... Stuka !... Iată spai-ma văzduhului lansându-și bomba

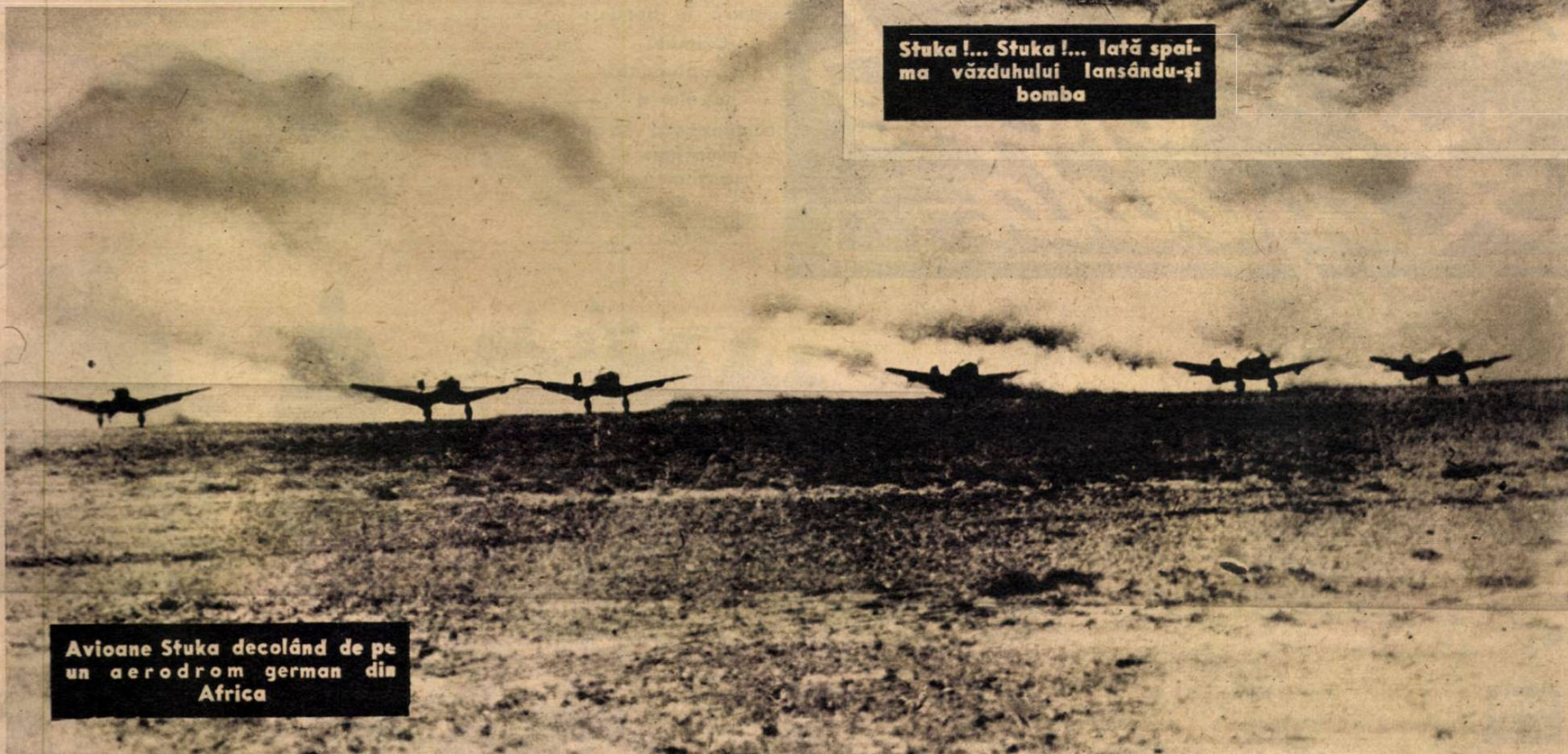

O linie ferată din Crimeea, pe deasupra căreia au trecut avioanele Stuka

ele, vasele încep să navigheze în zig-zag, trupele se adăpostesc unde nimeresc, uzinele sunt camuflate, dar nu există mijloc eficace de apărare în contra lor.

Ori cât de cunoscută este noțiunea „Stuka” în lumea întreagă, există poate mulți cari nu știu originea acestui cuvânt. „Sturzkampfflugzeuge” se numesc în limba germană, adică avioane de luptă în picaj; din acest nume larg a rămas prescurtarea pregnantă „Stuka”. Nici nu se putea altfel, față de viteza și de forța de pătrundere a acestei arme într'adevăr fulgerătoare.

În fiecare zi se citează în comunicatele militare că „Stuka” au atacat obiective militare pe

Avioane Stuka decolând de pe un aerodrom german din Africa

Europa nu poate fi invadată

În comunicatele comandamentului suprem german se anunță din când în când activitatea bateriilor grele de pe coasta Franței.

Adeseori convoaie engleze au încercat să străbată prin strâmtorile dela Dover, dar au fost totdeauna respinse de bateriile grele, care, în afară de aceasta, atacă deseori chiar instalațiile portului și cele militare dela Dover, provocându-le pagube grele.

Cum au fost instalate aceste baterii grele de coastă?

Organizația Todt, care a construit cu arma ei de muncitori, — luând parte la înaintarea germană, — șosele și străzi pretutindeni în Vest, își împlinise una dintre cele mai mari misiuni după încheierea armistițiului și

În șiruri lungi stau aliniate mașinile de beton, care prelucrează materialul adus de auto-camioane.

aștepta să fie însărcinată cu alte munci.

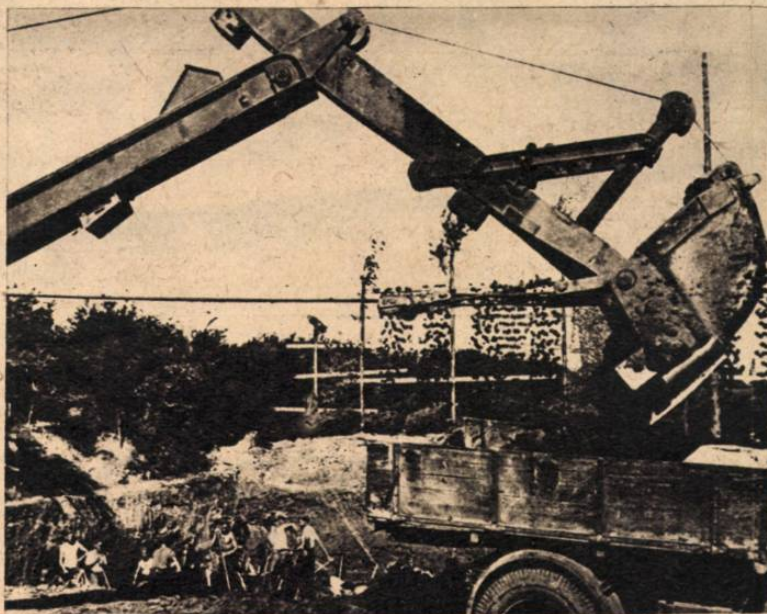
Construcțiile începute au fost terminate sau predate întreprinderilor franceze și, cu forțe unite, s'a trecut apoi la asigurarea coastei continentale împotriva Angliei.

Ca la „Westwall”, au fost transportați din nou mii de metri cubi de nisip, au fost transportate cantități mari de apă pentru prepararea betonului.

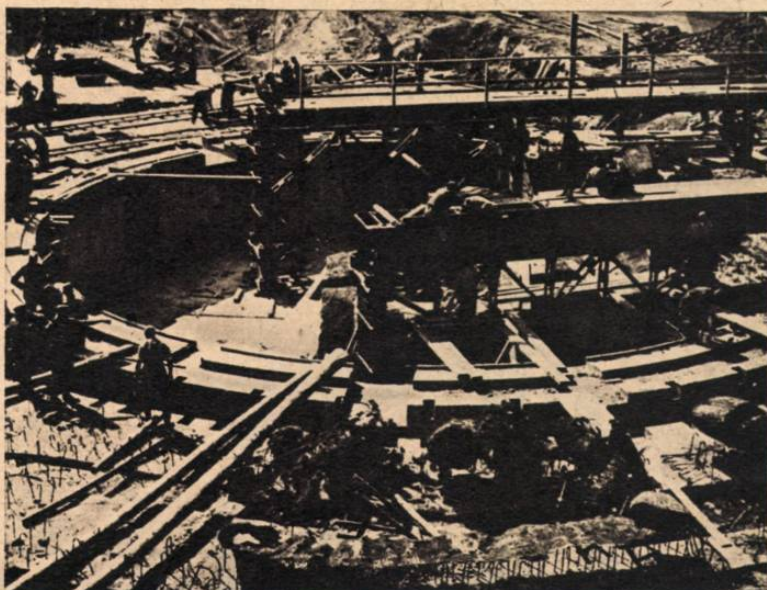
Ciment și lemn și tot materialul necesar pentru astfel de construcții au fost transportate cu ajutorul unor camioane uriașe. Mașini de beton lucrau încontinuu pentru a turna fundamentele necesare tunurilor grele și cazematele pentru soldați.

După terminarea acestora, a început montarea pieselor de tun, venite din Germania. Pentru aceasta a fost necesară instalarea unor macarale uriașe.

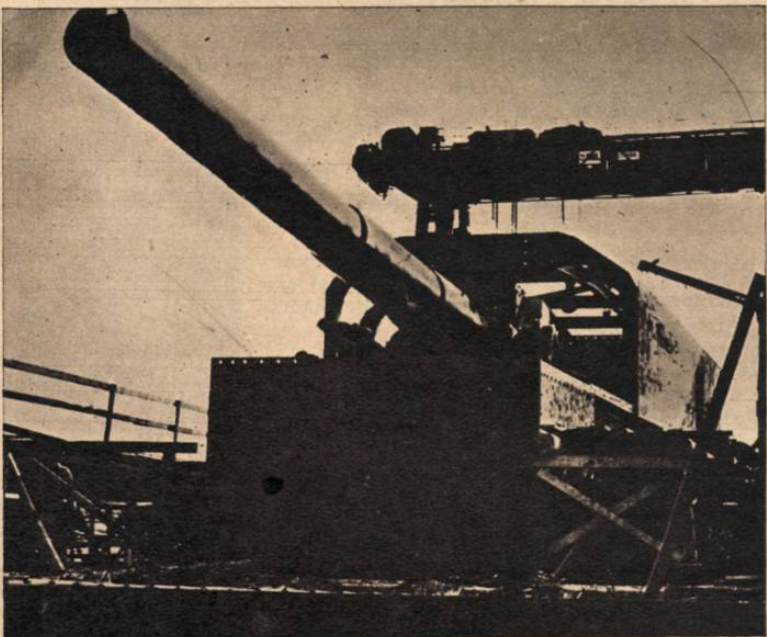
În toamna anului 1940, Organizația Todt, își împlinise și această misiune. Primele salve de focuri treceau canalul, sperînd locuitorii de pe coasta Angliei.

Niște pitici par oamenii cari lucrează pe lângă uriașă sapă mecanică.

Pe acest amplasament de beton va fi instalat tunul cu tragere lungă.

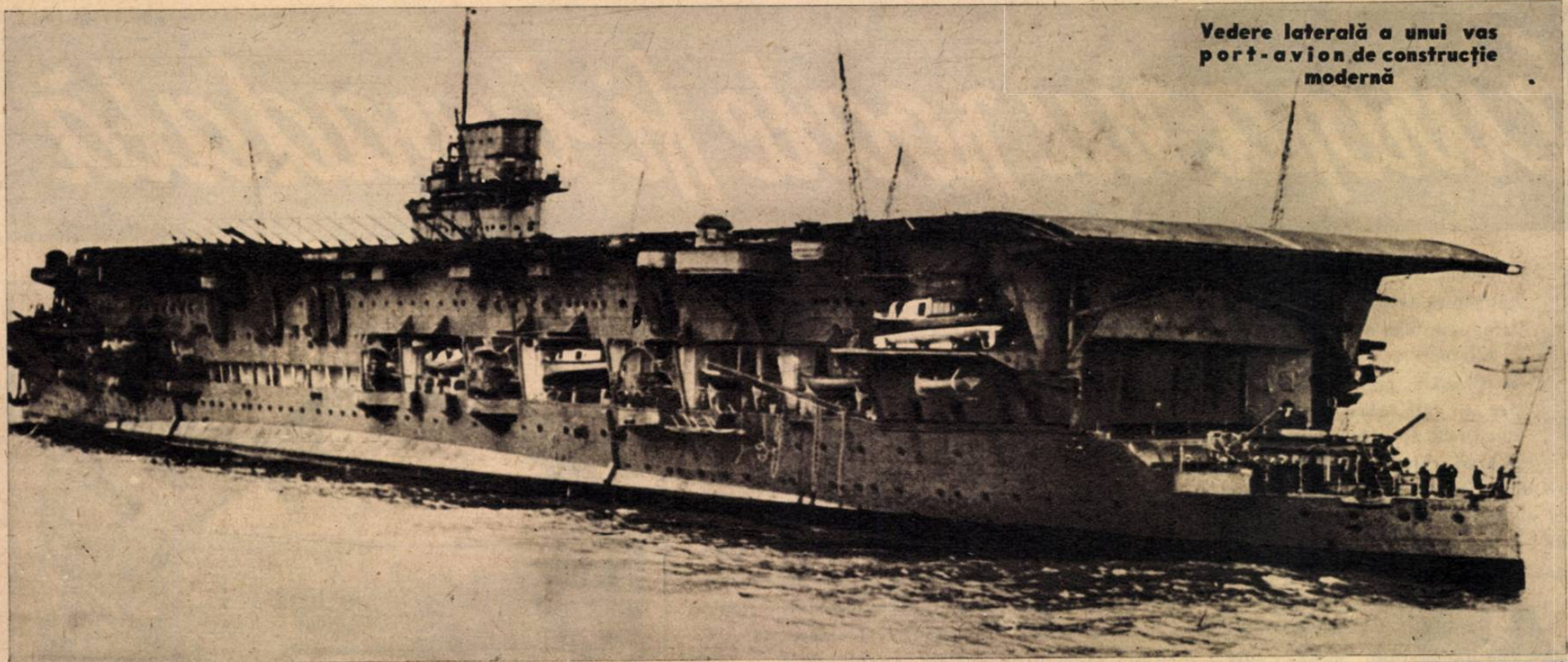
Iată-l — dacă sunteți curioși — gata instalat și gata de a intra în acțiune.

Oamenii trag o mașină. Orice tractor ar eșua aci. Lipsind caii, membrii Organizației Todt trag mașina de beton la locul ei de lucru.

Iar astăzi suntem obișnuiți să auzim în comunicatele germane despre succesul acestor tunuri grele, succese la care au contribuit, la fel ca soldații, și muncitorii Organizației Todt și care asigură cu o eficacitate matematică paza continentului contra oricărei încercări de invazie inamică.

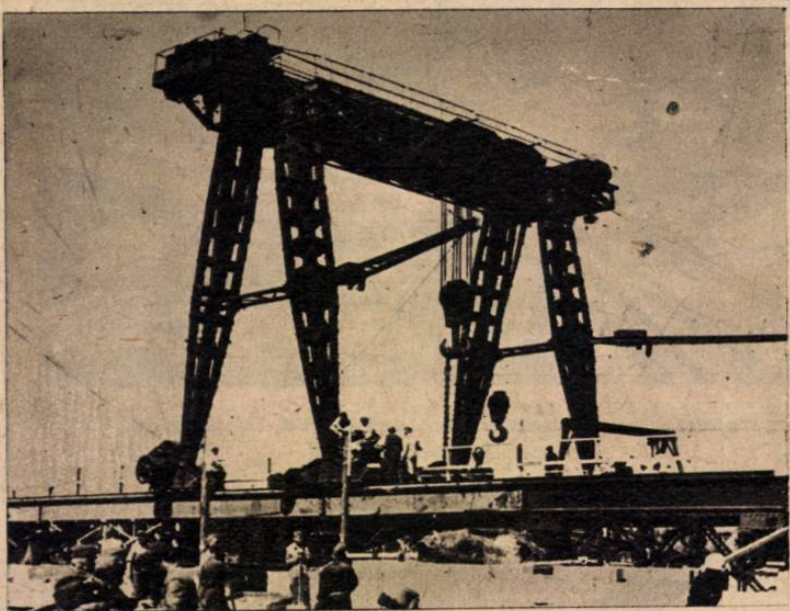
Vedere laterală a unui vas port-avion de construcție modernă

AERODROMURI PLUTITOARE

AVIONUL a devenit un mijloc de luptă primordială în războiul modern. Datorită supremației avionului asupra tuturor armelor de luptă terestre și maritime, avionul a devenit strict necesar în angajamentele dintre unitățile marinelor de război. Războiul de artilerie pe mare s'a transformat într'un război complex, la care participă avioanele torpiloare, avioanele de vânătoare și cele de picaj.

Pentru a pune la dispoziția marilor unități navale mijloace de apărare aeriene s'au construit aerodromurile plutitoare, numite vase port-avion. Pentru aceste vase, avioanele de bord nu constituie o armă auxiliară ca pentru marile vase de linie ci arma principală.

„Brațul de încărcare”. — un fel de macara specială cu ajutorul căreia avioanele sunt ridicate pe bord

Din punct de vedere al construcției există patru tipuri de port-avioane: port avionul clasic, vasul care transportă avioane, crucișătorul cu catapulte pentru lansarea hidro-avioanelor și în sfârșit crucișătorul port-avion.

Din punct de vedere practic, cele mai utilizate vase înarmate cu avioane sunt: port-avioanele clasice și vasele care transportă avioane.

În ceea ce privește port-avioanele clasice ele sunt de două tipuri distincte: port-avioanele cu puntea netedă, adică la care aerodromurile nu suportă nicio suprastructură și vasul port-avion de tip insulă, la care coșurile, puntea de comandă artileria și posturile de dirijare a avioanelor se află la tribord.

Vasele port-avion servesc actualmente ca baze flotante avioanelor de recunoaștere, avioanelor de luptă și mai ales avioanelor torpiloare și de vânătoare care protejează navigația.

În ceea ce privește tehnica pilotajului avioanelor de bord, se poate spune în general că decolarea nu prezintă nicio greutate pentru un pilot bun, în timp ce aterizarea, mai ales pe un vas bățut de valuri, necesită un antrenament extraordinar de oarece este vorba de a face această operație pe un spațiu restrâns. Piloții japonezi sunt maeștrii în operația aterizării pe vase port-avioane.

Ca pistă de pornire avioanele de bord folosesc puntea de sbor care are o lungime între 200-270 de metri și o lățime de 24 până la 34 de metri.

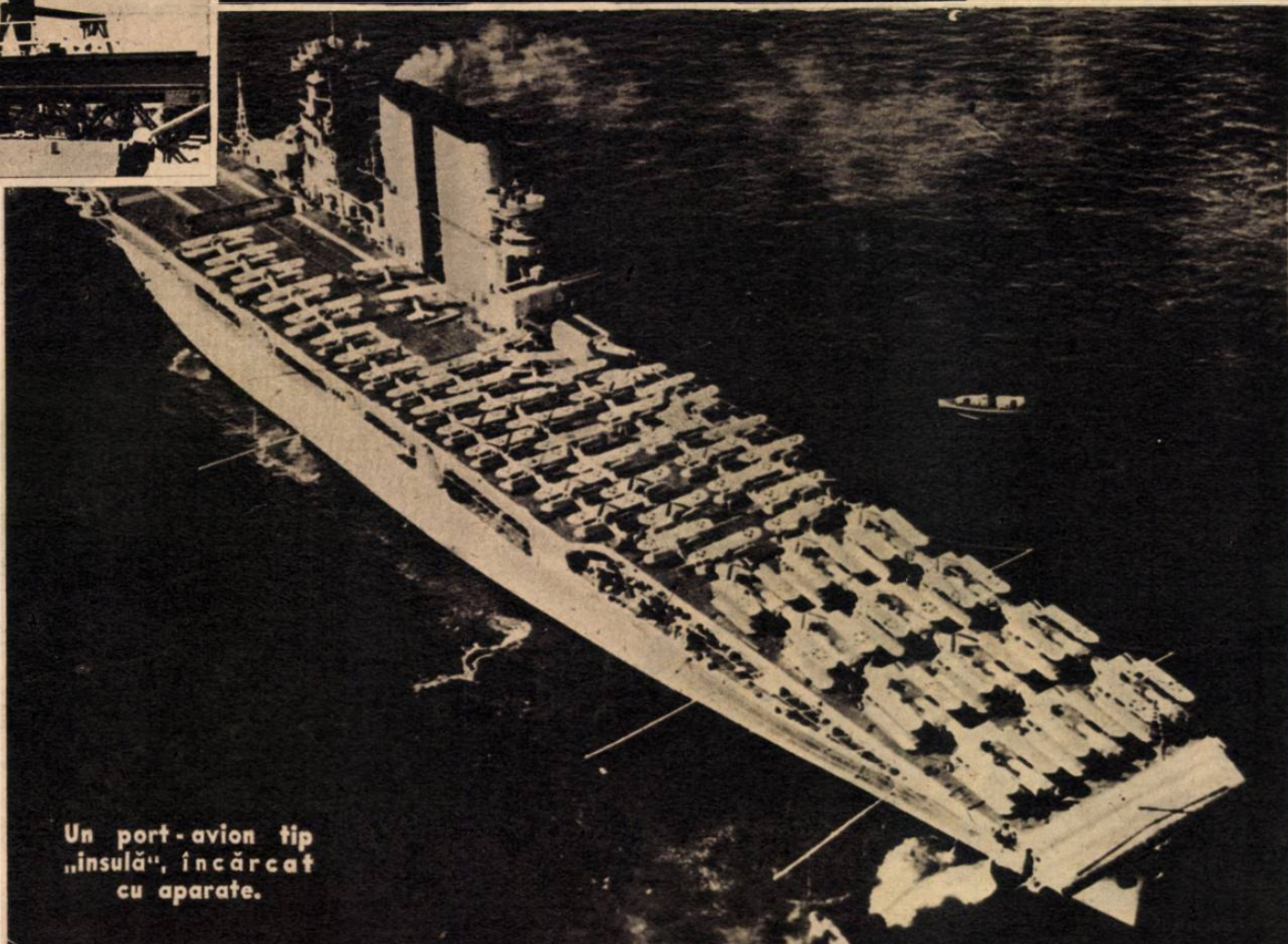

Avion-torpile german în urmărirea unui „aerodrom plutitor” inamic

Pentru decolarea cât și aterizarea să se facă în condiții bune este necesar ca port-avionul să navigheze contra vântului, de oarece vântul lateral constituie o piedică greu de învins.

Avioanele aflate în stare de repaos sunt adăpostite în hangarele aflate sub punte în raport cu mărimea lor, port-avioanele moderne pot transporta în poziție de luptă între 20 și 50 de avioane iar în poziție de transport până la 100. Vasele care transportă avioane sunt prevăzute cu catapulte speciale pentru lansarea hidro-avioanelor, care sunt luate cu ajutorul unor macarale. Aceste avioane nu sunt utilizate decât foarte rar în lupte din cauza că manevrarea lor este lentă.

Pe măsură ce luptele pe mări și oceane se intensifică, vasele purtătoare de avioane sunt perfecționate atât în ceea ce privește viteza lor de deplasare cât și capacitatea.

Un port-avion tip „insulă”, încărcat cu aparate.

Automobilul AMFIBIE

VEHICULUL VIITORULUI

ESTE caracteristic pentru felul evoluției industriei germane de automobile că multe uzine poartă numele fondatorului lor sau a pionierilor în acest domeniu. Nu afacerea ce se putea face cu automobilul ocupa primul loc, ci ideea, progresul tehnic însuși. Atât Daimler-Benz sau Opel, Maybach sau Büsing-Nag, Borgward sau Stoewer, datorează dezvoltarea lor unor bărbați cari au luptat pentru o mare idee tehnică și cari au adus jertfe personale pentru realizarea ei. Acești bărbați și spiritul lor inventiv au fost de o importanță decisivă pentru evoluția automobilului german, precum și pentru motorizarea în genere. Nici astăzi această concepție despre marile misiuni tehnice n'a fost părăsită.

în industria germană a vehiculelor.

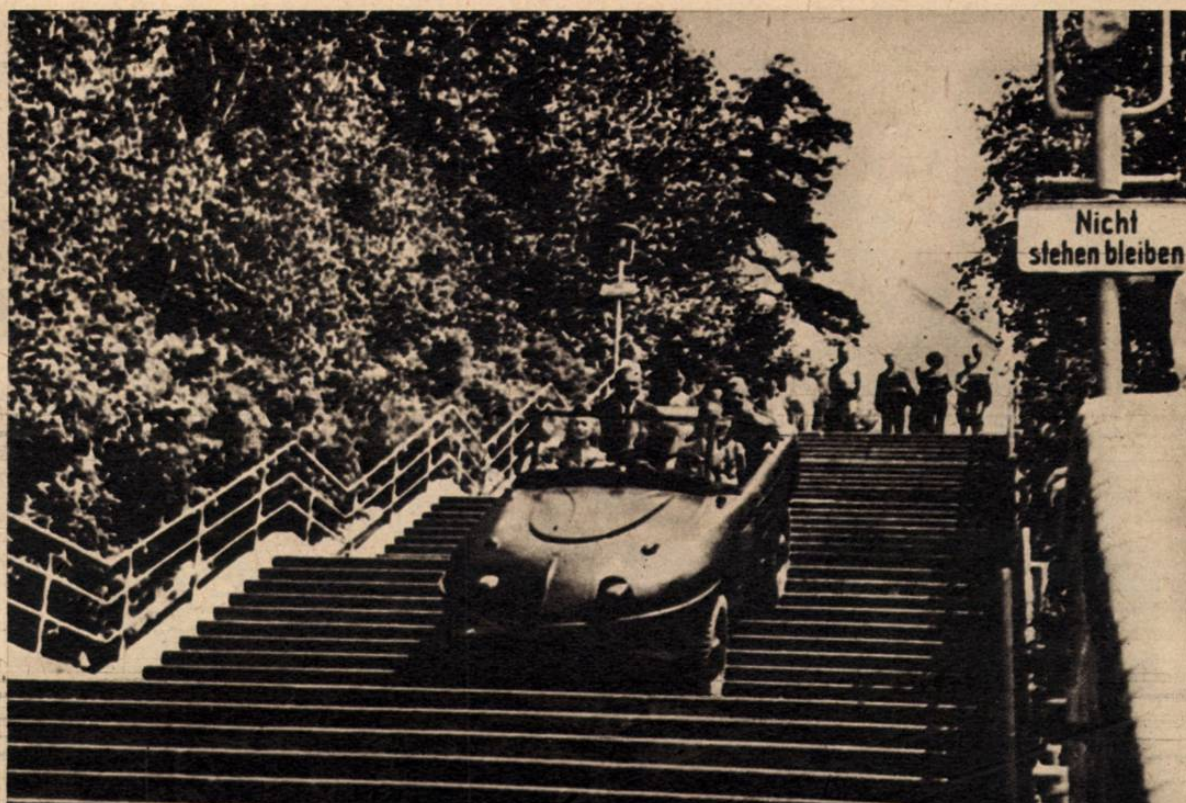
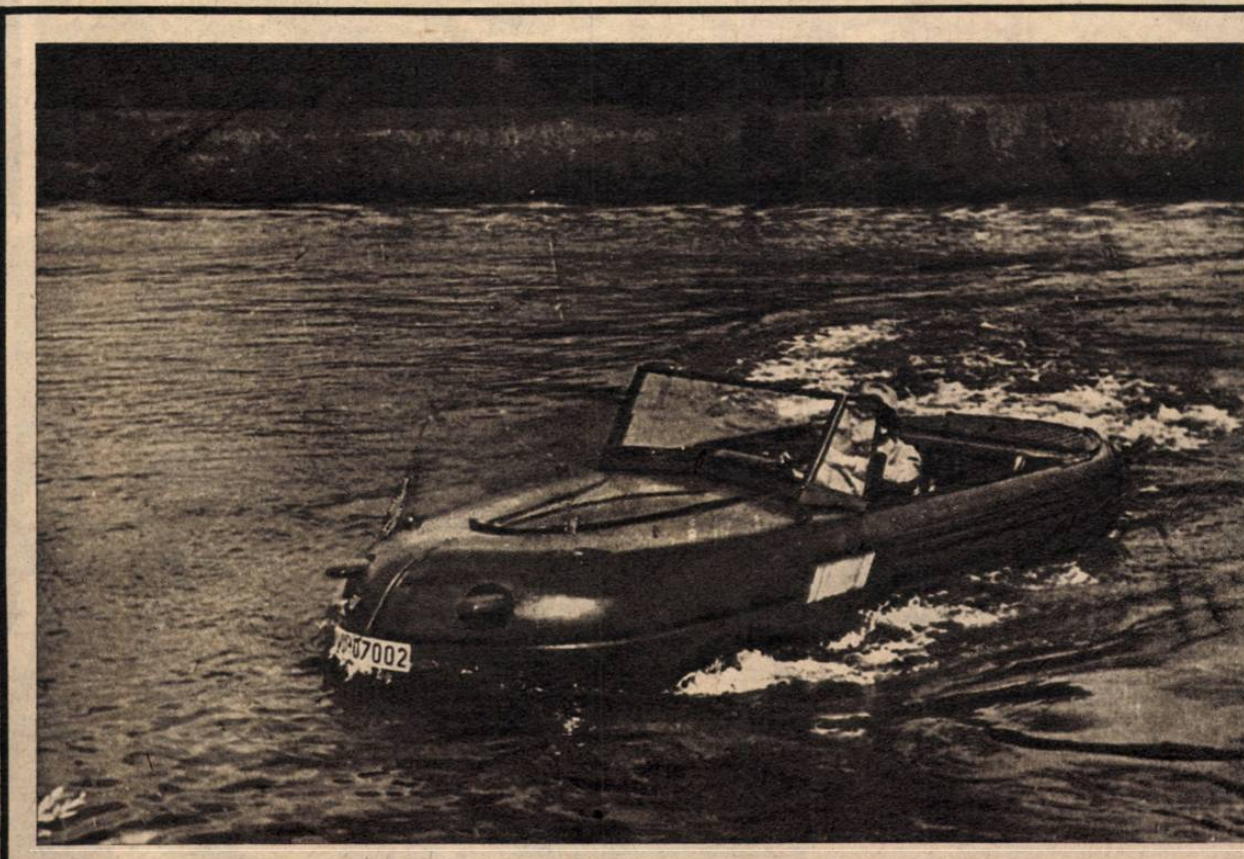
N'a fost simplu drumul dela primul automobil construit de Benz până la carul blindat sau autobuzul modern al zilelor noastre, dar ingineri, tehnicieni, mecanici și mulți alții, au dezvoltat construcțiile până la maximum de posibilitate. Cea mai interesantă și cea mai valoroasă din ultimii ani a fost construcția specială a automobilului-amfibie.

Ideia de a construi un vehicul apt pentru toate surprizele peisagiului s'a urmărit din momentul ce nu s'a mai văzut în automobil numai un vehicul pentru străzi și șosele. Un astfel de vehicul trebuia să aibă un mare viitor din punctul de vedere al motorizării lumii.

Automobilul „Trippel” traversând un fluviu. În apă, acest vehicul universal ajunge la viteză de 13 km. pe oră.

Automobilul universal „Trippel” nu este înzestrat numai cu calitatea de a pluti pe apă ci și cu aceea de a-și continua cursa pe orice teren.

tehnică, însă dotat fiind cu un talent înăscut pentru realizări tehnice. Și din acest joc a trecut la experiențe serioase. Primul model a fost un vechiu DKW, pe care l-a transformat după ideile sale. Au urmat alte modele, pe care Trippel le finanța datorită victoriilor sale la cursele de automobile sport.

Dacă privești construcțiile de străzi și poduri în Europa sud-estică, Asia și Africa, precum și în multe alte țări, nu se mai poate discuta asupra justificării construcției unui automobil amfibie.

Cea mai mare importanță o avea acest vehicul pentru organizarea coloniilor. Acolo unde în cele mai multe cazuri lipsește o șosea bună, unde trebuiesc învinse nămoluri, fluvii, munți, traficul va fi dependent — îndeosebi în marile regiuni africane — de un vehicul care poate circula pe acest teren. Chiar dacă mai târziu s'ar întinde în întregul continent african o rețea modernă de auto-strade, totuși va fi strict necesar în ținuturile tropicale și sub-tropicale, cu condițiile climatice foarte rapid schimbătoare, în pustii, pădurile virgine și în regiunile de inundație, un vehicul universal.

Omul care a avut ideea unui automobil-amfibie și a realizat-o nu a crescut în industria de automobile; numai pasiunea pentru vehicule și toate cele ce sunt legate de acestea au hotărât drumul lui în viață.

Hans Trippel, constructorul german al automobilului amfibie, al așa numitului automobil „Trippel”, a început să construiască, ca amator, fără nici o pregătire

Automobilul-amfibie nu cunoaște obstacole, nici pe uscat și nici în apă. Aci îl vedem coborând pe scări.

Dificultățile construcției unui automobil care poate circula tot atât de sigur pe uscat cât și în apă constau în faptul că nu trebuia creiat un strat exterior al vehiculului prin care să nu poată pătrunde apa, ci vehiculul trebuia construit într'un fel de anvelopă impermeabil. Trippel a recunoscut foarte just că numai așa se putea obține o impermeabilitate perfectă.

La început, tânărul constructor nu a avut noroc. Primul său automobil de probă s'a scufundat în Decembrie 1933, cu ocazia unei curse pe Rin. Dar nu s'a descurajat. A creiat modele perfecționate, iar în 1937, a ajuns la dezvoltarea unui automobil amfibie, care unește calitățile unui automobil cu senile modern cu cele ale unei bărci cu motor, într'o singură construcție. Doi ani au durat experiențele cu această construcție.

Pretutindeni unde apare acest automobil amfibie — care pe stradă realizează o viteză de aproximativ 100 km. pe oră și în apă de circa 13 km. pe oră, — fie pe fluviile și lacurile Germaniei, la Capri sau în golful dela Napoli, stârnește senzație.

Datorită calităților lui excepționale și îndeosebi faptului că se poate trece de pe uscat în apă și din apă pe uscat fără să fie nevoie de demontări, nici de oprire, oficiile germane și armata Reichului încep să se intereseze de automobilul amfibie. În 1939 au fost fabricate primele serii (Continuare în pag. 14)

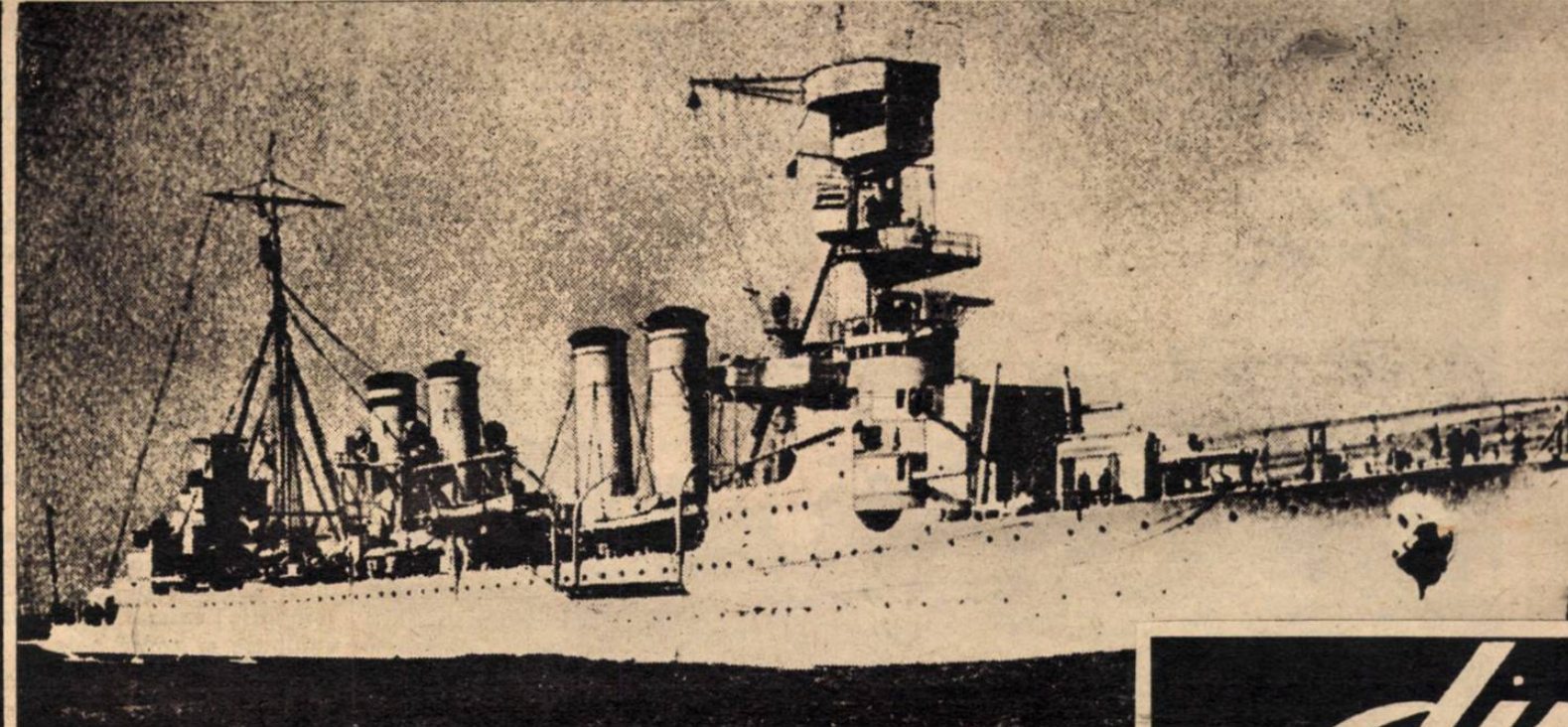
Spre a obține o recoltă agricolă mai mare, elvețienii au defrișat numeroase terenuri împădurite, iar lemnul l-au pus la dispoziția cultivatorilor pentru construcțiile necesare. Vedem în stânga un astfel de teren defrișat încă din timpul iernii.

Jos: În atacurile lor de noapte pe frontul african, germanii utilizează un nou tip de vehicule blindate a căror acțiune e menită să vâre spaima în inamic.

Aviatorii germani și italieni, nu numai că atacă viguros și neîncetat cea mai fortificată insulă britanică din Mediterana — Malta — dar nu se lasă până când nu fotografiază rezultatele fiecărui bombardament cum vedem în instantaneul de mai sus.

Dreapta: Crucierătorul american „Marblehead”, scufundat recent de forțele navale japoneze în apele Australiei.

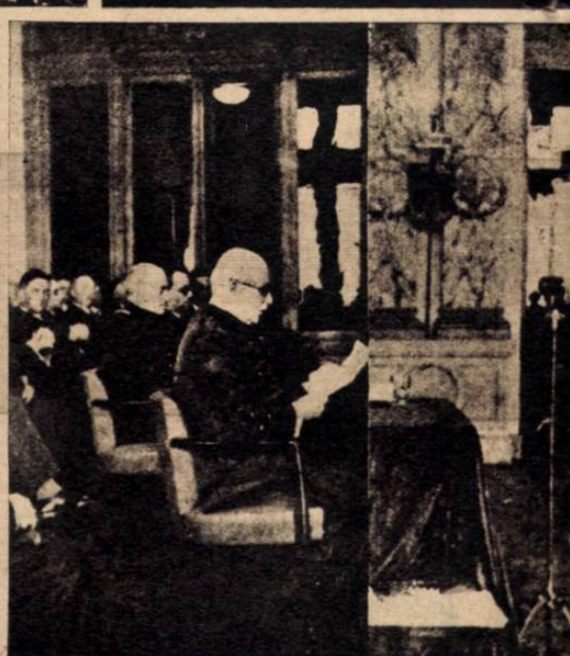
Jos: Noi contingente de voluntari spanioli au plecat să lupte împotriva bolșevicilor. Vedem aici, peșonul gării din Madrid, la plecarea unei noi serii de aviatori cari țin să participe la marea ofensivă de primăvară din Rusia.

Prima fotografie din Japonia și înfățișând furia unui val năval în timpul marelui război naval din apele Javei.

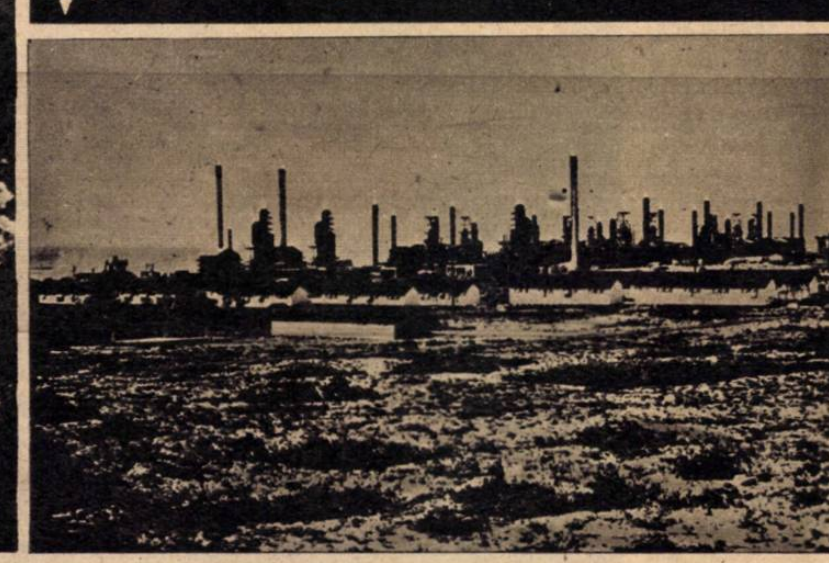

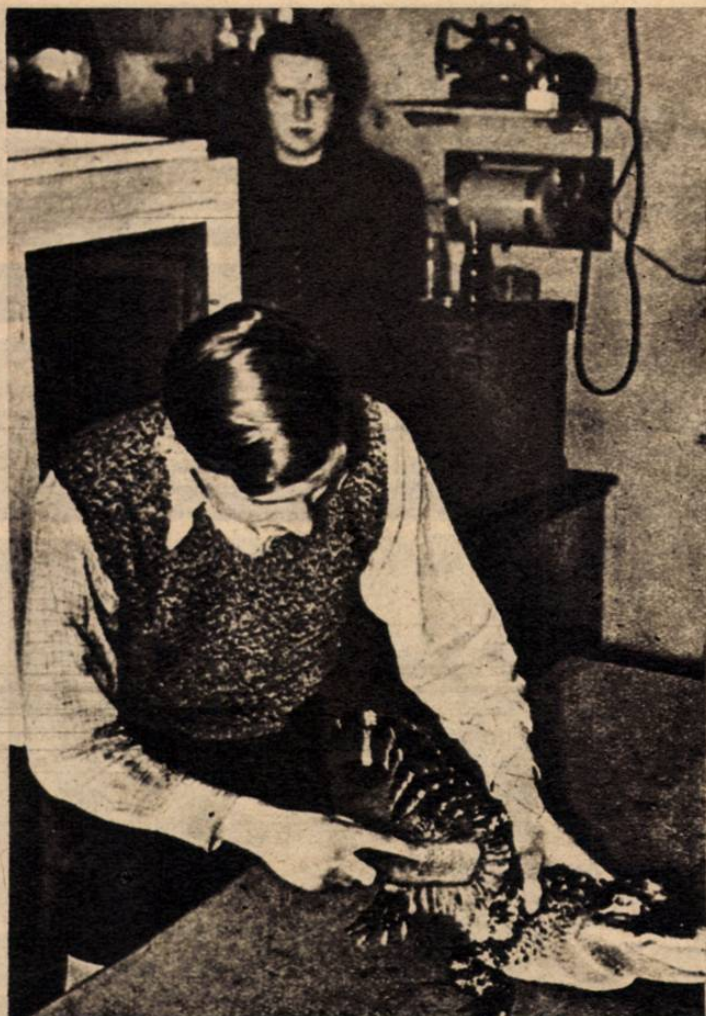
din TOATA LUMEA

Mareșalul Petain vorbind prefecților Franței după jurământul de fidelitate al acestora.

Instalațiile petrolifere de pe insula Aruba, una din ținta atacurilor germane din Marea Caraibelor.

Grădina Zoologică

INTR-O ȘCOALA

Colecția de animale vii a școlii populare din Hamburg se bucură și de prezența prețioasă a unui aligator veritabil. Întocmai celorlalte animale și aligatorul se bucură de o îngrijire atentă din partea elevilor.

ESTE cunoscută dragostea pe care poporul german o are pentru toate creaturile necuvântătoare ale naturii. Pentru fauna domestică sau pentru vietățile care trăesc în imediata apropiere a omului, ca păsările migratoare și animalele de curte, germanul are o atenție plină de duioșie oarecum surprinzătoare la un popor războinic și dâr.

Dacă pentru ființele care trăesc în preajma lui, germanul are sentimente puternice de dragoste, pentru fauna îndepărtată a țărilor exotice el are un interes și o curiozitate deosebite.

Spiritul sistematizator al germanului se manifestă în toate domeniile de observație a faptelor naturale. Legea tuturor disciplinelor științifice se rezumă pentru orice german în cuvântul magic: „observație”.

Observația nemijlocită a faptelor și a fenomenelor stă la baza sistemului pedagogic aplicat și în școlile germane.

Excursiile obligatorii făcute în mijlocul naturii, în tovarășia profesorilor precum și vizitele regulate la grădinile zoologice au tocmai scopul de a face ca elevul să fie interesat, prin observații proprii, la studiul științelor naturale.

Pentru a pune la dispoziția elevilor posibilitatea de a cunoaște mai de aproape diferitele vietăți care împodobesc coroana naturii, profesorii unei școli din

Hamburg au reușit să adune o interesantă colecție de animale exotice și europene.

Bine'nțeles că aceste animale nu sunt împăiate. Faptul că ele sunt vii ușurează elevilor o mai adâncă observație a naturii lor.

Trebue să spunem că — cu prilejul actualului conflict —, grădina zoologică a acestei școli s'a îmbogățit simțitor, căci o parte dintre profesori au fost nevoiți să călătorească în Africa pentru a răspunde obligațiilor lor militare.

Elevii, care, după cum se poate vedea din ilustrațiile noastre, sunt tineri și tinere s'au familiarizat destul de repede cu exemplarele faunei exotice și în scurt timp aligatorul și maimuța s'au bucurat de îngrijiri deosebite din partea lor întocmai ca cele dintr-o grădină zoologică publică.

Teza dată de profesorul de științe naturale a avut drept subiect broasca și batracienele. După cum vedeți, subiectul se plimbă liber pe pupitrul la care scriu copii. Rezultatele acestei pedagogii bazate pe observație directă a dat rezultate excelente.

Dreapta: Maimuța își primește porția de lapte cotidiană. Fetele care frecventează școala populară din Hamburg, fac curățenia spațiilor ocupate de animale, reglementează temperatura custilor, aerisesc și se îngrijesc de alimentare.

Cât de lungă este cobra? În ultima vreme elevii școlii au constatat că pofta de mâncare a reptilei a crescut într-o măsură considerabilă. Câțiva dintre școlari au fost de părere că șarpele este în perioada de creștere. Pentru a constata veracitatea acestei ipoteze, tinerii au înfăcat cu mâini de specialiști reptila, măsurând-o cu centimetrul.

SE întâmplă adesea ca oameni foarte nervoși și lipsiți de experiență excursiilor în munți, să întreprindă ascensiuni primejdioase. Rezultatele sunt de multe ori dezastruoase și se soldează cu moartea acestor timizi iubitori ai naturii.

Oamenii cari ameteșc ușor, se sperie, chiar dacă se află pe un teren ferm la câțiva metri de prăpastie. Ei cad într-o stare sufletească extrem de primejdioasă; au amețală, văd negru în fața ochilor — cum spune poporul, — genunchii li se moaie, sângele se îngâmădește spre cap și în ultimul moment au conștiința limpede a desnodământului tragic.

Călăuzele din munții cei mai înalți ai Europei au căpătat o experiență interesantă care pune la adăpost pe cei neinițiați în tainele alpinismului de primejdii. Ei leagă la ochi pe novici și-i conduc astfel peste locurile pe-

A pariat că se va fotografia pe cea mai mare înălțime a Berlinului și, iată, o... câștigat.

lor sunt deprinși să suporte cu sânge rece perspectiva orașului văzut dela înălțimea câtorva zeci de metri. Tinichigii, coșarii, dulgherii, zidarii, sunt căliți în acest exercițiu fizic și sufletesc care constă în a privi fără turburare, perspectiva stranie a unui oraș văzut dela înălțime.

Pentru ei sugestia, frica, nervozitatea, sunt cuvinte neînțelese, căci ei nu știu decât să-și facă meseria oriunde și oricând.

Și totuși acești oameni sunt la fel cu ceilalți. Războiul modern ne-a dovedit că orice individ sănătos poate să devină un bun parașutist, să se arunce în gol dela altitudinile pe lângă care înălțimea unui acoperiș sau a unei cupole de catedrală este o bagatelă.

Experiența și stăpânirea nervilor pot transforma pe omul cel mai fricos într'un element conștient, capabil să îndeplinească cele mai îndrăznețe misiuni.

Sgările-norii au fost construite de muncitori cari n'au simțit amețala, căci altfel clădirea nu ar fi fost niciodată terminată.

Tinichigii acesteia nu se gândesc deloc la primejdia de a lucra la mari înălțimi. S'ar părea că sunt un fel de „alpiști” ai orașelor.

riculoase. Faptul acesta ne lămurește că isvorul tuturor turburărilor în cazurile tipice de amețală, sunt ochii.

Poporul, în înțelepciunea lui străveche, spunea adesea: „Ceeace nu văd, nu mă doare”. Se pune întrebarea dacă amețala înălțimilor este o formă a fricei de moarte sau altceva. În munții înalți ai Asiei, în Tibet și la poalele Himalaiei, ciobanii întrebuințează un procedeu cam barbar pentru a feri animalele de tracțiune de accidente funeste. Procedul constă în scoaterea ochilor, deoarece băștinaii au observat că numai animalele lipsite complet de vedere pot trece peste prăpastii și prin regiunile cele mai accidentate.

Amețala provenită dintr-o cursă nebunească într'un montagne russe este pe deplin explicabilă. Cum se poate explica însă amețala de care este cuprins un om care se află pe o poziție solidă la oarecare înălțime?

Din experiență, știm că foarte mulți oameni au amețeli atunci când se află pe o terasă situată deasupra mai multor etaje. Deși poziția lor nu este deloc primejdioasă, starea de amețală este reală și nu poate fi ușor înlăturată. S'au văzut chiar oameni cari se tem să privească în gol, de frică de a nu face un gest necontrolat care le-ar fi fatal. S'ar spune că în prăpastii și în goluri se află un demon al adâncimilor care atrage spre el pe cei cari privesc în jos.

Deși echilibrul fizic nu este cu nimic modificat, echilibrul sufletesc suportă o schimbare totală. El tinde să devină un dezechilibru. Echilibrul omenesc este în legătură cu simțul văzului și atunci când un om vede dela o oarecare înălțime o perspectivă neobișnuită, modificată prin faptul poziției în care se află, echilibrul său sufletesc este compromis și tinde să compromită și echilibrul fizic.

Omul nervos și fricos este supus amețelilor, în timp ce sportivii deprinși cu tot felul de exerciții nu se tem să privească în goluri și nici să se cațere pe piscuri.

Și orașele își au alpiștii lor, oameni cari prin meseria

Oamenii cu nervii de oțel

„Zăna Alpiilor”, astfel și-a intitulat pictorul tabloul. Vânătorul care a pornit să culegă „floarea reginei” este tras în adâncuri de duhul prăpăstiilor, care a luat forma unei femei minunate.

Emil Jannings la plimbare cu cei patru câini ai lui

Prima zi DE Primăvară

am, cum vine primăvara — spune noua revelație a studiourilor germane, Monika Burg — să fac canotaj. Nu știu dacă nimeresc în prima zi sau în alta, dar cert e că fac asta, atunci când îmi permite...soarele.

Stanga: Ilse Werner.
Jos: Monika Burg, noua vedetă care va fi lansată în filmul „Zwei in einen grossen Stadt“.

Jos: Irene von Meyendorff, care nu sesizează niciodată când e prima zi de primăvară...

FOTO
UFA ȘI
TOBIS

○ anchetă întreprinsă de o revistă vieneză, printre vedetele de cinema, cu întrebarea „cum vă petreceți prima zi de primăvară”? a provocat, printre altele, următoarele amuzante răspunsuri:

— Deobicei, prima zi de primăvară — a spus dragălașa interpretă a filmului „Friederich, regele-Soldat”, Kristina Söderbaum, — înseamnă pentru mine și prima grijă a modei de...vară. Primăverile sunt așa de scurte!..

Kristina Söderbaum, care în prima zi de primăvară se gândeste la moda... de vară.

— Prima zi de primăvară — a răspuns Emil Jannings — o consacru întotdeauna unei plimbări cu cei patru câini ai mei. Dacă mai îmi rămâne timp, fac o plimbare și cu nevasta...

— Nu știu niciodată când e prima zi de primăvară — a spus Irene von Meyendorff, interpreta filmului „Mondena” — și, spre norocul meu, căci altfel, cred c'aș lipsi dela studio, aș umbla toată ziua pe câmp sau, mai știu și eu ce nebunii aș face... Nu o sesizez, fiindcă primele zile de primăvară sunt așa de capricioase, încât trec neobservate — sau le observi abia când apune soarele...

— Dacă e sărbătoare — a răspuns Ilse Werner, sau „Frau Sixta, cum i se mai spune după titlul ultimului ei film — îmi place să mă plimb prin oraș sau să ies la câmp. Dacă e zi de lucru, sunt la studio și nici nu știu când trece...

— O singură pasiune

Pantofi pentru PRIMĂVARA 1942

RĂZBOIUL este un mare învățător al popoarelor. Participarea la marea jertfă colectivă care stă la baza fiecărui războiu, ascute mințile oamenilor și deschide drumul celor mai neașteptate invenții.

De sigur că problema cea mai mare a războaielor este aceea privitoare la acoperirea nevoilor imense ale armatelor combatante. Populația civilă trebuie să renunțe la anumite elemente ce-i asigură confortul, în favoarea armatelor luptătoare.

Legea războiului este economia de materii prime, legea din care isvorăsc toate măsurile de raționalizare.

În timp de războiu, poporul a știut să se întoarcă la străvechi tradiții de meșteșug, pentru a înlocui anumite produse industriale raționalizate.

În anumite zile de târg, fetițele din Oberwinden, duc în coșulețele lor tălpile de paie împletite spre vânzare.

Criza de piele și talpă a fost soluționată în multe locuri prin adoptarea tălpilei de lemn și acum, în ultima vreme, a încălțămintei cu talpă de paie.

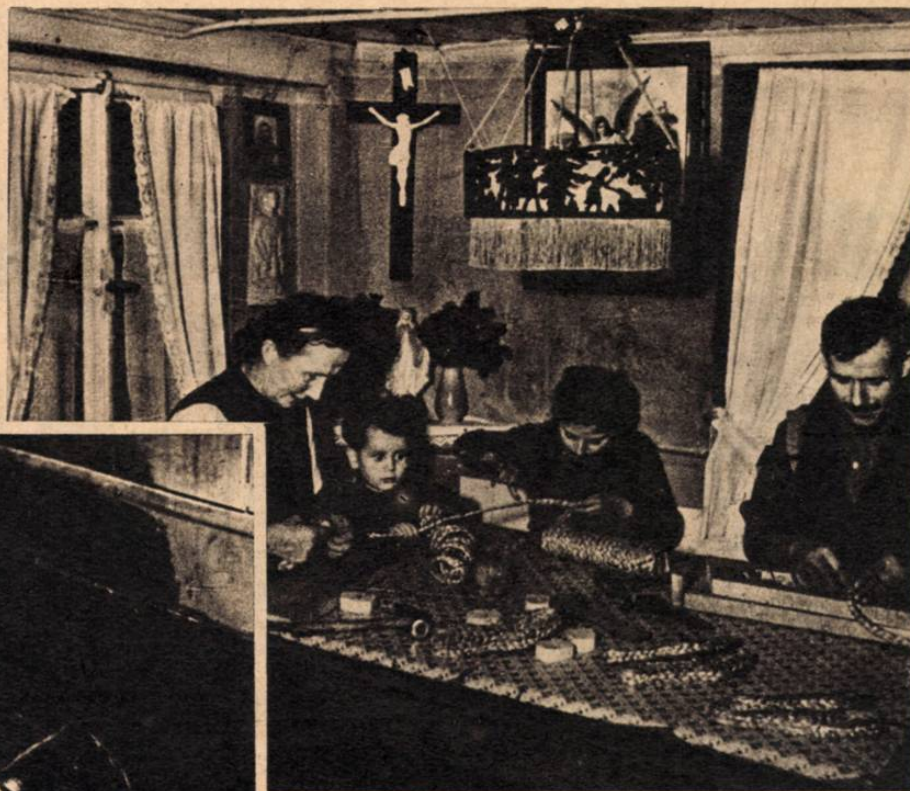
Gheata și pantoful cu talpa confecționată din paie împletite, aparține unui vechiu meșteșug german. Într-adevăr, țărani din regiunea pădurii negre „Schwarzwald”, foloseau de multă vreme — poate de veacuri — ghetele cu talpă de paie. Femei, bărbați și copii sunt ocupați cu prepararea paielor în vederea împletirii lor.

Talpa de paie este foarte suplă, mutându-se cu ușurință pe forma piciorului, și datorită unei împletituri savante, ea este și foarte rezistentă.

Nicio minune deci că industria germană de încălțămintă s'a adresat meșterilor rustici în arta împletirii tălpilei de paie pentru a acoperi cu ajutorul lor, imensul consum de ghetă și pantofi al Reichului.

Noile modele de pantofi de primăvară cu talpa de paie au fost puse în vânzare după o îndelungată perioadă de experimentare. Pentru industriașii germani, se ridicau două obstacole de folosirea paielor uscate ca materie primă la prepararea tălpilei. Aceste obstacole erau: rezistența redusă a paiului la umezeală și greutatea de a da ghetei o formă elegantă.

Cele două dificultăți au fost învinse însă datorită utilizării unor materiale impermeabile și găsirea unui procedeu ce îngăduie o mai mare suplețe a tălpilei.

O familie de țărani care lucrează la confecționarea tălpilei de pantofi din paie împletite.

Pantofii și ghetele de primăvară au talpa îmbibată într-o soluție care are virtutea de a face impermeabil orice corp saturat de ea. Partea superioară a acestor pantofi este confecționată din stoffe rezistente.

Ilustrațiile noastre arată că astăzi, pantofii de paie sunt la modă, toată lumea purtându-i pentru a economisi încălțămintea de iarnă.

Sus (stânga). O țărăncă din regiunea „Schwarzwald” lucrează, împreună cu nepoata ei, la confecționarea pantofilor de paie. După cum vedeți, țărani din această regiune poartă și ei pantofi de paie, care au calitatea de a fi foarte comizi și călduroși.

Sus (dreapta). Împletiturile o dată terminate sunt presate într-o presă specială pentru a le mări densitatea. În felul acesta împletiturile devin mai rezistente și mai călduroase.

Dreapta: Încălțămintea țăranilor din „Schwarzwald” a fost adoptată de elegantele Berlinului.

Jos: Încălțămintea de primăvară cu tălpi de paie nu este numai rezistentă și impermeabilă, ci și elegantă și comodă.

D-na Maria Mareșal Antonescu la inaugurarea
căminului de studenți al Universității din Sibiu.

AUTOMOBILUL AMFIBIE VEHICULUL VIITORULUI

(Urmare din pagina 7)

ale automobilului amfibie și prezentate în primăvara anului 1940 publicului. Intre timp, automobilul Trippel a dovedit capacitatea lui nu numai pentru scopuri sportive, ci și în operațiunile de război — căci succesele și rapida înaintare a anumitor unități ale formațiunii SS în Olanda, Belgia, Franța, Grecia și Rusia se datoresc și acestui vehicul universal.

O conducere tehnică și comercială excelentă, în frunte cu Hans Trippel, o sală de montaj instalată foarte avantajos și îndeosebi mașini excelente pentru fabricarea diferitelor piese, precum și un personal format din cei mai buni mecanici și tehnicieni, fac acum posibilă producția automobilului amfibie german, care va fi cu siguranță vehiculul viitorului.

SINGURA REVISTĂ SAPTĂ-
MÂNĂ DE SPECIALITATE

CINEMA

ce rivalizează cu marile publicațiuni străine. Revista „Cinema” descrie și comentează ultimele știri din studiouri și apreciază excelent valoarea filmelor

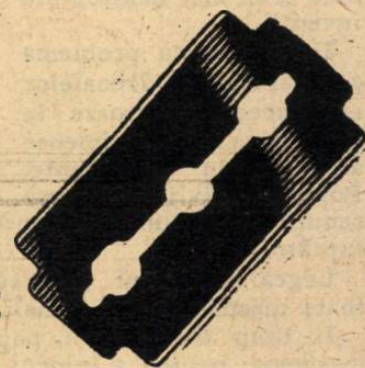
16 PAGINI, în format
mărit. LEI 15.

ZIARUL COPILOR

PUBLICĂ SAPTĂMÂNAL NU-
VELE, SCHIȚE DISTRACTIVE,
FABULE, HUMOR, PAGINA JO-
CURILOR, PRECUM ȘI NUME-
ROASE ILUSTRĂȚIUNI ÎN
CULORI, CE ÎMBOGĂȚESC
PAGINILE ACESTEI NEÎN-
TRECUTE PUBLICAȚIUNI

16 PAGINI. LEI 10

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

INCEPÂND CU ACEST NUMĂR, GĂSIȚI ÎN
SUPLIMENTUL REVISTEI REALITATEA
ILUSTRATĂ RUBRICA „SĂ STĂM DE
VORBĂ” REDACTATĂ DE JOSEPH DE
SAXA

PENTRU
Ea:

CIORAPI
MĂNUȘI
LINGERIE
MILANEZE

PENTRU
El:

MĂNUȘI
CIORAPI
CĂMĂȘI
MILANEZE
FULARE

PENTRU
Ei:

TOT CE LE
TREBUE
PENTRU
PRIMUL
DECENIU
(1-10 ANI)

«SOLAVICI»

SOC. AN. ROM.

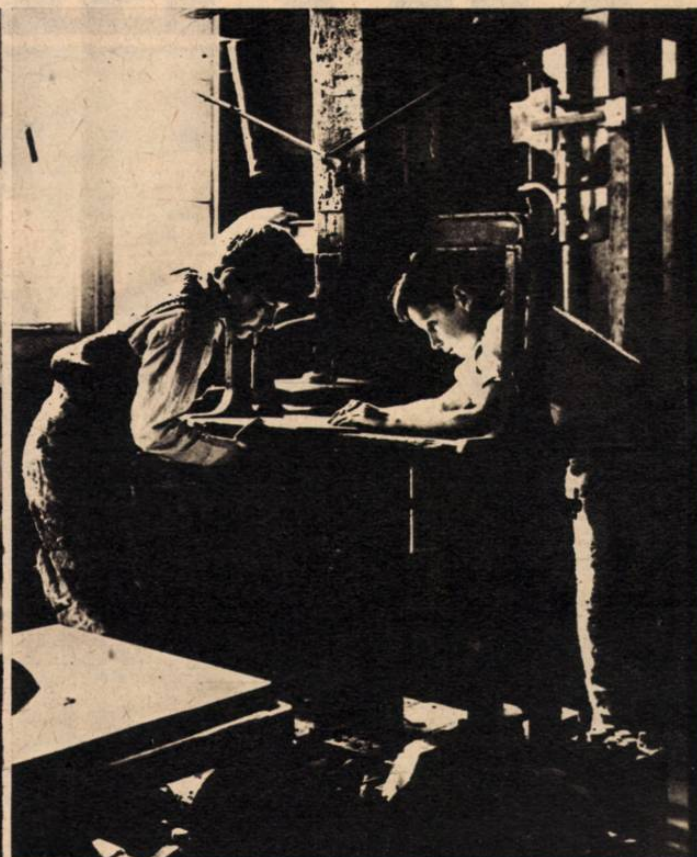
ROMANIZAT

prin proprietatea și conducerea Domnilor:
ION DINESCU și MIRCEA IONESCU

STR. LIPSCANI

37

*Dacă
sunteți
curioși*

Surorile de caritate finlandeze au voe să meargă până în primele linii ale frontului. Vedem mai sus, una dintre ele, la patul unui rănit pe care l-a cules ea însăși de pe câmpul de luptă.

Tot în Finlanda pot fi văzuți copii, cari în loc să se joace, — cum i-ar îndreptăți vârsta — execută cu pricepere muncile pe care altădată le făceau părinții lor — acum plecați pe front — cum ne arată fotografia de mai sus.

Probe de rezistență pulmonară, la care sunt supuși voluntarii înainte de a fi angajați în marina japoneză.

Ultima modă a ski-ului, lansată, la sfârșitul sezonului, în Italia: costumul cu aripi.

Nº4711.

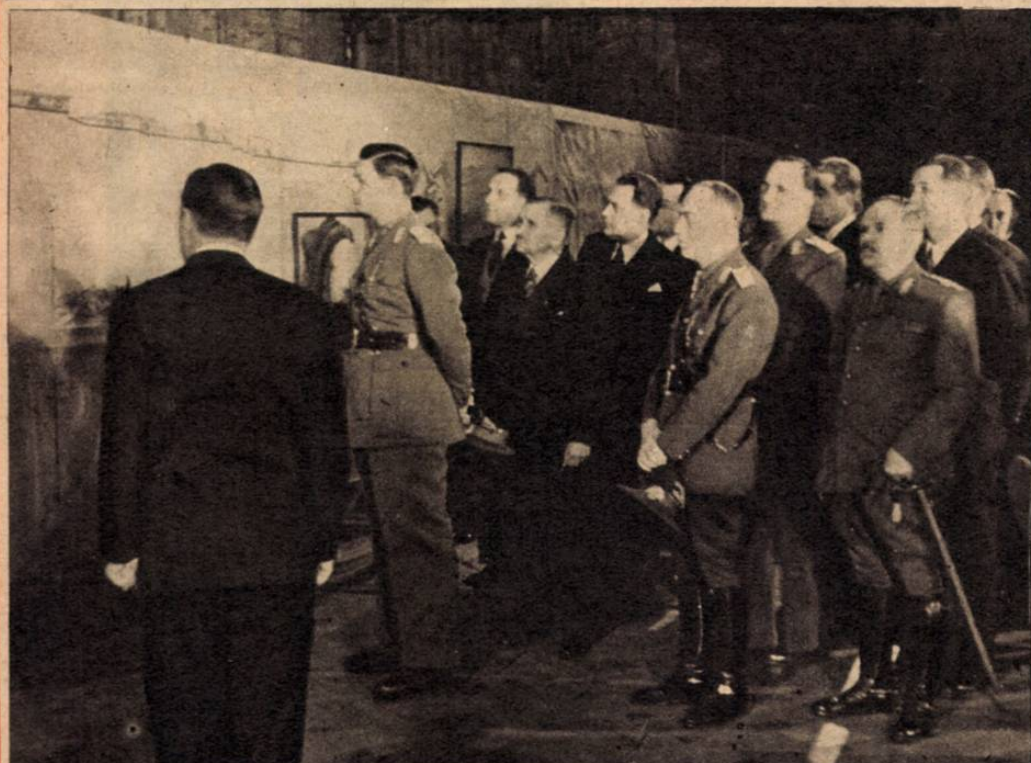
O APARIȚIE PRIMĂVĂRATECĂ

Da, este cea mai termecătoare femeie, aceea care își încredințează frumusețea veritabilei Ape de Colonia „4711”. Câteva picături de „4711” înprospătează și vă înviorează imediat.

„4711” Apa de Colonia TOSCA reunește puterea înviorătoare a veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul încântător TOSCA.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

M. S. Regele Mihai și d. Mareșal Ion Antonescu la inaugurarea expoziției proiectelor de reconstruire a colegiului național „Nicolae Filipescu”, din sala de festivități a Cercului Militar.

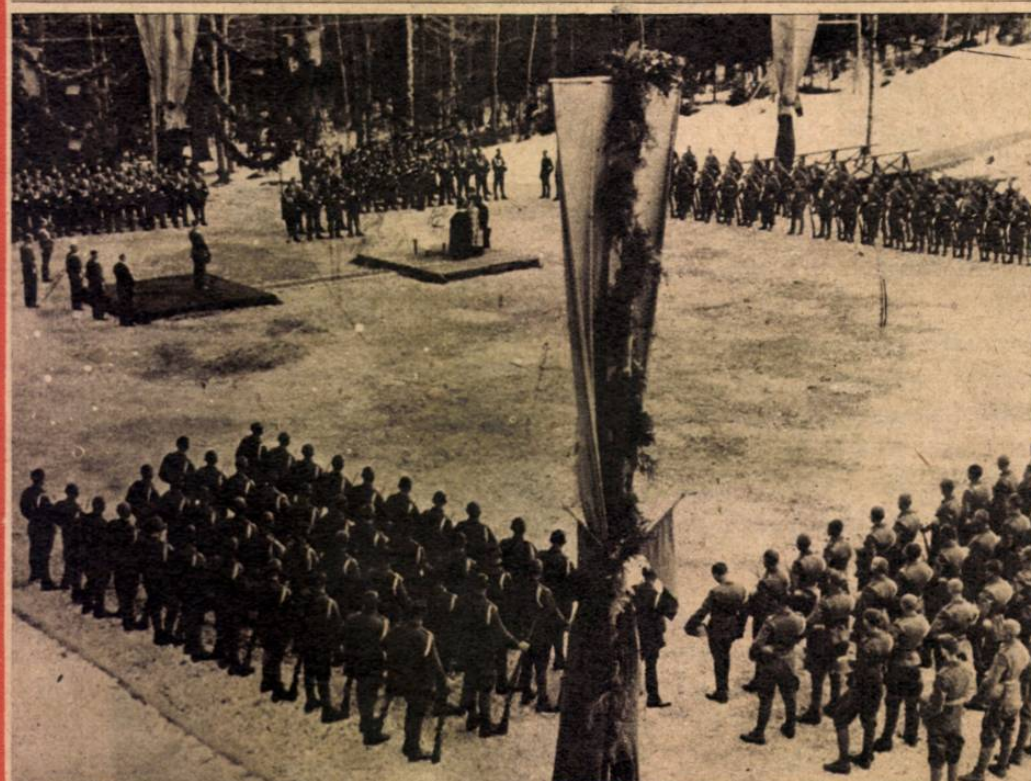
D. Mareșal Antonescu vizitând taberele dela Breaza, unde au fost pregătiți conducătorii echipelor de educație muncitorească a tineretului român.

M. S. Regina-Mamă Elena împărțind diplomele noilor infirmiere ale Soc. „Crucea Roșie”.

M. S. Regina-Mamă Elena vizitând spitalul de răniți Z. I. 325

Recruții batalionului de Gardă Regală depunând jurământul la Sinaia, în prezența M. S. Regelui Mihai.

Corul transnistrian „Dorul Bugului”, la mormântul Eroului Necunoscut.

CU UN BOGAT ȘI VARIAT SUPLIMENT

16—23 APRILIE
NR. 793 — ANUL XVI
— 20 LEI —

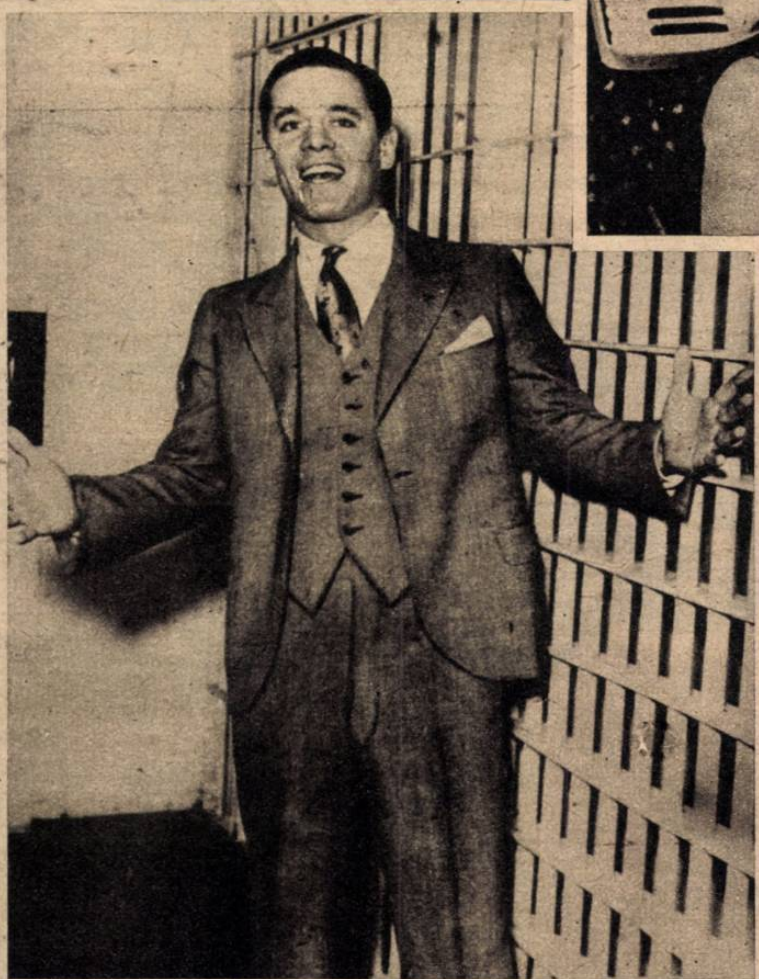
Foto: TOBIS

26 MAI 1942

*Dacă
sunteți
curioși*

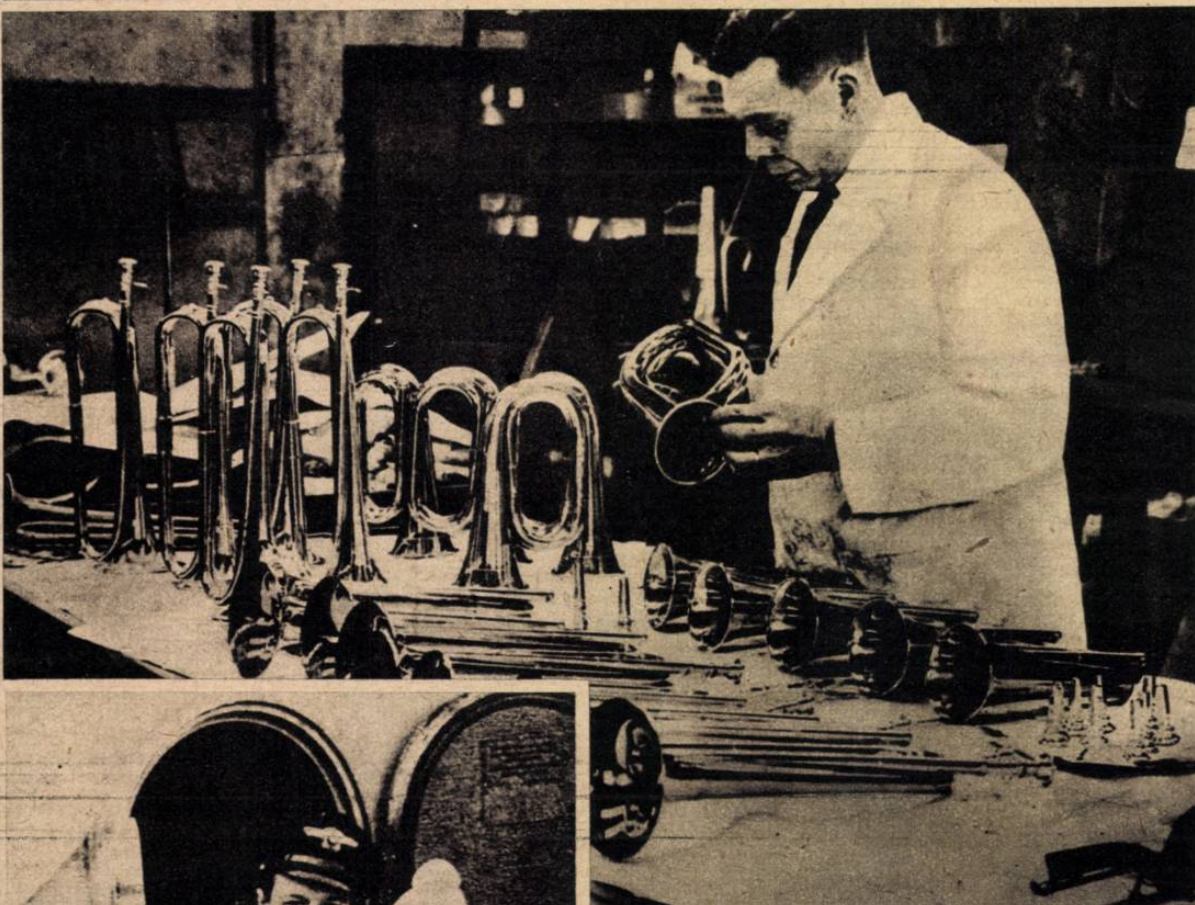
Stărnește mare senzație într'un local din Geneva această orchestră de acordeoniști „juniori”. Într'adevăr, deși nici unul n'a atins 15 ani, toți sunt executanți de mare clasă.

Il vedeți pe acest tânăr cât pare de vesel? Aflați că este singurul condamnat la moarte care, în ajunul execuției, a cântat toată ziua. Faptul a fost înregistrat în închisoarea americană din New-York-Orleans și fotografia ni'l înfățișează o oră înaintea execuției

Cel mai tânăr pasager de avion care a străbătut în plin război distanța Istanbul-Berlin în zbor, este acest fiu de aviator german. În vârstă de ...șase luni.

Jos: Ultima modă adoptată de femeile americane din... Asia: fumatul cu pipa.

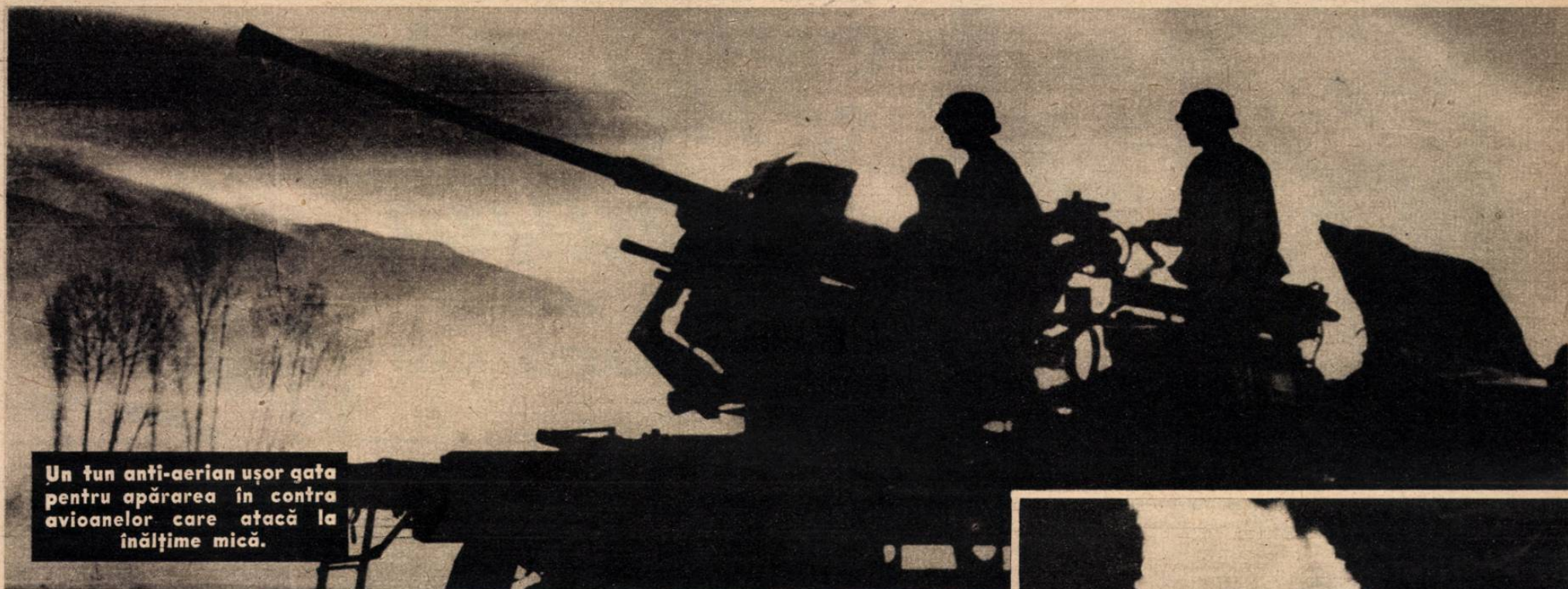

Unul care fabrică trompete pentru ziua cea mare în care va fi sărbătorită pacea continentului european.

Jos: Membrii unui club de foot-ball se pregătesc pentru noul sezon. Tradiția clubului cere ca să se înceapă cu... tunderea reciprocă a părului până la piele.

Un tun anti-aerian ușor gata pentru apărarea în contra avioanelor care atacă la înălțime mică.

Șeful unei baterii anti-aeriene controlând cu cronometrul, acțiunea soldaților săi.

FIECARE armă de atac dă naștere la o armă de apărare. Astfel cea mai teribilă armă a epocii noastre, aviația, a dat naștere la o armă de apărare tot atât de excelentă, apărarea anti-aeriană.

Compusă din cele mai moderne aparate, construite după noile date ale științei, funcționând precis după calcule matematice, cum sunt aparatele pentru înregistrarea sgomotului, reflectoarele puternice, tunurile ușoare, mijlocii și grele, turnante, pe teren, motorizate și pe vase, ea are, în războiul actual o întrebuințare vastă. Apărarea anti-aeriană ocrotește orașele și

centrele industriale, precum și granițele, punctele strategice importante, împotriva atacurilor aeriene; ocrotește coastele continentului împotriva atacurilor aeriene și împotriva atacurilor navale; ocrotește înaintarea trupelor în contra atacurilor aeriene și în contra tunurilor la caz de nevoie.

Misiunile apărării anti-aeriene sunt dintre cele mai grele și realizările ei sunt înfăptuite totuși în tăcere. Mulți nu știu să aprecieze aceasta. De câte ori nu s'a auzit spunându-se de populația civilă, după o noapte de insomnie în adăposturile anti-aeriene, dar nevătămați: „cea făcut anti-aeriana, a dormit?... Tot au venit avioanele!”

Da, au venit avioanele, dar eficacitatea atacului lor a fost sfărâmată, ele neizbutind să lanseze bombele acolo unde voiau, neizbutind adeseori nici chiar să străbată barajul de foc al tunurilor anti-aeriene, fiind prinse în lumina orbitoare a reflectoarelor și urmărite continuu. Și datorită operațiilor pline de risc și de răs-

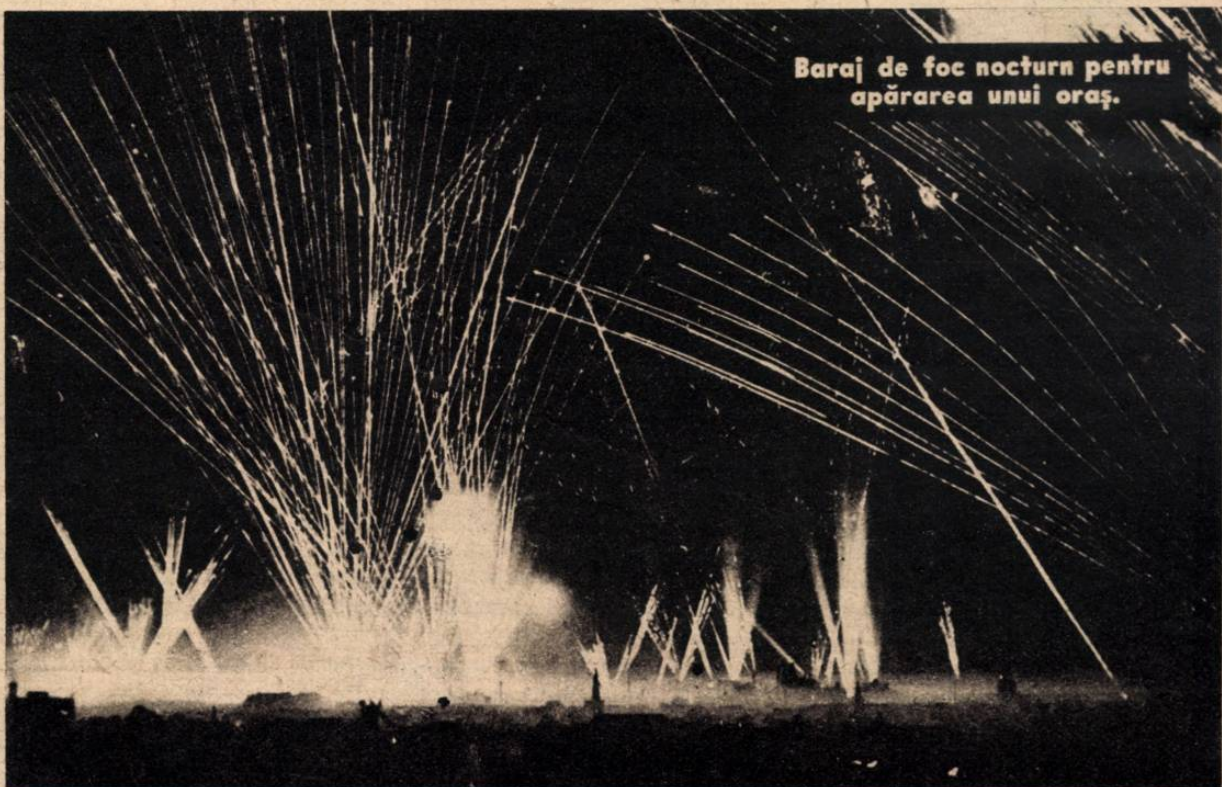
Artileria anti-aeriană de coastă trăgând în grup cu ocazia unui atac inamic aerian de noapte. Jos: Anti-aeriana de pe un vas de avant-post german.

pundere ale anti-aerienei, populația civilă a scăpat teafără. Camarazii din celelalte arme însă știu ce realizează această anti-aeriană, atât în patrie cât și pe front și despre faptele de vitejie ale unităților anti-aeriene vorbesc și numeroasele distincții eroice primite de ofițeri și soldați ai formațiunilor anti-aeriene.

Tun anti-aerian german de calibru greu în poziție de tragere.

Baraj de foc nocturn pentru apărarea unui oraș.

Cum se naște o armă modernă

Ajutați de colegii lor peninsulari, tinerii germani citesc zărele italiene

Colega de pe malurile Mediteranei îi dă lecții de limba italiană, ca să primească, la rândul ei, lecții de germană.

Întâlnirea a două conducătoare de grupuri ale tinerimii germane și italiene, la Frankfurt.

CEI care cred că colaborarea culturală și militară dintre Germania și Italia este în funcție de un tratat sau de anumite convențiuni, judecă lucrurile cu superficialitate. De obicei tratatele sau pactele nu rezistă greutăților create de războiu.

Totuși, strânsa colaborare a armatelor Axei pe toate fronturile unde ele au luptat cot la cot, a fost de natură a arăta că prietenia germano-italiană depășește cadrul convențional al unor pacte de asistență militară și politică.

În acest caz este vorba de unirea sinceră a două popoare mari întinerite prin două revoluții sociale și politice asemănătoare.

Din acest punct de vedere, apare oarecum firesc ca lumea revoluționară a celor două țări să accepte provocarea războinicilor democrați și plutocrați.

Pentru conducătorii celor două țări axiale este limpede ca lumina zilei că în acest războiu este angajată soarta popoarelor lor cași soarta ideologiei care stă la baza statelor german și italian.

Înțelegând acest lucru, popoarele europene s'au raliat frontului Axei

Invață-mă germana *și te învâți* CUM ÎȘI FACE EDUCAȚIA TINERETUL AXEI *italiana*

care se întinde din Nordul Europei până la țărmurile mediteraniene ale Africii.

Colaborarea militară a țărilor care au intrat în pactul tripartit are drept scop o nouă orientare social-politică a bătrânului nostru continent.

Datorită acestei realități care stă la baza alianței italo-germane, relațiile dintre cele două popoare de veche cultură și civilizație devin din zi ce trece mai strânse.

Tineretul celor două țări face eforturi considerabile pentru a se apropia din punct de vedere cultural cu scopul unei înțelegeri mai profunde și mai durabile.

Cunoașterea limbilor este un pas important pe calea acestei apropieri sufletești. Datorită acestei constatări, limba aliatului a devenit în școlile germane și italiene o materie căreia i se dă de către profesori și elevi cea mai mare importanță.

Tineretul pe de altă parte, din proprie inițiativă a format cenecluri și cercuri de studii și de lecturi pentru ca prin efort colectiv să-și însușească limba și cultura aliatului.

În Germania au fost organizate de către tineretul fascist cursuri de limbă și literatură italiană frecventate cu asiduitate de tineretul care face parte din organizația „Hitler Jugend”.

Acelaș lucru s'a întâmplat și în Italia și astfel pe calea cunoașterii mutuale cele două mari popoare europene se îndreaptă spre un viitor mai luminos și mai bun.

Tânără germană arată colegei ei fasciste cât a învățat din ortografia italiană.

masă comună
într-o casă
de educație
liberă din
Italia. Con-
venția e ca
germane să
vorbească
italiana, iar
italiencele
germana

(sus):
Cași fetele,
tinerii na-
ziști și fas-
ciști se cul-
tivă și se
amuză îm-
preună. Li
vedem aici,
într-o adevă-
rată partidă
„internațio-
nală” de
ping-pong.

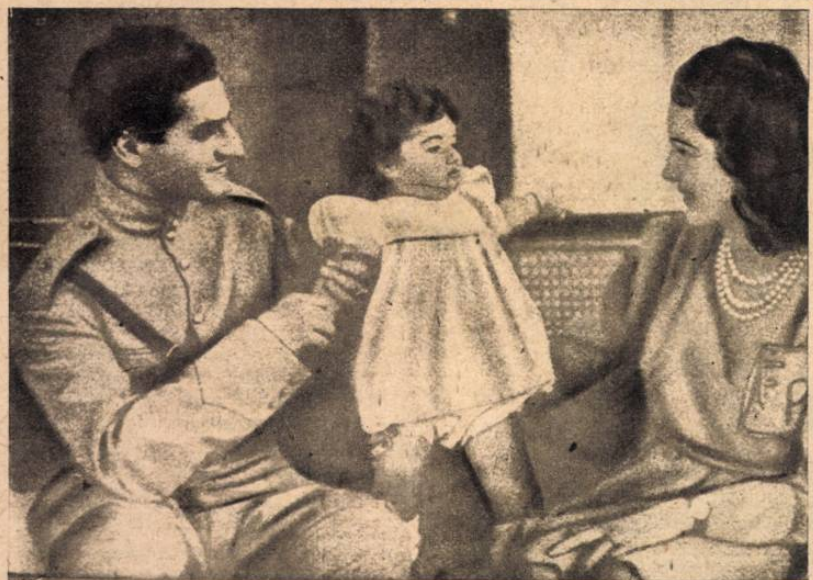

Persanele din serviciul reginei sunt investmăntate în voaluri negre lungi, care le acoperă și fața.

Dreapta: Covoarele persane se găsesc pretutindeni ... în Persia, — chiar pe scaunele cafenelelor de periferie.

Jos: Tânăra pereche regală cu primul lor copil.

REGINA *frumoasă și bogată și totuși* NEFEROCITĂ

rădea fericit, alături de viitorul șah, într-o fotografie care a fost publicată în toate ziarele din lume.

Tronul i-a revenit soțului ei mai repede decât s'ar fi așteptat. Dar aceasta, în loc s'o

bucure, a mâhnit-o mult. Se urcase pe acest mândru tron al Persiei, în condiții nefericite. Era, într'adevăr, cea mai tânără și cea mai frumoasă regină din lume, dar nu aceasta vi-sase ea, ci o succesiune normală la tron, ur-mată de o domnie liniștită.

În desfășurarea evenimentelor tragice din Iran, când Sovietele amenințau pedeoparte iar Marea Britanie pedealtăparte, când aceste două mari puteri au atacat fără motiv Persia și când șahul a fost nevoit să abdice, tânărul prinț Mohamed a primit moștenirea tronului, în speranța că astfel va salva cel puțin coroana fostului imperiu al lui Darius.

De atunci știm cu toții cum s'au desfășurat evenimentele în Iran.

Situația în care se găsește monarhia iraniană astăzi, lipsită de autoritate, vexată în orgoliul ei milenar, plutind în nesigurantă și în imposibilitate de a reacționa dă, desigur, toate motivele de a fi nefericită unei regine, fie ea chiar tânără, frumoasă și bogată ca Fawzia. Motive cu atât mai puternice, cu cât nu numai ea e aceea care suferă, ci țara întreagă de pe urma ocupației și umilinelor străine.

Frumoasa Fawzia,
care a devenit re-
gină și mamă la
vârsta de 20 de ani.

UNDEVA, într'un palat plin de bogății așa cum numai regii persani știu să-și amenajeze, lângă un tron de aur care a aparținut odinioară marelui împărat Darius, stă o tânără și fermecătoare regină, cu chipul trist, cu ochii plânși, cu hainele îndoliate.

Alături de ea un copil cu părul ca abanosul se joacă neștiutor. O fetiță ce nu pare să aibe nici doi ani. Prea mică încă pentru a înțelege ceva din chipul frământat al mamei ei...

Și totuși, nu sunt nici doi ani decând această regină se simțea cea mai fericită femeie din lume. Îl cunoscuse pe Mohamed Riza Pahlevi, în timpul unei călătorii în Elveția și nu obligațiile caracteristice căsătoriilor regale îi uniseră, ci dragostea adevărată.

Ne amintim încă de nunta împărătească pe care i-a făcut-o în cetatea șahilor, prințul moștenitor al Iranului, de darurile minunate pe care le-a primit și de chipul ei ce su-

PENINSULA

CAND JAPONEZII SE GĂSESC LA PORTILE INDIEI...

sele baze aeriene și navale ocupate în ultima vreme vor putea încerca cu șanse de succes o debarcare serioasă pe coastele indiene.

Dealtfel debarcarea isbutită făcută de japonezi la Akyab pe coastele birmane la o distanță de câteva sute de kilometri de centrele cele mai importante ale Indiei, arată că soldații îndrăzneți ai Mikadoului vor putea oricând debarca în largul portului Akyab pe coastele primitive, întinse și insuficient apărate ale Indiei.

Japonezii au cucerit o vastă experiență în ceea ce privește debarcările în urma victorioaselor operații din Indiile Olandeze ocupate într'un timp record.

De fapt, tot pe căile apei a fost cucerit teritoriul indian de către năvălitorii europeni: portughezii în veacul al XVI-lea, olandezii în secolul al XVII-lea, francezii și englezii în veacul al XVIII-lea. Coastele indiene deschise, netede, înaintează în formă de triunghi în apele oceanului tropical.

Apărătorii Indiei nu vor putea dispune de cât de foarte puține obstacole naturale. Colinele care se ridică pe alocuri pe malurile mării pot fi cu ușurință escaladate și de aceea apărătorii Indiei pot să se aștepte la o debarcare a forțelor japoneze pe întreaga întindere a coastelor cuprinse între golful Persic și golful Bengal.

Singurul avantaj de care s'ar putea bucura apărătorii ar fi admirabilele comunicații datorită cărora comandamentul ar putea aduce cu ușurință întăririle necesare în zona amenințată.

India este o țară imensă înzestrată cu rezerve considerabile care ar putea duce după socotelile englezilor un lung războiu de uzură împotriva japonezilor. Japonezii au dovedit însă că nu sunt dispuși să facă războaie de uzură și că preferă din toate punctele de vedere bătăliile fulgerătoare și decisive.

← Femei hinduse în așteptarea lui Mahatma Gandhi, într-o gară din India, în ajunul unui Congres Naționalist.

Mahatma Gandhi vorbind la microfon, la una din întrunirile naționale ale hindușilor.

Dreapta: Cea mai frumoasă moschee din India este aceea dela Jama Masjid (Delhi) pe care o vedem în această fotografie.

ESTE incontestabil că Marea Britanie trece în momente de față prin criza cea mai serioasă pe care a cunoscut-o dela izbucnirea actualului război mondial.

India, tezaurul cel mai prețios al coroanei britanice, rezervorul marilor bogății care alimentează de decenii nevoile metropolei, se află în primejdia de a dispărea din rândul marilor colonii engleze.

Nemulțumirea șefilor indieni față de dominația engleză a trecut din planul amenințărilor sterpe în acela al realităților, ce nu pot fi neglijate, de oarece japonezii care întreprind războiul pentru stabilirea unei noi ordini asiatice se apropie cu pași repezi de porțile peninsulei de aur.

Din acest punct de vedere, luptele care se desfășoară în Birmania au o dublă importanță: ele tind să izoleze armatele lui Chiang-Kai-Cek care continuă a rezista datorită ajutoarelor primite înainte dela anglo-britanici, dar în același timp se apropie de teritoriul indian pentru a desființa dominația Mării Britanii asupra acestei vechi regiuni de cultură și de civilizație asiatică.

Este adevărat că ocuparea Rangoonului de către trupele japoneze nu elimină influența militară a britanicilor în Birmania, dar faptul acesta constituie o amenințare directă a Indiei a cărei apărare urmează a fi organizată.

Amenințarea japoneză asupra peninsulei de aur se desenează pe pământ ca și din aer. Armata niponă a ocupat partea meridională a Birmaniei, de oarece în mod evident britanicii nu dispun acolo de trupele și de materialul necesar pentru a stăvili iureșul japonez.

Este adevărat că pătrunderea în Birmania pe pământ este presărată cu dificultățile naturale ale unui sol brăzdat de munți prăpăstioși și străbătut de ape. Pe de altă parte distanțele până la frontiera indiană sunt destul de mari pentru ca englezii să mai poată nutri oarecare nădejdi în ceea ce privește posibilitatea de a organiza apărarea celei mai prețioase colonii.

Japonia se gândește în mod serios să ocupe întreaga Birmanie cu concursul

populației acestei țări, căreia i-a făgăduit independența absolută la sfârșitul conflictului.

În cazul când populația birmană va veni în ajutorul trupelor japoneze în marșul acestora prin terenurile muntoase ale Birmaniei, atunci pătrunderea japoneză în India se va face pe pământ fie pe calea Mandalay, fie pe calea care leagă delta râului Irrawady de delta fluviului sfânt al indienilor, de Gange.

De sigur că japonezii, care sunt admirabili tacticieni știu mai bine decât oricare alții că atacarea Indiei ar fi mai ușoară pe calea apei. Japonezii domină apele Oceanului Indian și ale Pacificului, astfel încât sprijinindu-se pe numeroa-

Stânga: Pandit Nehru, președintele Congresului Național Indian.

LA DE AUR ȘI VIITORUL EI

Pe de altă parte nu trebuie uitat că chiar în privința unui războiu de uzură, japonezii au câștigat o interesantă experiență pe fronturile din China unde după câțiva ani de lupte au păstrat în permanență inițiativa.

În orice caz japonezii vor da lovitura decisivă înainte ca apărarea Indiei să poată fi pusă la punct.

În privința atitudinii pe care urmează să o ia, indienii nu se înțeleg între ei, căci din 300 de milioane de locuitori un număr de 80 de milioane sunt musulmani. Populația mahomedană a Indiei dorește independența țării, dar se teme că, în cazul acesta conducerea țării ar fi asigurată exclusiv de reprezentanții budiștilor și ai brahmanilor. De aceea cu prilejul recente vizite făcute în India de mareșalul Chiang-Kai-Cek, conducătorul musulmanilor, Jinna, a declarat că mahomedanii nu ar putea accepta o astfel de formulă politică.

Trebuie să spunem că în cazul când japonezii ar elibera India de sub dominația britanică, uriașa peninsulă ar fi condusă de Chandra Bose.

De fapt, chiar în cazul unei apărări comune indo-angleze a teritoriului indian, englezii vor putea conta pe un număr destul de redus de combatanți, față de întinderea și de densitatea populației.

Armatele pe care britanicii le-ar putea recruta în India ar fi formate de reprezentanții a patru triburi dintre care principalele ar fi Sikhs, Gurkas și Patan. Sikii ar putea da un număr de 500.000 de soldați proveniți din Pendjab, care sunt războinici prin excelență. Ei sunt de religie musulmană. Gurkas sunt locuitori ai Nepalului pe versantul meridional al Himalaiei. Acești munteni pe jumătate independenți, budiști, sunt soldați admirabili dar forțele lor nu s'ar putea ridica decât la maximum 300.000 de oameni. Patanii sunt acele triburi situate la frontiera nord-estică a Indiei aflați în permanentă agitație. Musulmanii ca și Sikhi, ei dau cel mai mare număr de ofițeri indigeni, cărora englezii le arată de multă vreme o totală încredere. Patanii ar putea pune la dispoziția imperiului un număr de 500.000 de soldați.

La toate aceste trupe s'ar putea adăuga câteva mii de indieni creștini. Toate aceste forțe ar fi impresionante dacă ar putea fi concentrate pentru apăra-

Soldați hindusi din tribul Sikho

Subhas Chandro Bose, cel mai temut adversar al englezilor, în calitatea lui de șef al Naționalistilor hinduși

rea Indiei, dar se știe, Anglia a risipit armatele indiene în Libia, Iran, Irak și Levant. Câteva grupuri de armate indiene au fost distruse în Malaezia în timpul fulgerătoarei campanii japoneze.

Din punctul de vedere al armamentului, trebuie să spunem că India nu posedă centre de producție care să poată acoperi ne-

voile unei armate defensive într'un războiu de durată, astfel încât elementul „uzură“ ar fi complet în defavoarea britanicilor.

Din anul 1939 și până astăzi, britanicii au organizat industria de războiu teritoriului indian, dar cu toate acestea țara nu s'ar putea dispensa de importarea armelor și a munițiilor în caz de conflict. Repeziciunea cu care au înaintat japonezii a surprins deci India dezarmată din punct de vedere material și divizată în grupări dizidente din punct de vedere politic și moral.

Pentru a apăra India în mod eficace dar cu riscuri mari, britanicii ar trebui să deplaseze în apele peninsulei flota lor din Atlantic și din Mediterana pentru a putea ține în șah pe năvălitor.

Dar interesele Angliei în Atlantic și Mediterana sunt atât de vitale și atât de amenințate, încât amiralitatea britanică nu va retrage forțele sale navale de pe cele mai importante teatre de războiu ale metropolei.

Pentru a înlătura toate aceste greutatea puse în calea unei apărări a peninsulei, trimisul d-lui Churchill, Sir Stafford Cripps, a rămas câteva săptămâni în India.

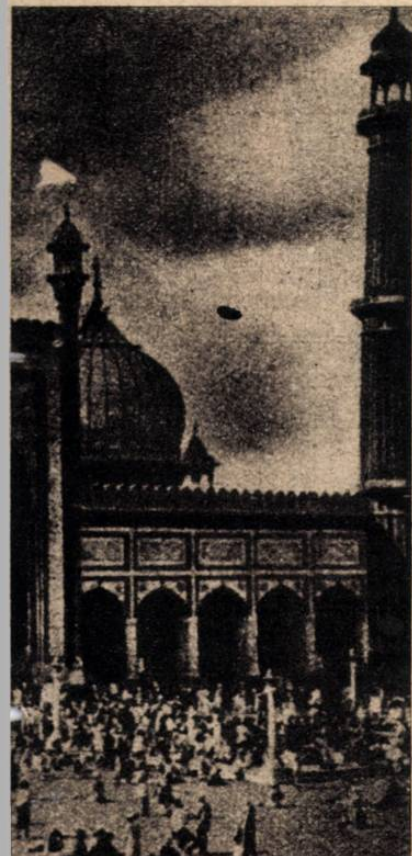
Propunerile lui însă au fost respinse rând pe rând de hinduși.

Acest „copil teribil“ al politicii engleze n'a putut tăia nodul gordian al problemei indiene extrem de complicat, datorită religiilor și castelor ale căror interese sunt adesea opuse celor britanice.

În așteptarea evenimentelor, faimoșii prinți indieni, maradjahii își sapă sub fantasticele lor palate adăposturi antiaeriene în care se vor adăposti împreună cu curtenii lor.

Stafford Cripps, trimisul Angliei în India ale cărui propuneri au fost refuzate de naționalistii hinduși.

Locuința lui Gandhi dela Wardha, construită astfel în semn de umilință

Stânga: Populația Cirenaicei, care a avut privilegiul să constate cum se trăiește și sub englezi, își arată preferințele prin această manifestare pe care o face purtând în triumf portretele celor doi conducători ai Axei: Fuhrerul și Ducele.

Dreapta: Un moment mai puțin speculat de fotografiile fronturilor, — momentul în care reporterul de război își face datoria, luând declarațiile eroului — aviator, imediat ce acesta s'a înalțat din misiunea lui.

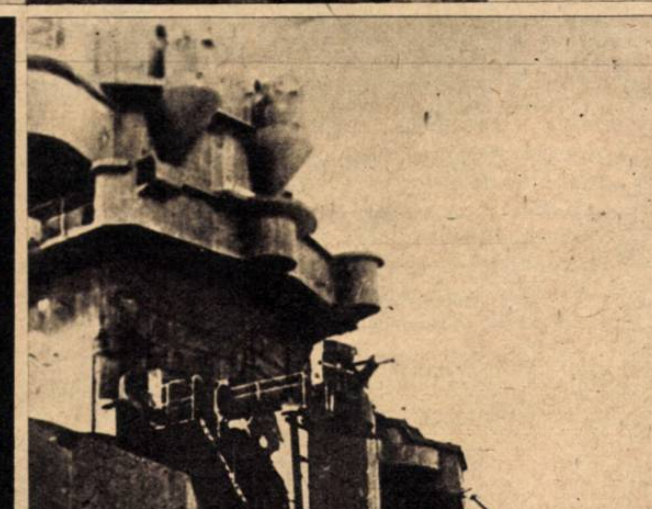
din TOATA LUMEA

Jos: După 25 ani de asuprire, populația din regiunile Sovietice dezrobite poate uza, în sfârșit, după plac de bunurile sale. Vedem aici țărani veniți la târg să vândă vite soldaților germani.

Jos: Undeva, într'un sector al frontului de Răsărit, generalul Von Maustein studiază planurile primite de la Marele Cartier General pentru ofensiva de primăvară a armatelor germane.

Dreapta: Maresalul Petan și amiralul Darlan vizitează vasul de război „Dunkerque” care a fost adus pentru reparații în portul Toulon după atacul englezilor de la Mers el Kebir. Jos: Trupe austriace care au reușit să mai scape din insulă, în drum spre cel mai apropiat port din care să poată fi transportate în continentul lor.

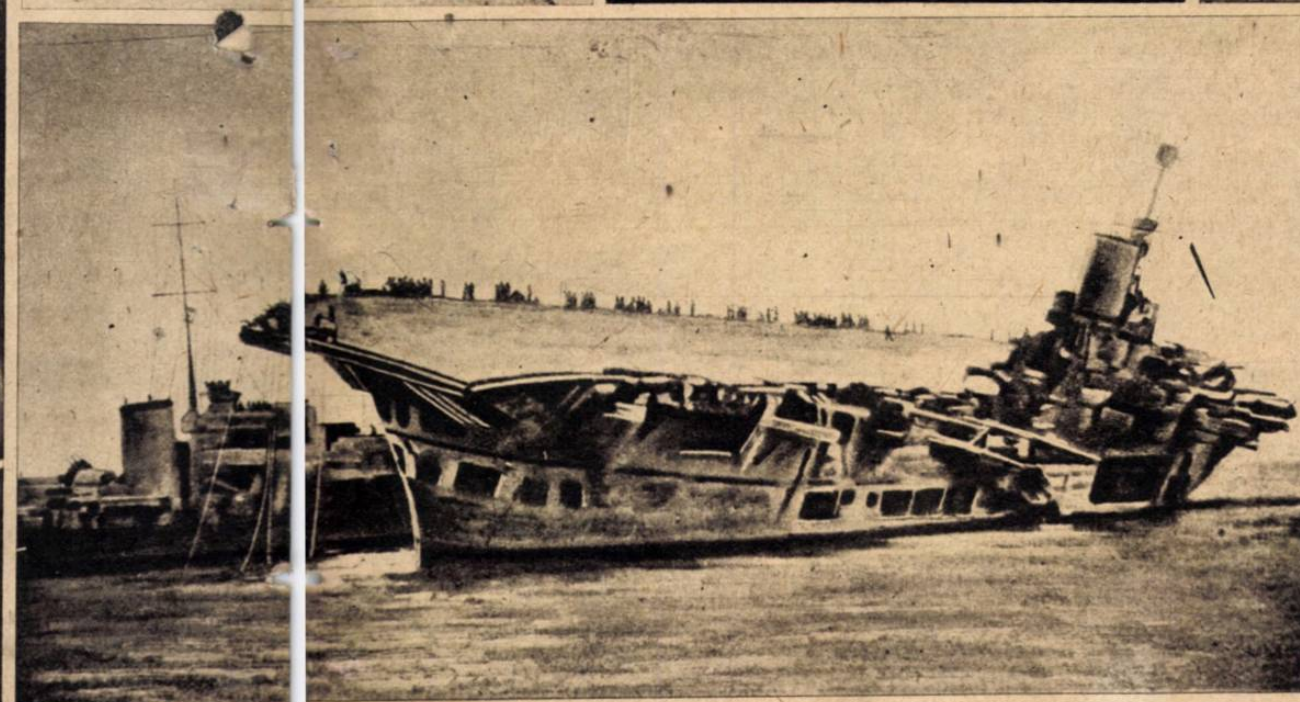

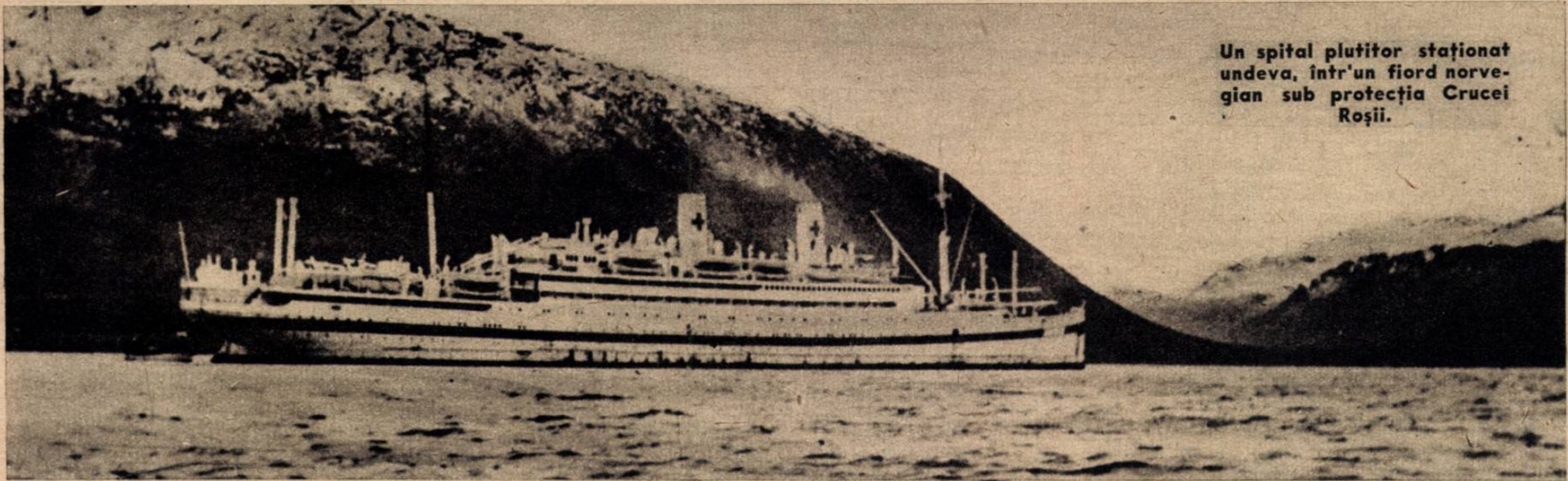
D. Mile Budak, ministrul Croației în Germania, își ia rămas bun de la generalul Von Hase, comandantul Berlinului, după depunerea unei coroane pe mormântul eroilor de pe Unter den Linden.

Jos: Numeroși țărani ucrainieni s'au angajat să muncească în Germania. Vedem un asemenea convoi de muncitori voluntari îndreptându-se spre Germania.

Un important document fotografic pe care și l-au procurat germanii și care arată cum a fost distrus marele vas portavioane „Ark-Royal”.

Un spital plutitor staționat undeva, într'un fiord norvegian sub protecția Crucii Roșii.

SPITALE plutitoare

SPITALELE plutitoare au jucat un rol important și în războaiele precedente. Importanța lor a devenit însă mai mare când războiul s'a întins pe spații imense și când comunicația cu patria nu era de cele mai multe ori posibilă decât pe calea mării.

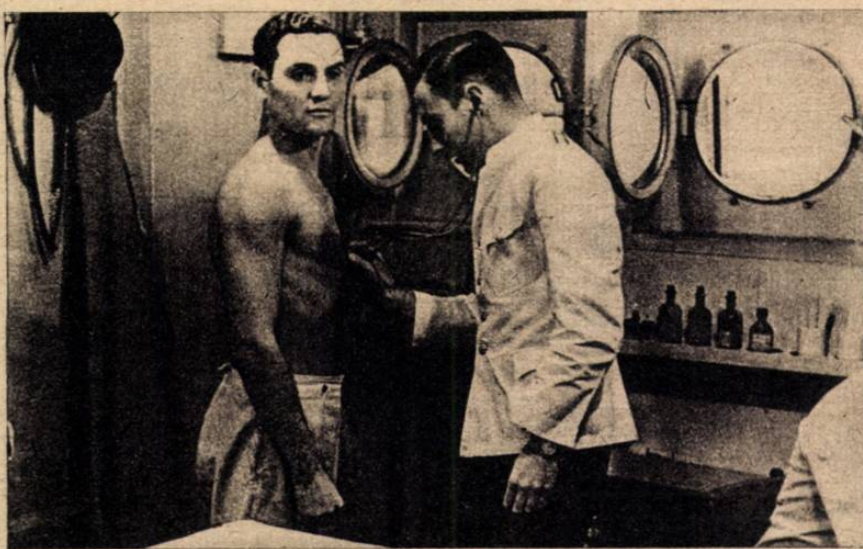
Vasul-spital prezintă pe lângă spitalul de campanie avantajul de a putea transporta amenajamentele sanitare cele mai complexe și mai perfecte până în linia cea mai înaintată a frontului.

Pe bordul unui asemenea vas-spital, rănitul are la dispoziția sa toate mijloacele igienice și medicale pe care spitalul de campanie nu le poate avea decât rareori.

Intr'adevăr, pe un asemenea vas se pot găsi instrumentele medicale cele mai moderne, sălile de operații amenajate după exemplul marilor spitale din orașe, și un mare număr de medici și de sanitari cari stau gata să ușureze pe cei răniți de suferințele lor.

Din clipa când un rănit este transportat pe bordul unui vas-spital nu mai este cazul ca cineva să fie îngrijorat în ceea ce privește soarta lui, căci nu mai există greutatea de transport pe drumuri proaste și desfundate, nu mai sunt călătoriile interminabile cu trenul care exasperează pe răniți; totul se petrece în ordine și în liniște căci vasul se îndreaptă majestuos spre portul cel mai apropiat unde urmează să fie debarcați și transportați în spitale răniții grav.

În timpul campaniei din Polonia, vasele spital germane au intrat în funcțiune în apele Mării Baltice. Necesitatea utilizării acestor

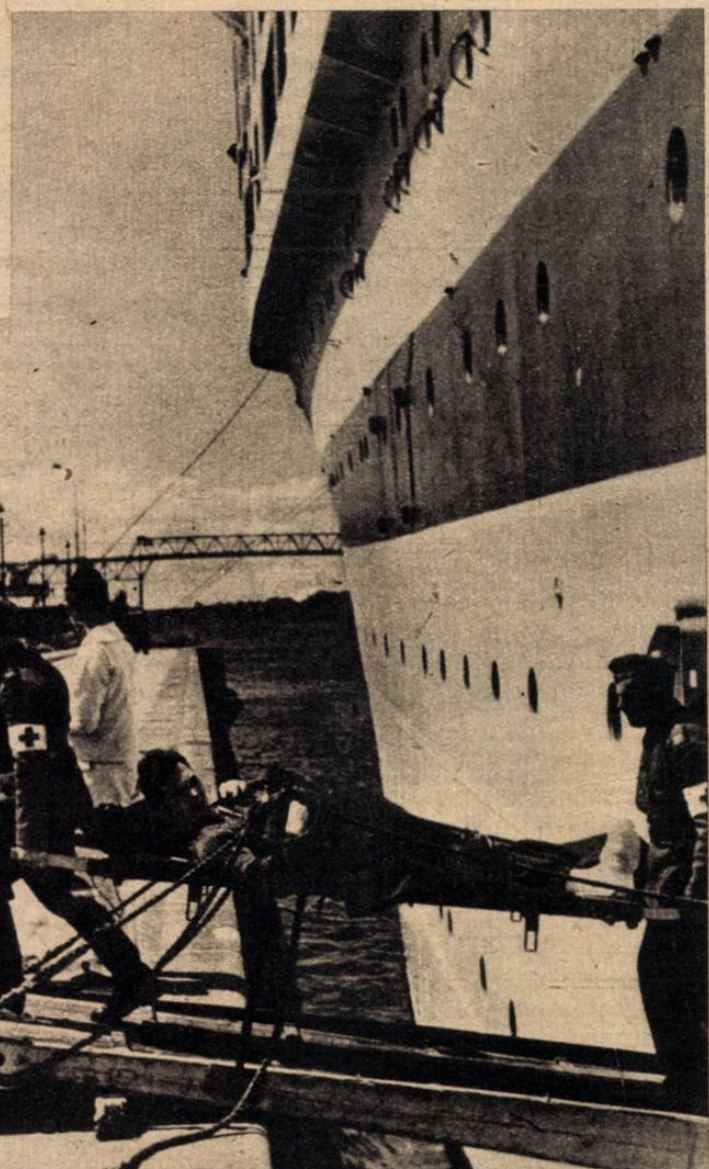
În cabinetul perfect amenajat al medicului de pe bord, bolnavii și convalescenții sunt examinați cu toată atenția.

Jos: Interiorul unui spital plutitor.

vase a crescut în timpul campaniei din Norvegia, iar dela începutul războiului împotriva Rusiei spitalele plutitoare au avut de făcut față unor misiuni dintre cele mai grele, de care s'au achitat cu conștiinciozitate.

Majoritatea vaselor spital au întreprins în vreme de pace călătorii de plăcere pentru membrii organizației „Forță prin bucurie”.

Această organizație a Frontului Muncii germane, a pus

Cu vasul-spital cei răniți mai grav sunt transportați în primele porturi ale țării de origine.

la dispoziția armatei vasele de care dispunea pentru a fi amenajate ca spitale.

Spitalele plutitoare sunt puse sub controlul serviciului sanitar al marinei de războiu care primește ca oaspeți pe răniții armatei de uscat și ai armatei aeriene.

Întreaga organizație se bucură de sprijinul efectiv al Crucii Roșii, care participă cu întregul ei aparat de asistență sanitară la salvarea vieților omenești sacrificate pentru un viitor mai bun al omenirii.

